ΚΟΝΤΡΑ 20 χρόνος

ISSN 2241-6021

Brexit

Το βρετανικό «ατύχημα» βάζει σε μπελάδες την ΕΕ

ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Ιμπεριαλισμός

Το ανώτατο (και τελικό) στάδιο του καπιταλισμού

ΣΕΛΙΔΑ 10

Αγώνας για τον κομμουνισμό

ΣΕΛΙΔΑ 7

Δούλοι των ιμπεριαλιστών

ΣΕΛΙΔΑ 5

Δε χαλαρώνουν τον κλοιό οι ιμπεριαλιστές δανειστές

ΣΕΛΙΔΑ 16

Εκλογικός νόμος

Αντιπερισπασμός και οικοδόμηση συμμαχιών

ΣΕΛΙΔΑ 3

Ισπανία

Θρίαμβος του κοινοβουλευτικού κρετινισμού

ΣΕΛΙΔΑ 4

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ αρ. φύλλου 875 - 2 Ιούλη 2016 www.eksegersi.gr

«BREXIT»

Βαθαίνει ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστικών κέντρων και η αποικιοποίηση των εξαρτημένων χωρών σαν την Ελλάδα

Scripta...Verba...

Αισθάνομαι, ως υποχρέωση, να εξάρω τη στάση του Προεδρείου του ΣΕΒ κατά την κρίσιμη διαπραγμάτευση για το ασφαλιστικό.

Αλέξης Τσίπρας

Αν δεν παινέψεις το σπίτι σου, θα πέσει να σε πλακώσει.

Εγώ δεν είμαι φίλος των συλλογικών απολύσεων και πιστεύω ότι η ελληνική κυβέρνηση θα διαμορφώσει μια πρόταση με την οποία θα μπορέσω να είμαι σύμφωνος.

Ζαν-Κλοντ Γιούνκερ

Δεν είμαι φίλος των συλλογικών απολύσεων, αλλά θέλω πρόταση για ομαδικές απολύσεις.

Εκ μέρους του ΣΥΡΙΖΑ, στηρίζουμε τους Unidos-Podemos με όλη μας την καρδιά. Ευχόμαστε ο αγώνας τους να τους οδηγήσει όσο το δυνατόν ψηλότερα στο αποτέλεσμα των ισπανικών εκλογών στις 26 Ιουνίου.

Δημήτρης Παπαδημούλης

Μήπως οι πραγματικές ευχές των συριζαίων ήταν υπέρ του επίσημου σοσιαλδημοκρατικού κόμματος, με τον ηγέτη του οποίου είχε πρόσφατα συναντηθεί ο Τσίπρας;

Ορισμένες φορές η αριστερή κυβερνησιμότητα κατανοείται ως κάτι δεδομένο. Δεν είναι όμως όπως ένα πλοίο έτοιμο που μπαίνει στη θάλασσα, έτοιμο να ταξιδέψει, αλλά είναι κάτι που δημιουργείται εν πλω μέσα από διαρκείς προσπάθειες, μέσα από πειραματισμούς, μέσα από εντοπισμούς και διόρθωση λαθών μέσα από τη μελέτη των συγκυριών.

Γιάννης Δραγασάκης

Στου κασίδη το κεφάλι μαθαίνουμε τι σημαίνει αριστερή αστική μνημονιακή κυβέρνηση.

Δυστυχώς, τα χρόνια της επίπλαστης ευημερίας διέφθειραν συνειδήσεις, όχι μόνο της πολιτικής αλλά και ενός μέρους της επιχειρηματικής τάξης.

Κυριάκος Μητσοτάκης

Οι μόνοι αδιάφθοροι είναι τα μέλη της οικογένειας Μητσοτάκη.

Σε μια εποχή που η έννοια και η αξία της συνεργασίας φαίνεται να υποχωρούν, η Αγία και Μεγάλη Σύνοδος με την ενότητά της, μετέφερε το διαχρονικό μήνυμα της Ορθοδοξίας προς την ανθρωπότητα με σύγχρονο λόγο.

Γιάννης Αμανατίδης

Συριζαίος και υφυπουργός Εξωτερικών παρακαλώ!

Το κόμμα είναι χύμα... Δεν ξέρω πώς θα πορευτεί στο μέλλον. Το Ποτάμι τελικά ήταν και είναι το «μαγαζάκι» του Σταύρου.

Νίκος Ορφανός

Αμα δεν ξαναβγαίνεις βουλευτής σε πιάνει η μιζέρια. Τουλάχιστον του έμειναν οι σέλφι με τον Αμυρά και τ' άλλα παιδιά.

ΡΙΠΕΣ

◆ Αυτό που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ◆ Στη Βρετανία και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες συγκρούονται δύο εξίσου αστικές-αντιδραστικές κατευθύνσεις ◆ Το προλεταριάτο σέρνεται πίσω τους ◆ Γιατί δεν έχει δική του κατεύθυνση ◆ Οπως είχε στο Μεσοπόλεμο ◆ «Ο,τι δε σε σκοτώνει σε κάνει πιο δυνατό» ◆ Ο Νίτσε το έχει γράψει, αλλά εμείς πρέπει να πιστέψουμε ότι το έλεγε ο πατέρας του Τουσκ! ◆ Τα κτήνη που έχει τοποθετήσει η Γερμανία σε κρίσιμα ευρωπαϊκά πόστα είναι και αγράμματα ◆ Τι τους έκανε ζημιά των Podemos-Unidos; ◆ Το Brexit ή η πολιτική ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα; ◆ Το δεύτερο, λέμε εμείς ◆ Ενα κομμάτι των ψηφοφόρων προτίμησε ορίτζιναλ κόμματα ◆ Το Brexit βοήθησε, τρομάζοντας αυτούς τους ψηφοφόρους ◆ Τι κάνει ο άνθρωπος για τα ψηφαλάκια ◆ Βρέθηκε παράταξη στο δήμο Νέας Ιωνίας που πρότεινε να ονομαστεί δρόμος της πόλης «Παντελή Παντελίδη»! ◆ Ο Μπαρουφάκης ήταν φανατικά υπέρ του Bremain ◆ Και ο Σόρος επίσης ◆ Και όλοι οι μεγαλοσπεκουλάντες του λονδρέζικου Σίτι ◆ Το Mykonos Live TV απαθανάτισε τον Μ. Βαρβιτσιώτη σε γνωστή παραλία του νησιού, συνοδευόμενο -όπως πάντοτε- από όμορφες γυναίκες ◆ Λογικό. Είναι ο φυσικός του χώρος ◆ Και όχι μόνον αυτουνού ◆ Ο Ψινάκης, ας πούμε, πόσταρε φωτογραφία του πάνω σε θαλαμηγό στη Μύκονο ◆ Και έγραψε: «Αγαπώ την Ελλάδα» ◆ Ο Κούλης, πάντως, είδε τις φωτογραφίες του υιού Μπάρμπι από τη Μύκονο και τα πήρε στο κρανίο ◆ Εγώ πάω στο Περιστέρι και στο Χαϊδάρι για να κλάψω παρέα με το λαό κι εσείς μου το χαλάτε προκαλώντας το λαό ◆ Πάλι πρέπει να καθαρίσει ο μπαμπάς Μπάρμπι για να σώσει τον άσωτο υιό ◆ Αλλη μια βδομάδα πέρασε χωρίς νέα από τον Μιχελογιαννάκη, τον γιατρό ◆ Η αγωνία κορυφώνεται ◆ Κορυφαία η δημοσιογράφα της ΕΡΤ ◆ Κυρίως για το περισπούδαστο ύφος και την εν είδει άσκησης ορθοφωνίας εκφορά του ερωτήματος ◆ «Η-ε-πι-στρο-φή-στη-στερ-λί-να-θα-ε-πη-ρε-ά-σει-τον-του-ρι-σμό-μας; ◆ Προσέξτε, με τρόπο να της το πείτε ότι η Βρετανία πάντοτε στερλίνα είχε και όχι ευρώ ◆ Μην της έρθει ξαφνικό και πάθει καμιά ζημιά η μεγαλοκοπέλα ◆ Τι μας θυμίζουν οι ηγέτες του Brexit; ◆ Τους ενοίκους του Μαξίμου με τα κατηφή πρόσωπα, το βράδυ που κέρδισαν πανηγυρικά το δημοψήφισμα ◆ Οι σκωτσέζοι παραλίγο να ψηφίσουν υπέρ της απόσχισης από το Ηνωμένο Βασίλειο και τώρα ψήφισαν υπέρ της παραμονής στην ΕΕ ◆ Ιστορίες εθνικιστικής τρέλας ◆ Ή οι βλαβερές συνέπειες του κοινοβουλευτικού κρετινισμού ◆ Αγαλμα στον Γκριεζμάν πρέπει να κάνει ο Ολάντ ◆ Γκολ έβαζε αυτός, τον Ολάντ να πανηγυρίζει έδειχναν οι κάμερες ◆ Οταν σε βρίζει όλη η εργατική Γαλλία, μόνο τα γκολ του Γκριεσμάν σου απομένουν ◆ Αλλά μπορούν οι πανηγυρισμοί στα γκολ να σε ξεπλύνουν; ◆ Κουτόχορτο τρώει ο κόσμος; ◆ Κουλουβάχατα Σταύρος-Φώφη απ' αφορμή τον εκλογικό νόμο ◆ Και να το επεδίωκε δε θα τα κατάφερνε τόσο καλά ο Τσίπρας ◆ «Γιατί να φάω εγώ αυτά τα σκατά;» ◆ Είπε ο Κάμερον στους συνεργάτες του και ανακοίνωσε την παραίτησή του ◆ Πάμε στοίχημα ότι η τακτική του είναι να επιστρέψει στην ηγεσία των Τόρις ως παράκλητος ◆ Αν και το κόβουμε χλομό να τα καταφέρει ◆ Ο κοτσιδάκιας της Μαδρίτης θα ήταν αντιπρόεδρος μιας συμμαχικής κυβέρνησης αν δεν είχε προκαλέσει δεύτερες εκλογές ◆ Θέλησε να γίνει πρωθυπουργός, βγάζοντας το κόμμα του δεύτερο ◆ Τώρα συνειδητοποιεί ότι ο φαταουλισμός είναι πολιτικό αμάρτημα ◆

επί του πιεστηρίου

Μεγάλη απώλεια για την πολιτική: αποχώρησε από το Ποτάμι ο ηθοποιός (λέμε τώρα) Νίκος Ορφανός. Από τότε που δεν ξαναεκλέχτηκε βουλευτής βρίσκει πως το Ποτάμι είναι «χύμα» και πως «ήταν και είναι το μαγαζάκι του Σταύρου». Οσο ήταν βουλευτής αυτό δεν τον ενοχλούσε, αλλά μετά τη μη επανεκλογή του πρέπει κάτι να κάνει για να διαφημίσει τον μονόλογο που παίζει. Και βέβαια, δεν παραλείπει να εκφραστεί με τα καλύτερα λόγια για τον Ιάσωνα Φωτήλα που εκπροσωπεί τη... νεοδημοκρατική τάση στο Ποτάμι. Ανεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα.

Ιρλανδοί φίλαθλοι στο ποδοσφαιρικό Euro της Γαλλίας. Φορώντας τις πράσινες μπλούζες (το χρώμα της εθνικής τους ομάδας), ποζάρουν χαμογελαστοί με τη σημαία της Παλαιστίνης, την οποία προφανώς έφεραν μαζί τους για να βγάλουν αυτή τη φωτογραφία. Ωραίοι... ως Ιρλανδοί.

«Αυτό που πρέπει πρώτα απ' όλα να αποφύγουμε είναι ο τυχόν περιορισμός μας σ' ένα στενό πολιτικό ορίζοντα ανταγωνιστικής διεκδίκησης τμήματος μόνο του 8% του λαού, που ψήφισε στις τελευταίες εκλογές ΚΚΕ, ΛΑΕ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, προσπαθώντας να αποδείξουμε ότι είμαστε στα λόγια και στα συνθήματα πιο αντιΕΕ , πιο αντικαπιταλιστές και πιο καθαροί αριστεροί από τους άλλους», είπε στο ιδρυτικό συνέδριο της ΛΑΕ ο τιτανοτεράστιος Δ. Στρατούλης, γνωστός και ως συνδαιτημόνας του Μελισσανίδη. Βάζοντας τον πήχη ψηλά (πιο ψηλά δε γίνεται), δήλωσε: *«Εμείς δεν έχουμε ως στόχο να μοιράσουμε καλύτερα τους υπάρχοντες αριστερούς αλλά να τους αυξήσουμε, δηλαδή να φέρουμε και πολλούς άλλους στην Αριστερά και να κερδίσουμε ακόμα και την λαϊκή πλειοψηφία»*!

Πόσο γελοίοι μπορούν να γίνουν οι μπάτσοι, όταν προσπαθούν να κάνουν φιλομπατσική προπαγάνδα; Οσο δεν μπορείτε να φανταστείτε. Μια ΜΚΟ, με τον χαρακτηριστικό τίτλο «Κάνε-Μια-Ευχή» ζήτησε από τους μπάτσους να βάλουν ένα παιδάκι έξι ετών να συμμετάσχει σε ένα εικονικό σενάριο σύλληψης «κακών» και αυτοί της έκαναν τη χάρη. «Η Ελληνική Αστυνομία ανταποκρίνεται πάντα, με υψηλό αίσθημα κοινωνικής ευαισθησίας, στα αιτήματα για να προσφέρει χαρά σε παιδιά και εύχεται στον μικρό της φίλο να εκπληρωθούν όλες του οι ευχές» ανακοίνωσαν. Τι είδους κοινωνική ευαισθησία είναι αυτή που διατυμπανίζεται; Μπατσική και μηκυάδικη.

«Πρέπει να αντιστοιχίσουμε την οργανωμένη βάση στην κοινωνική και πολιτική ακτινοβολία του κόμματος». Κατάλαβες τι είπες, ωρέ Νίκο Παππά ή έβαλες κατά λάθος την παλιά κασέτα; Μπινελίκια και ροχάλες τρώτε πλέον σε κάθε δημόσια εμφάνισή σας. Χωρίς τους μπάτσους δεν μπορείτε να κάνετε συγκέντρωση. Μ' αυτό θέλεις να αντιστοιχηθείτε;

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Ετσι η αίσθηση της κοινής προοπτικής και του κοινού μέλλοντος των ευρωπαϊκών λαών δίνουν τη θέση τους στην επιστροφή στην δήθεν ασφάλεια της εθνικής περιχαράκωσης. Στον εθνικό απομονωτισμό. Αλλά αυτός ο δρόμος είναι αδιέξοδος.

Αλέξης Τσίπρας

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

2/7: Ημέρα συνεταιρισμών, ημέρα ΑΤΙΑ **2/7/1975: Το 684 Βούλευμα της Ολομέλειας του Αρείου Πάγου χαρακτηρίζει «στιγμιαίο» το αδίκημα της έσχατης προδοσίας των Απριλιανών** 2/7/1982: Τριπλή επίθεση (ΕΛΑ) σε ισραηλινούς στόχους και τρεις βόμβες σε ισάριθμες τράπεζες 2/7/1989: Η πρώτη στη νεοελληνική ιστορία κυβέρνηση συντηρητικών και αριστερών (ΝΔ – ΚΚΕ – ΣΥΝ) με πρωθυπουργό τον Τζαννή Τζανετάκη 2/7/2008: Θάνατος σκύλου Κανέλλου 3/7: Αλγερία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1962) 3/7/1884: Εγκαινιάζεται ο δείκτης Dow Jones στο χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης 3/7/2002: Εντοπίζεται γιάφκα της 17Ν στην οδό Πάτμου **4/7: Αμερική: Διακήρυξη ανεξαρτησίας (1776)**, Ιταλία: Ημέρα Garibaldi (1807), Φιλιππίνες: Ημέρα φιλιππινοαμερικανικής φιλίας (1946) 4/7/1975: Βόμβα (PLO) σε πλατεία της Ιερουσαλήμ, δεκατρείς νεκροί, 72 τραυματίες 4/7/1994: Εκτέλεση συμβούλου τουρκικής πρεσβείας στην Αθήνα Ομέρ Σιπαχίογλου (17Ν) 5/7: Βενεζουέλα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1811), Ρουάντα, Μπουρούντι: Ημέρα εθνικής ενότητας-ειρήνης 5/7/1988: Βόμβες στον πρώτο όροφο Διεύθυνσης Βιομηχανίας Νομαρχίας Δυτικής Αττικής και στον ημιώροφο γραφείων ΠΕΡΠΑ (ΕΛΑ) 6/7: Ημέρα συνεταιρισμών, Μαλάουι: Ημέρα ανεξαρτησίας (1964), δημοκρατίας (1966) 6/7/1967: Βόμβα (ΔΕΑ) στην πλατεία Συντάγματος 6/7/1970: Δώδεκα καταδίκες μελών ΚΚΕ 6/7/1971: Βόμβα στην είσοδο οικονομικών υπηρεσιών υπουργείου Προεδρίας («20 Οκτώβρη») **7/7/ 1894: Γέννηση Βλαντιμίρ Μαγιακόφσκι 7/7/1927: Καθιερώνεται το επίδομα ανεργίας στη Γερμανία** 7/7/1939: Ο Ανδρέας Παπανδρέου υπογράφει δήλωση μετανοίας ενώπιον του καθεστώτος της 4ης Αυγούστου 7/7/1979: Δύο βόμβες στις αποθήκες Πετζετάκι (ΕΛΑ) **7/7/2005: Τετραπλή βομβιστική ενέργεια στον υπόγειο σιδηρόδρομο και σε αστικό λεωφορείο του Λονδίνου, 56 νεκροί, επτακόσιοι τραυματίες** 8/7: Ημέρα κατά αλλεργίας 8/7/1949: Εκτέλεση φοιτητή Παύλου Παπαμερκούριου («Χρυσός αετός») που ενέπνευσε τον Μίκη Θεοδωράκη για το «τραγούδι του νεκρού αδερφού» 8/7/1970: Δέκα καταδίκες στελεχών ΚΚΕ.

Εκλογικός νόμος

Αντιπερισπασμός και οικοδόμηση πολιτικών συμμαχιών

Ο εκλογικός νόμος των Τσιπραίων δεν είχε κατατεθεί όταν έκλεινε η ύλη της «Κόντρας». Ετσι, πληροφόρηση αντλούμε από τις διαρροές που είχε κάνει το Μαξίμου, σύμφωνα με τις οποίες θα καταργεί το μπόνους των 50 εδρών για το πρώτο κόμμα, διατηρώντας παράλληλα το όριο του 3% για την είσοδο ενός κόμματος στη Βουλή, και θα θεσπίζει την ψήφο στα 17.

Η κοινοβουλευτική αριθμητική δεν είναι υπέρ της άμεσης εφαρμογής (από τις επόμενες εκλογές) αυτού του νέου εκλογικού νόμου. Οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ έχουν 153, στους οποίους θα προστεθούν σίγουρα οι 9 του Λεβέντη και μάλλον οι 17 του ΠΑΣΟΚ. Η ΝΔ ξεκαθάρισε πως δεν ψηφίζει, ο Θεοδωράκης ξεκαθάρισε πως δεν ψηφίζει (θέλει το μπόνους, αλλά μειωμένο), ενώ και ο Περισσός δεν έχει κανένα λόγο να ψηφίσει, εφόσον δεν καταργείται το όριο του 3%, που αποτελεί θέση του (και θέση του ΣΥΡΙΖΑ μέχρι και το 2012).

Οι σίγουροι και μάλλον σίγουροι φτάνουν τους 179 κι αν προστεθούν οι τέσσερις ανεξάρτητοι φτάνουν τους 183. Ακόμα κι αν κάποιοι του Ποταμιού ψηφίσουν υπέρ (όπως διέρρεαν οι Τσιπραίοι μετά τη συνάντηση Τσίπρα-Θεοδωράκη), και πάλι θα χρειάζονται οι 18 νεοναζί για να συγκεντρωθεί ο μαγικός αριθμός των 200 βουλευτών. Οι χρυσαυγίτες δεν είχαν ανοίξει τα χαρτιά τους, ενώ και οι συριζαίοι έκαναν το χαζό όταν ετίθετο το ερώτημα αν θα δεχτούν να αποκτήσει ο νέος εκλογικός νόμος άμεση ισχύ με τις ψήφους των νεοναζί. Στην ψηφοφορία, πάντως, δε γίνεται διάκριση ανάμεσα σε ψήφους, οπότε αυτές των νεοναζί μετρούν όσο και όλων των υπόλοιπων. Αυτό βγήκε και το είπε και ο Βούτσης: «Στη Βουλή δεν υπάρχουν ευπρόσδεκτες και μη ευπρόσδεκτες ψήφοι»! Ο ίδιος κατέληξε με... έκκληση προς τους νεοναζί να στηρίξουν την πρόταση της κυβέρνησης: «Επειδή ο εκλογικός νόμος είναι ένα κορυφαίο ζήτημα και κάθε κόμμα έχει τη δική του άποψη, **περιμένουμε** να δούμε τι θα πει και η Χρυσή Αυγή»!

ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ, Λεβέντης, ΠΑΣΟΚ και νεοναζί φτάνουν όλοι μαζί τους 197. Αρα χρειάζονται οι τρεις από τους τέσσερις ανεξάρτητους για να σχηματιστεί ο μαγικός αριθμός 200. Τι θα γίνει, όμως, αν απλώς απουσιάσουν μερικοί πασόκοι; Για παράδειγμα, οι τρεις -κατά Σαμαρά- «μεταρρυθμιστές», Βενιζέλος, Λοβέρδος και Μανιάτης; Δεν πιάνονται οι 200 ψήφοι, οπότε οι επόμενες εκλογές θα γίνουν με τον ισχύοντα εκλογικό νόμο. Υπάρχει, βέβαια, η επιχειρηματολογία ότι εκλογικό νόμο παρόμοιο μ' αυτόν που ετοιμάζονται να προωθήσουν τώρα οι Τσιπραίοι είχαν καταθέσει οι πασόκοι το 2015, με συγγραφείς τους Βενιζέλο και Λοβέρδο, που υποστήριζαν ότι οι συνθήκες έχουν πλέον αλλάξει, ο δικομματισμός δεν υπάρχει, οπότε χρειάζεται ένας εκλογικός νόμος που να ευνοεί τις πολιτικές συνεργασίες. Κι είναι αυτό το επιχείρημα που αποστομώνει διάφορους, σαν τον Πρετεντεράκο που καλεί το ΠΑΣΟΚ να παραμείνει σταθερό στις... αρχές του και να ψηφίσει υπέρ της ενισχυμένης αναλογικής. Μιλώντας μάλιστα για «λαμπρές εξαιρέσεις του Κουτσόγιωργα και του Τσοχατζόπουλου», λες και οι νόμοι που έφεραν τα ονόματα αυτών των δύο υπουργών ήταν προσωπική τους πρωτοβουλία και όχι κεντρική απόφαση του ΠΑΣΟΚ και του Ανδρέα Παπανδρέου. Για να είμαστε δίκαιοι, πάντως, πρέπει να πούμε ότι ο νόμος του Κουτσόγιωργα ήταν υπερενισχυμένη αναλογική και εφαρμόστηκε στις εκλογές του 1985. Ο νόμος Τσοχατζόπουλου ήταν αυτός που πλησίαζε την απλή αναλογική (μπασταρδεμένη πάντοτε, όπως αυτή που θέλουν να φέρουν οι συριζαίοι) και εφαρμόστηκε στις τρεις διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις του 1989-90, μην επιτρέποντας στον Μητσοτάκη να πάρει αυτοδυναμία ούτε με 48% (ως γνωστόν, τον Απρίλη του 1990 πήρε 150 έδρες και χρειάστηκε να πάρει τον Κατσίκη από τη ΔΗΑΝΑ για να σχηματίσει κυβέρνηση με οριακή πλειοψηφία).

Τα έχει κάνει, λοιπόν, το ΠΑΣΟΚ αυτά τα κόλπα κι αυτή η τυχοδιωκτική εργαλειακή αντιμετώπιση του εκλογικού νόμου μπορεί να οδηγήσει κάποιους πασόκους στην αποχή ή στην καταψήφιση, προκειμένου να μη φτάσουν οι Τσιπραίοι τις 200 ψήφους. Να επικαλεστούν, δηλαδή, τον πολιτικό τυχοδιωκτισμό των Τσιπραίων, υποστηρίζοντας πως ενεργούν πολιτικά.

Ολ' αυτά θα τα δούμε τις επόμενες μέρες, καθώς οι Τσιπραίοι υποστηρίζουν ότι θέλουν μέχρι τις 20 του Ιούλη να έχουν ψηφίσει το νέο εκλογικό νόμο. Εκείνο που θέλουμε να τονίσουμε είναι πως και αν πιάσουν τις 200 ψήφους, οπότε ο εκλογικός τους νόμος θα εφαρμοστεί από τις επόμενες εκλογές, το σύστημα δε θ' αντιμετωπίσει μεγάλους κινδύνους, μολονότι θα υπάρξουν δυσκολίες στο σχηματισμό της επόμενης κυβέρνησης. Ενας σχετικά αναλογικός εκλογικός νόμος θα επηρεάσει σ' ένα βαθμό (κανείς δεν ξέρει σε ποιο) το ίδιο το εκλογικό αποτέλεσμα. Τα μεγάλα κόμματα θα προσπαθήσουν να συμπιέσουν τα μικρότερα, επισείοντας τον κίνδυνο της ακυβερνησίας.

Σε μια τέτοια περίπτωση, θα υπάρξει τάση προς τη διαμόρφωση πολιτικών συμμαχιών. Οχι κατ' ανάγκη κοινής καθόδου στις εκλογές, αλλά έκφρασης πρόθεσης για μετεκλογική συνεργασία. Τα στρατόπεδα ήδη διαμορφώνονται. Το Ποτάμι (η ομάδα Θεοδωράκη) τείνει προς τη ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ τείνει προς τον ΣΥΡΙΖΑ (με τη βοήθεια και των ευρωπαίων σοσιαλδημοκρατών). Κανένας, όμως, δεν μπορεί να πει με σιγουριά ότι αυτό θα λειτουργήσει αμέσως και ότι, αντίθετα, δε θα υπάρξει παραπέρα κατακερματισμός του αστικού πολιτικού συστήματος, που θα κάνει πιο δύσκολα τα πράγματα για το σχηματισμό κυβέρνησης και θα μεγιστοποιήσει την πίεση για κυβέρνηση «μεγάλου συνασπισμού». Γιατί αν ούτε η ΝΔ ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ μπορέσουν να σχηματίσουν κυβέρνηση με τα μικρότερα κόμματα, θα αναγκαστούν να σχηματίσουν κυβέρνηση «μεγάλου συνασπισμού», στο πλαίσιο της οποίας θα φθείρονται παρέα, χωρίς κανένα από τα δύο κόμματα να μπορεί να λειτουργήσει ως αντιπολίτευση που καθαρίζει τις αμαρτίες της και περιμένει υπομονετικά να επανέλθει στην κυβέρνηση.

Από την άποψη της σταθερότητας του αστικού πολιτικού συστήματος έχουν δίκιο αυτοί που κατηγορούν τους Τσιπραίους για τυχοδιωκτισμό. Ομως τι άλλο μπορεί να κάνει ένα κόμμα που βλέπει να καταρρέει με τόσο μεγάλη ταχύτητα; Το ίδιο που έκανε το ΠΑΣΟΚ το 1989.

Ξεμπρόστιασμα

Δεν ήμασταν, βέβαια, μπροστά για να ξέρουμε τι ακριβώς συζήτησαν Τσίπρας και Κουτσούμπας. Οταν, όμως, οι «πηγές» του Μαξίμου επιμένουν ότι ο Κουτσούμπας «δεν αποδίδει **με ακρίβεια**» αυτά που του είπε ο Τσίπρας και διευκρινίζουν ότι «είναι άλλο να έχει πει ο Τσίπρας πως είναι περιορισμένες οι δυνατότητες άσκησης αριστερής πολιτικής στο οικονομικό πεδίο και άλλο αυτό που λέει ο γενικός γραμματέας του ΚΚΕ», εμείς αντιλαμβανόμαστε ότι πιο κοντά στην αλήθεια είναι αυτά που λέει ο Κουτσούμπας και όχι η διάψευσή τους από «πηγές» του Μαξίμου.

Τι είναι αυτό που ο Κουτσούμπας απέδωσε στον Τσίπρα; Οτι του είπε πως δεν μπορεί να κάνει αυτά που υποσχέθηκε, ότι υπάρχουν δεσμεύσεις από την ΕΕ, αλλά «ως Αριστερά, όσο μπορώ ακόμα, μήπως αλλάξω τον εκλογικό νόμο, να κάνω ένα αναλογικότερο σύστημα, μήπως κάνω κάποιες αλλαγές στο Σύνταγμα, για να αφήσω κάτι σαν Αριστερά, γιατί από τα υπόλοιπα, οικονομία, κοινωνία, δεν πρόκειται να κατορθώσω να κάνω μάλλον τίποτα, όσο κι αν προσπαθώ».

Είτε τα είπε έτσι ακριβώς ο Τσίπρας, είτε τα υπαινίχτηκε, είτε ο Κουτσούμπας έβαλε και τη δική του σάλτσα, το γεγονός ότι ο Κουτσούμπας βγήκε σ' ένα κανάλι και έσπασε την «ομερτά» που διέπει τις συναντήσεις στο επίπεδο των ηγετών των αστικών κομμάτων δεν είναι τυχαίο. Θα μπορούσε όλα όσα είπε να τα παρουσιάσει ως δικά του συμπεράσματα από τη συζήτηση με τον Τσίπρα. Αυτός όμως τα απέδωσε ευθέως στον Τσίπρα, εν γνώσει των συνεπειών που θα επέφερε αυτή η αναφορά του. Ηξερε πως θα υπήρχε διάψευση από τη μεριά του Μαξίμου, μιας και ο γενικός γραμματέας του Περισσού ξεμπρόστιασε τον πρωθυπουργό.

Φαίνεται πως στον Περισσό έχουν αποφασίσει να μην ψηφίσουν την πρόταση «απλής αναλογικής» που θα παρουσιάσει ο Τσίπρας, επιμένοντας στην καθαρή (άδολη όπως τη λένε) απλή αναλογική, χωρίς μπόνους και χωρίς όριο εισόδου. Γι' αυτό και έσπευσαν να χτυπήσουν τον ΣΥΡΙΖΑ από αριστερά, συνδέοντας ευθέως την κυβερνητική πρωτοβουλία για αλλαγή του εκλογικού νόμου με τη μνημονιακή οικονομική και κοινωνική πολιτική της κυβέρνησης. «Γιατί, ενώ το Μάρτη του 2012 [ο ΣΥΡΙΖΑ] κατέθετε πρόταση νόμου με αυτό το περιεχόμενο (σ.σ. «απλή αναλογική, ανόθευτη, χωρίς μπόνους και χωρίς πλαφόν»), σήμερα το αλλοιώνει στο πλαίσιο των παζαριών του με τα άλλα κόμματα» απάντησε ο Περισσός μετά τη διάψευση από το Μαξίμου. Και συμπλήρωσε: «Οσο για το περιεχόμενο της συνομιλίας, όσα είπε ο γενικός γραμματέας της ΚΕ του ΚΚΕ ισχύουν απόλυτα».

Αυτό ήταν το πιο ισχυρό πλήγμα που δέχτηκε η επιχείρηση «εκλογικός νόμος» του ΣΥΡΙΖΑ. Γιατί είναι άλλο να σε χτυπάει το Ποτάμι από τα δεξιά (κάνοντας πλάτες στη ΝΔ) κι άλλο πράγμα να σε χτυπάει από τ' αριστερά ο Περισσός, θυμίζοντας τι έλεγες το 2012 και αποκαλύπτοντας την υστεροβουλία της σημερινής σου πρωτοβουλίας.

Αναμασημένα επιχειρήματα

«Κυβερνήσεις συνεργασίας έχουμε με το ισχύον σύστημα από το 2012. Με τους υπάρχοντες ή παρόμοιους συσχετισμούς, η απλή αναλογική θα οδηγήσει αναγκαστικά σε συνεργασία των δύο πρώτων κομμάτων, δηλαδή της ΝΔ με τον ΣΥΡΙΖΑ, προκειμένου να αποφευχθεί η ακυβερνησία. Μια τέτοια συνεργασία είναι ανέφικτη και γιατί θα ενισχύσει περαιτέρω τη Χρυσή Αυγή και άλλες ακραίες κινήσεις που θα επιδιώξουν να αναλάβουν το ρόλο της αξιωματικής αντιπολίτευσης». Αυτά έλεγε «συνεργάτης του προέδρου της ΝΔ» (λέγε με Κουμουτσάκο) στους δημοσιογράφους που καλύπτουν το ρεπορτάζ της γαλάζιας παράταξης, προσπαθώντας να πείσει ότι αυτό που πάει να κάνει ο Τσίπρας δεν είναι προς όφελος ούτε της ΝΔ ούτε του ΣΥΡΙΖΑ, ούτε του πολιτικού συστήματος γενικότερα.

Δεν λένε τίποτα καινούργιο οι νεοδημοκράτες. Αναμασούν τα επιχειρήματα που επικαλούνταν τους προηγούμενους μήνες, όταν υπήρχε μια πίεση για το σχηματισμό οικουμενικής κυβέρνησης, ενόψει του ενδεχόμενου να έχει διαρροές στη Βουλή ο ΣΥΡΙΖΑ και να μην μπορέσει να ψηφίσει το ασφαλιστικό και τα άλλα σκληρά μέτρα της πρώτης αξιολόγησης του τρίτου Μνημόνιου. Η χώρα πρέπει να έχει ισχυρή αξιωματική αντιπολίτευση, έλεγαν οι δεξιοί, και οχυρώνονταν πίσω από το σύνθημα «φύγετε, εκλογές τώρα!», σε μια προσπάθεια να βοηθήσουν τη συσπείρωση του κοινοβουλευτικού λόχου των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ.

Εχει, βέβαια, μια βάση αυτό το επιχείρημα, με την έννοια ότι δεν μπορεί να λειτουργήσει σωστά ο δικομματισμός όταν τα δυο μεγαλύτερα κόμματα μπαίνουν στην ίδια κυβέρνηση. Στις ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές πρωτεύουσες, όμως, αυτά τους φαίνονται αλαμπουρνέζικα. Οχι μόνο επειδή η Γερμανία και άλλες χώρες κυβερνιούνται από «μεγάλους συνασπισμούς» χωρίς κανένα πρόβλημα, αλλά και επειδή εκείνο που ενδιαφέρει πρωτίστως τους ιμπεριαλιστές είναι να στηρίζεται η μνημονιακή πολιτική και να μην εξαρτιέται η εφαρμογή της από εύθραυστες κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες, που εγκυμονούν πτώσεις κυβερνήσεων και σύντομους εκλογικούς κύκλους (μετά το 2009, σε μόλις έξι χρόνια, έχουν γίνει τέσσερις βουλευτικές εκλογικές αναμετρήσεις).

Από την άλλη, μπορεί να απαντήσει κανείς στους «γαλάζιους» ότι την προηγούμενη φορά που το εκλογικό σύστημα πλησίαζε την απλή αναλογική (ο περιβόητος νόμος Κουτσόγιωργα, που εφαρμόστηκε το 1989), το σύστημα δε δυσκολεύτηκε να βρει κυβερνητικές λύσεις. Ο Μητσοτάκης συμφώνησε με τους Φλωράκη-Κύρκο στο σχηματισμό κυβέρνησης. Κι ενώ παρέπεμψαν τον Α. Παπανδρέου στο ειδικό δικαστήριο ως λαμόγιο, σχημάτισαν κυβέρνηση και μαζί του μετά από μερικούς μήνες, όταν ξαναέγιναν εκλογές και δεν υπήρξε αυτοδυναμία. Το ότι μετά από λίγους μήνες ξαναέγιναν εκλογές δεν οφειλόταν στην αδυναμία της λεγόμενης οικουμενικής κυβέρνησης Ζολώτα να κυβερνήσει, όσο στη δίψα του Μητσοτάκη να κερδίσει αυτοδυναμία και να γίνει ο ίδιος πρωθυπουργός. Παρομοίως, το βραχύβιο της συγκυβέρνησης Παπαδήμου δεν οφειλόταν στην αδυναμία της να κυβερνήσει, αλλά στον πόθο του Σαμαρά να γίνει πρωθυπουργός.

Επομένως -μπορεί ν' απαντήσει κάποιος στον Μητσοτάκη και τους ανθρώπους του- η απλή αναλογική (με «κατώφλι» 3%, για να εμποδίζεται πρακτικά η τουρκική μειονότητα της Θράκης να κατεβάσει κόμμα) και η είσοδος περισσότερων κομμάτων στη Βουλή μπορεί να οδηγήσει σ' ένα κυβερνητικό σχήμα ευρείας στήριξης (στην οποία θα συμμετέχουν και ο ΣΥΡΙΖΑ και η ΝΔ), το οποίο θα δημιουργήσει τους όρους για έναν νέου τύπου δικομματισμό, στο πλαίσιο του οποίου δε θα αντιπαρατάσσονται δυο κόμματα, αλλά δύο συνασπισμοί κομμάτων (ένα μεγάλο κόμμα και οι δορυφόροι του).

Το επιχείρημα ότι σε περίπτωση «μεγάλου συνασπισμού» θα ενισχυθούν οι νεοναζί και «άλλοι ακραίοι» (ποιοι είναι αυτοί άραγε; Μήπως οι προερχόμενοι από την περσινή διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ;) δεν έχει βάση πλέον. Διότι όλα τα αστικά κόμματα εξουσίας έχουν κάνει πλέον το μνημονιακό τους κύκλο. Ξεκίνησε το ΠΑΣΟΚ, συνέχισαν παρέα ΠΑΣΟΚ και ΝΔ (με και χωρίς ΛΑΟΣ και ΔΗΜΑΡ), συνέχισαν ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Επομένως, δεν υπάρχει πολιτική δύναμη που να μπορεί να λειτουργήσει ως αντιπολίτευση ασκώντας αντιμνημονιακή δημαγωγία. Το έκανε η ΝΔ μέχρι το Νοέμβρη του 2011, το έκαναν οι ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ μέχρι το 2015, πλέον ο κόσμος ξέρει ότι είναι όλες μνημονιακές δυνάμεις. Αν αύριο η πλειοψηφία πάει στη ΝΔ, αυτό δε θα οφείλεται στο ότι θα μοστραριστεί σαν αντιμνημονιακός ο Κούλης (ειδικά αυτός!), αλλά επειδή η πλειοψηφία θα αισθάνεται ηττημένη και θα έχει παραδοθεί στη «μοίρα». Σ' αυτή την περίπτωση, ένας «μεγάλος συνασπισμός» ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ κάθε άλλο ως «παρά φύσιν» θα φανεί. Εντάξει, το εγχείρημα έχει τις δυσκολίες του, δεν είναι και μέσα στην ελληνική κοινοβουλευτική παράδοση, δημιουργεί στον Κούλη ανησυχία ότι μπορεί να του ζητηθεί να μην είναι ο ίδιος πρωθυπουργός, όμως ο ΣΥΡΙΖΑ είναι στα κάτω του και ο Τσίπρας σκέφτεται την πάρτη του και όχι τον Μητσοτάκη. Βέβαια, αν δεν πιάσει 200 ψήφους (το πιθανότερο με τα σημερινά δεδομένα), περισσότερη ζημιά στον εαυτό του θα κάνει παρά στη ΝΔ.

Ισπανία

Θρίαμβος του κοινοβουλευτικού κρετινισμού

Δυο μέρες είναι πάρα πολλές για να μεταστραφούν 1.100.000 ψηφοφόροι, ακόμα κι αν ως αιτία μεταστροφής φέρεται η νίκη του Brexit στο Ηνωμένο Βασίλειο, που σκόρπισε ανησυχία και φόβους σε όλη την ΕΕ. Αλλά, αν δεχτούμε ότι το Brexit ήταν η αιτία που οδήγησε στον καταποντισμό της συμμαχίας Podemos (Μπορούμε) και Izquierda Unida (Ενωμένη Αριστερά), που έχασε 1.100.000 ψήφους σε σχέση με τις εκλογές του περασμένου Δεκέμβρη, και στην ανάσταση του Partido Popular (Λαϊκό Κόμμα) και του ηγέτη του και πρωθυπουργού Μαριάνο Ραχόι, θα πρέπει να σκεφτούμε για την «ποιότητα» των ψηφοφόρων που στα ξαφνικά εγκατέλειψαν την «αριστερά» και προτίμησαν τη δεξιά ή τη σοσιαλδημοκρατία του PSOE (Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα).

Τι είδους αλλαγή θα έφερνε το Podemos με ψηφοφόρους που το βάζουν στα πόδια επειδή το Brexit δημιούργησε μια κινδυνολογική περιρρέουσα ατμόσφαιρα; Αν θέλουμε να πάμε την ανάλυσή μας σε βάθος και όχι να μένουμε σε μια επιφανειακή καταγραφή των μετακινήσεων των ψηφοφόρων, τότε θα πρέπει να δεχτούμε πως οι εξελίξεις στην Ισπανία, σε δυο διαδοχικές εκλογικές αναμετρήσεις εντός ενός εξαμήνου, ήρθαν να επιβεβαιώσουν για μια ακόμα φορά τη μαρξιστική-λενινιστική ανάλυση για το ρόλο των εκλογών στο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και για τις βλαβερές συνέπειες του κοινοβουλευτικού κρετινισμού στη λαϊκή συνείδηση.

Το δεξιό PP αύξησε τις ψήφους του κατά περίπου 700.000 και το ποσοστό του από 28,71% σε 33%. Οι Σοσδιαλδημοκράτες έχασαν περίπου 120.000 ψήφους, όμως ανέβασαν οριακά το ποσοστό τους από 22% σε 22,69%. Αντίθετα, η συμμαχία του Podemos με την Ενωμένη Αριστερά έχασε περίπου 1.100.000 ψήφους. Το Δεκέμβρη τα δύο κόμματα είχαν μαζί περισσότερες ψήφους από τους Σοσιαλδημοκράτες, ενώ τώρα πήραν σχεδόν 400.000 ψήφους λιγότερες.

Από την άποψη της εκλογικής αριθμητικής ο Ραχόι είναι θριαμβευτής. Αναστήθηκε όπως ο Λάζαρος. Αρκεί να σκεφτούμε ότι το Δεκέμβρη κέρδισε μεν την πρώτη θέση, αλλά δεν πήρε καν τη διερευνητική εντολή από το βασιλιά, ενώ στη συνέχεια αποκαλυπτόταν το ένα σκάνδαλο χρηματισμού στελεχών του PP μετά το άλλο, με αποκορύφωμα αποκαλύψεις για συμμετοχή και του ίδιου του Ραχόι σε παράνομο χρηματισμό. Αντίθετα, ηττημένος καθαρά είναι ο Ιγκλέσιας, που ήταν αυτός που προκάλεσε ουσιαστικά τις επαναληπτικές εκλογές. Ο Σάντσεθ του PSOE του είχε δώσει μέχρι και την αντιπροεδρία σε μια συμμαχική κυβέρνηση, είχαν κλείσει συμφωνία, όμως ο Ιγκλέσιας την παραβίασε, απαιτώντας από τον Σάντσεθ να «πουλήσει» τον Ριβέρα των Ciudadanos, με τον οποίο ο σοσιαλδημοκράτης είχε πρωτοκλείσει συμφωνία για κυβερνητική συνεργασία. Οπως έλεγε ο Ιγκλέσιας, δεν ήθελε κυβερνητική συνεργασία με τους Ciudadanos, γιατί αυτοί ήταν κάθετα αντίθετα με την ανεξαρτητοποίηση

της Καταλωνίας, υπέρ της οποίας υποτίθεται πως ήταν οι Podemos. Πρόφαση ήταν, έτσι το αντιλήφθηκε μια μερίδα των ψηφοφόρων και αυτό αποτυπώθηκε στις επαναληπτικές κάλπες.

Στην πραγματικότητα, ο Ιγκλέσιας έδειξε την εξουσιαστική λαιμαργία του. Ηθελε να προκαλέσει επαναληπτικές εκλογές, υπολογίζοντας ότι θα ξεπεράσει τους Σοσιαλδημοκράτες, θα πάρει τη δεύτερη θέση και στη συνέχεια θα σχηματίσει κυβέρνηση μαζί με τους Σοσιαλδημοκράτες (ακόμα και με τους Ciudadanos, αν δεν έβγαιναν τα «κουκιά» στην ισπανική Βουλή), αλλά με τον ίδιο στην πρωθυπουργία και όχι σε θέση αντιπροέδρου που του έδινε ο Σάντσεθ. Γι' αυτό και όταν ο βασιλιάς προκήρυξε τις επαναληπτικές εκλογές, ο Ιγκλέσιας έτρεξε να κλείσει προεκλογική συμμαχία με τον Αλμπέρτο Γκαρθόν, ανερχόμενο αστέρι της «Ενωμένης Αριστεράς», με τη φιλοδοξία ότι θα προσθέσει στην εκλογική δεξαμενή των Podemos τις 900.000 ψήφους που είχε πάρει η IU το Δεκέμβρη (συν ψήφους που θα έδινε η δυναμική που υπολόγιζε ότι θα δημιουργήσει η συμμαχία) και θα πάρει άνετα τη δεύτερη θέση, που θα τον οδηγούσε και στην πολυπόθητη πρωθυπουργία.

Είναι χαρακτηριστική η πλήρης έλλειψη αρχών πάνω στην οποία οικοδομήθηκε αυτή η συμμαχία. Δεν υπήρξε κοινό προεκλογικό πρόγραμμα, κάθε κόμμα έκανε τη δική του ξεχωριστή καμπάνια, ενώ σε διάφορες περιοχές συνεργάζονταν με μικρότερα σχήματα και κατέβαιναν με διαφορετικά ονόματα (En Marea στη Γαλίθια, En Comu Podem-Guanyem el Canvi στην Καταλωνία, Compromis-Podemos-EUPV: A la valenciana στη Βαλένθια και Unidos Podemos στην υπόλοιπη χώρα). Το μόνο που τους ένωνε ήταν η ψηφοθηρία και ο στόχος για κατάκτηση όσο το δυνατόν περισσότερων εδρών στο πλαίσιο της «μπασταρδεμένης» αναλογικής που ισχύει στην Ισπανία (έχει όριο 3% για την εκλογή βουλευτή). Εξίσου χαρακτηριστική ήταν η προσπάθεια του Ιγκλέσιας να διεμβολίσει τους ψηφοφόρους των Σοσιαλδημοκρατών διασαλπίζοντας τις καλές σχέσεις που (έλεγε ότι) έχει με τον πρώην πρωθυπουργό και ηγέτη του PSOE Χοσέ Λουίς Θαπατέρο, τον οποίο έγλειφε εμετικά χαρακτηρίζοντάς τον «τον καλύτερο πρωθυπουργό στην Ιστορία της Ισπανίας»! Ο Ιγκλέσιας έλεγε ότι χτίζει τη «νέα σοσιαλδημοκρατία», την οποία αντιπαρέθετε στην «παλιά» που εκπροσωπεί ο Σάντσεθ.

Η λαιμαργία ανήκει στα... θανάσιμα αμαρτήματα και ο Ιγκλέσιας με την παρέα του την πλήρωσαν ακριβά. Το Brexit απλά τους έδωσε τη χαριστική βολή. Οχι μόνο «ανάστησαν» τον Ραχόι, που από τελειωμένος πολιτικά και ηθικά (λόγω διαφθοράς) ξανάγινε η κορυφαία πολιτική προσωπικότητα της Ισπανίας (είναι ο μοναδικός ηγέτης αστικού κόμματος που κερδίζει τέσσερις διαδοχικές εκλογές, ξεπερνώντας τον σοσιαλδημοκράτη Φελίπε Γκονθάλεθ), αλλά είδαν τους Σοσιαλδημοκράτες να τους ξεπερνούν κατά περίπου 400.000 ψήφους!

Ο Ιγκλέσιας έβγαλε μπροστά το «κολλητάρι» του, τον Πάμπλο Εσενίκ, γραμματέα του κόμματος και ευρωβουλευτή, ο οποίος δήλωσε ότι «ήρθε ή ώρα να κάνουμε την αυτοκριτική μας», αλλά την ίδια στιγμή τόνισε ότι «δεν μετανιώνουμε που αρνηθήκαμε να στηρίξουμε την κυβέρνηση PSOE-Ciudadanos τον περασμένο Μάρτη». Και θύμισε με νόημα ότι η προεκλογική στρατηγική του κόμματος «είχε εγκριθεί από όλα τα στελέχη»! Αρα, να μην βγουν κάποιοι να αμφισβητήσουν τον Ιγκλέσιας. Δεν είναι, βέβαια, εύκολο να αποφύγει ο Ιγκλέσιας την αμφισβήτηση. Κι επειδή το Podemos δεν είναι κανένα κόμμα με ρίζες, αλλά ένα πυροτέχνημα των χρόνων της κρίσης, ας μην αποκλείσουμε ακόμα και τη διάσπαση. Ο Γκαρθόν της IU, φιλόδοξος όσο και ο Ιγκλέσιας και θεωρούμενος ως πιο χαρισματικός απ' αυτόν, θα κάνει το δικό του παιχνίδι. Γι' αυτό και ο Ιγκλέσιας αναγκάστηκε να βγει ο ίδιος μπροστά, δυο μέρες μετά τις εκλογές. «Πρέπει να ηρεμήσουμε» είπε! «Και να σταματήσουμε να αυτομαστιγωνόμαστε» συμπλήρωσε. Και συνέχισε με μια... μεγαλοφυή πολιτική δήλωση, που θυμίζει Σταύρο Θεοδωράκη: «Τα αποτελέσματα ήταν αυτά που ήταν. Πρέπει να τα αποδεχτούμε. Σίγουρα δεν υπάρχει μόνο μια αιτία. Η κατάσταση όμως πρέπει να αναλυθεί εν ψυχρώ και όχι εν θερμώ»! Ο Ιγκλέσιας ανακοίνωσε ότι το κόμμα παρήγγειλε μια αναλυτική δημοσκόπηση προκειμένου να εντοπίσει τα αίτια του εκλογικού αποτελέσματος! Τη μπάλα στην κερκίδα πετάει η περί τον Ιγκλέσιας ομάδα, όμως η ομάδα του συνιδρυτή του κόμματος Χουάν Κάρλος Μονεδέρο ήδη έχει ανέβει στα κάγκελα.

Κρίση, όμως, περνάει και το PSOE, μολονότι κατάφερε να κρατήσει τη δεύτερη θέση.Η ανδαλουσιάνα Σουσάνα Ντίας, πρόεδρος της τοπικής κυβέρνησης (η Ανδαλουσία ήταν και παρέμεινε πολιτικό φέουδο των Σοσιαλδημοκρατών), που είχε δηλώσει ανοιχτά ότι θα διεκδικήσει την αρχηγία του κόμματος, αν ο Σάντσεθ δεν κατάφερνε να το διατηρήσει στη δεύτερη θέση, όχι μόνο δεν το βούλωσε, αλλά βγήκε από την επομένη κιόλας των εκλογών στο μεϊντάνι, ζητώντας εκλογική συνεργασία του PSOE με το PP («μεγάλο συνασπισμό» δηλαδή), για ν' αποκτήσει επιτέλους η χώρα σταθερή κυβέρνηση. Η δήλωση της Ντίας ήρθε ως απάντηση στην ανακοίνωση του PSOE ότι δεν πρόκειται να στηρίξει κυβέρνηση του PP με πρωθυπουργό τον Ραχόι. Δηλαδή, τα δυο κορυφαία στελέχη του κόμματος συγκρούονται δημόσια πάνω σ' ένα κρίσιμο πολιτικό ζήτημα. Σε άλλες δηλώσεις της η Ντίας μίλησε για λάθη στρατηγικής του κόμματος, θεωρώντας ως κορυφαίο λάθος το ότι άφηνε να εννοηθεί ότι θα κυβερνήσει μαζί με το Podemos.

Τι πρόκειται να γίνει από εδώ και πέρα; Ως προς το ζήτημα σχηματισμού κυβέρνησης, την ίδια θέση με το PSOE πήραν και οι Ciudadanos, που ναι μεν δεν συνετρίβησαν, έχασαν όμως συντηρητικούς ψηφοφόρους που προτίμησαν τη μεγάλη αγκαλιά του PP. Οι Ciudadanos δήλωσαν ότι δεν πρόκειται να στηρίξουν κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον Ραχόι. Ζητούν, δηλαδή, από την ισπανική δεξιά να διώξει τον ηγέτη που την οδήγησε σε μια ακόμα εκλογική νίκη και να βάλει έναν άλλο πρωθυπουργό. Ο «αναστημένος» Ραχόι δεν είναι, βέβαια, πρωτάρης. Κάνοντας πως δεν είδε τις δηλώσεις PSOE και Ciudadanos κάλεσε «κεντροδεξιά» και «κεντροαριστερά» να συμμετάσχουν σε ένα «μεγάλο συνασπισμό». Με πρωθυπουργό τον ίδιο, φυσικά. Οπως είπα, «αυτό που χρειάζεται άμεσα η Ισπανία είναι μια κυβέρνηση με ισχυρή κοινοβουλευτική στήριξη, ικανή να δημιουργήσει ασφάλεια μέσα και έξω από τη χώρα, ικανή να προωθήσει τις μεταρρυθμίσεις που χρειάζεται η Ισπανία και να δώσουν σταθερότητα στην Ευρώπη σε μια περίοδο που τη χρειάζεται». Κι επειδή ξέρει ότι τα άλλα κόμματα χρειάζονται το χρόνο τους, συνέστησε ψυχραιμία: «Προτείνω σε όλους να ηρεμήσουμε. Και να αρχίσουμε να μιλάμε μεταξύ μας αντί να προβαίνουμε σε διαρκείς δηλώσεις προς τα ΜΜΕ».

Τώρα αρχίζει το παζάρι. Ανάμεσα στα αστικά κόμματα, μέσα στα κόμματα (μεταξύ των διάφορων φραξιών τους), με την παρασκηνιακή ανάμιξη των καπιταλιστικών ομίλων και των ιμπεριαλιστικών πρωτευουσών. Το ισπανικό σύνταγμα επιτρέπει αυτό το παζάρι να κρατήσει τρεις μήνες, στη διάρκεια των οποίων ο Ραχόι θα εξακολουθήσει να είναι πρωθυπουργός, όπως ήταν και μετά τις εκλογές του περασμένου Δεκέμβρη. Ομως, σε αντίθεση με το προηγούμενο διάστημα, που είχε εξαφανιστεί, τώρα θα βγει μπροστά, αφού είναι ο αδιαμφισβήτητος νικητής των εκλογών. Το έδειξε και με την πανηγυρική είσοδό του στη σύνοδο κορυφής της ΕΕ, την περασμένη Τρίτη, όπου εισέπραττε συγχαρητήρια από όλους. Ευθύνη για νέες εκλογές κανένας δεν τολμά να πάρει. Αλλωστε, στο ντιμπέιτ που έγινε μεταξύ των επικεφαλής των τεσσάρων κομμάτων προεκλογικά, όλοι δεσμεύτηκαν ότι η Ισπανία θα έχει σε κάθε περίπτωση κυβέρνηση μετά τις εκλογές.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η Ισπανία περνάει τις ωδίνες ενός τοκετού. Για πρώτη φορά μετά το θάνατο του Φράνκο και την αντικατάσταση της δικτατορίας από τον κοινοβουλευτισμό δεν υπάρχει αυτοδύναμη κυβέρνηση του PP ή του PSOE. Αρα, πρέπει να «μάθουν» το παιχνίδι των συνεργασιών. Κανένα από τα τέσσερα κόμματα δεν αρνείται τις συνεργασίες. Το καθένα, όμως, έπαιξε μ' αυτή την αδήριτη ανάγκη προσπαθώντας να κερδίσει πόντους σε βάρος των άλλων. Το έκανε κυρίως το νεόκοπο Podemos που έπαιξε και έχασε. Πρέπει, λοιπόν, να περιμένουμε ότι θα βρουν έναν τρόπο να σχηματίσουν κυβέρνηση. Είτε κυβέρνηση συνεργασίας κάποιων κομμάτων είτε κυβέρνηση μειοψηφίας του Ραχόι.

Ο ισπανικός λαός έχει να κερδίσει τίποτα; Οχι μόνο δε θα κερδίσει, αλλά θα χάσει. Μετά από δύο εκλογικές αναμετρήσεις, θα του πουν να σκύψει το κεφάλι και να δεχτεί μοιρολατρικά τις νέες «μεταρρυθμίσεις», που θα είναι ανάλογες με αυτές που εφαρμόζονται στην Ελλάδα. Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι η Ισπανία παίρνει συνεχώς αντιλαϊκά και αντεργατικά μέτρα, χωρίς ποτέ να μπει σε «πρόγραμμα» μνημονιακού τύπου. Τώρα, οι δυνάμεις που θ' αναλάβουν τη διακυβέρνηση θα επικαλούνται την αστάθεια που προκαλεί το Brexit, θα επικαλούνται την ανάγκη για ανάπτυξη, προκειμένου να μειωθεί η εφιαλτική ανεργία, και θα επιτίθενται με μεγαλύτερη αγριότητα στην ισπανική εργατική τάξη.

Οι εκλογές είναι το βασίλειο του κοινοβουλευτικού κρετινισμού. Αυτό αποδείχτηκε για μια ακόμα φορά στην Ισπανία την περασμένη Κυριακή. Δεν έχουμε, φυσικά, καμιά ταξική ανάλυση του εκλογικού αποτελέσματος. Και να είχαμε, δε θα την παίρναμε υπόψη μας, γιατί θα στηριζόταν στα exit poll που έπεσαν παταγωδώς έξω. Αν η εργατική τάξη της Ισπανίας μαζευτεί τρομαγμένη στο περιθώριο, οι αστοί θα κάνουν περίπατο, παρά την πολιτική κρίση που θα εξακολουθήσει να διέπει το σύστημά τους. Αν η εργατική τάξη ακολουθήσει το παράδειγμα που έδειξαν πριν μερικά χρόνια (το 2012) οι ανθρακωρύχοι στην Αστούριας, τότε τίποτα δε θα είναι όπως τώρα.

ΥΓ. Τα exit poll έπεσαν έξω, αλλά δεν είναι η πρώτη φορά. Το ίδιο είχαν πάθει και τον περασμένο Δεκέμβρη, όταν έδωσαν δεύτερο το Podemos και τρίτο το PSOE. Ο μόνος που δεν το πήρε αυτό υπόψη είναι ο... μέγας πολιτικός Παπαδημούλης, που μοίρασε συγχαρητήρια στο Podemos μέσω twitter, έπεσε για ύπνο και το πρωί που ξύπνησε έτρεχε ντροπιασμένος να κάνει την... αυτοκριτική του.

Δούλοι των ιμπεριαλιστών

Η αξιολόγηση ολοκληρώθηκε, η δόση εκταμιεύτηκε, αλλά η Βουλή δεν επέστρεψε στην κανονικότητα, όπως είχε υποσχεθεί η σιγανοπαπαδιά ο Βούτσης. Με κατεπείγουσα διαδικασία κατατέθηκε και το νομοσχέδιο για την κύρωση της σύμβασης που ξεπουλάει το υπόλοιπο του λιμανιού του Πειραιά στην Cosco.

Ο Δρίτσας προσπάθησε να θολώσει τα νερά: *«Η διαδικασία έπρεπε να ολοκληρωθεί μέχρι τις αρχές Ιουνίου. Το ίδιο ισχύει και για τις σχέσεις της χώρας με την Κίνα, που έρχεται επικουρικά, αλλά αποτελεί μία σημαντική παράμετρο»*. Ο εισηγητής του ΣΥΡΙΖΑ Καματερός, όμως, δεν είχε πρόβλημα να πει τα πράγματα με τ' όνομά τους: *«Ο νόμος 4336 αναφέρει ότι έως τον Ιούνιο πρέπει να έχει ψηφιστεί. Και* ***έχει σχέση και με το ταξίδι του πρωθυπουργού*** *και είναι καλό να έχουμε τελειώσει με το ζήτημα ενόψει του ορίζοντα που ανοίγεται στις σχέσεις της χώρας με την Κίνα»*.

Από την άποψη των μνημονιακών διαδικασιών δεν υπήρχε καμιά βιασύνη. Μπορούσαν να παρατείνουν την ψήφιση του νομοσχεδίου για μια βδομάδα, ώστε να το ψηφίσουν με την κανονική κοινοβουλευτική διαδικασία. Όμως, έπρεπε να είχαν τελειώσει με το ξεπούλημα πριν ο Τσίπρας ταξιδέψει στην Κίνα. Σάββατο ξεκινούσε το ταξίδι του Τσίπρα, Παρασκευή έπρεπε να έχουν περάσει τη σύμβαση από τη Βουλή. Μπορεί οι κινέζοι ιμπεριαλιστές να μην είναι δανειστές, δεν παύουν όμως να είναι ιμπεριαλιστές και να υπαγορεύουν όρους. Και ο όρος στον Τσίπρα ήταν: πρώτα περνάς τη σύμβαση από τη Βουλή και μετά γίνεσαι δεκτός στο Πεκίνο. Αλλιώς, το ταξίδι σου θα έχει ιδιωτικό (τουριστικό) χαρακτήρα.

Η αστική αντιπολίτευση (πλην Περισσού) δεν είχε καμιά αντίρρηση να ψηφίσει τη σύμβαση στη Βουλή. Δε θ' άφηνε, όμως, ανεκμετάλλευτη την ευκαιρία μιας ρεβάνς. Τόσα είχε ακούσει από τους συριζαίους γι' αυτό το θέμα. Ιδιαίτερα από τον Δρίτσα, που ως πειραιάρχης του ΣΥΡΙΖΑ είχε λιώσει τις σόλες του να πορεύεται μαζί με τους εργαζόμενους του ΟΛΠ διαδηλώνοντας ενάντια στην ιδιωτικοποίηση.

Αυτός ο «πούρος σοσιαλιστής», που όταν δρασκέλισε για πρώτη φορά την πόρτα του υπουργείου Ναυτιλίας ανακοίνωσε ότι τερματίζεται η ιδιωτικοποίηση της Cosco, άκουσε τον πασόκο Κωνσταντινόπουλο να τον κοροϊδεύει σαρκαστικά με τις εξής φράσεις: *«Θοδωρή τα έμαθες τα νέα; Από το λιμάνι της αγωνίας περάσαμε στην αγωνία και στη λαχτάρα για την εξουσία. Κουράγιο Θοδωρή. Ελπίζω με την καρέκλα του υπουργείου σου να απαλύνεις τον πόνο για το ξεπούλημα του λιμανιού»*. Σα να μην έφτανε ο Κωνσταντινόπουλος, ήρθε και η Ολγα Κεφαλογιάννη (ναι, η Κεφαλογιάννη!): *«Τα "μολών λαβέ" και τα "θα μας πάρουν τα λιμάνια μόνο με κανονιοφόρους" του κ. Τσίπρα και το "ξεπούλημα" έγιναν τώρα "επένδυση-αφετηρία και για άλλες επενδύσεις"»*!

Χωρίς ντροπή, χωρίς αξιοπρέπεια, χωρίς τσίπα, με συμπεριφορά παχύδερμου, ο Δρίτσας άρχισε ένα θρήνο τύπου Σπίρτζη: η ιδιωτικοποίηση του λιμανιού δεν ήταν στον προγραμματικό αλλά και στον κυβερνητικό λόγο του ΣΥΡΙΖΑ, γιατί πάγια θέση της κυβέρνησης είναι ότι η παραγωγική ανάπτυξη της χώρας πρέπει να στηριχτεί σε έναν δημόσιο σχεδιασμό και όχι στους κανόνες της αγοράς. Αυτός ο στόχος δεν επιτεύχθηκε, όπως είπε, γιατί η ελληνική και η ευρωπαϊκή Δεξιά συμμάχησαν και στέρησαν τόσο από τη χώρα όσο και από το λαό αυτό που οραματιζόμασταν να πράξουμε! Ηταν τόσο γελοίος που όταν ο Κωνσταντινόπουλος τον χαρακτήρισε... Χρήστο Καΐλα (το Χρήστος από τον Σπίρτζη), εκείνο που βρήκε να πει ήταν πως «η κυβέρνηση βρίσκεται στις καρέκλες της όχι διότι έχει τρέλα με την εξουσία, αλλά διότι πρέπει να συνεχίσει να δίνει τις μάχες της»!

Τι ήθελε να το πει; Σε λίγο κατέφθασε στη Βουλή επιστολή της Cosco, με την οποία το κινέζικο μονοπώλιο κατηγορούσε την κυβέρνηση για «πλήρη ανατροπή των συμφωνηθέντων». Μιλούσε καθαρά για δάκτυλο Δρίτσα και τον κατηγορούσε ότι προσπαθεί «να καταστήσει ανενεργό το σύνολο των διατάξεων της σύμβασης παραχώρησης». Το Μαξίμου έδειξε να αιφνιδιάζεται και δήλωνε άγνοια. Ο Πιτσιόρλας του ΤΑΙΠΕΔ πήγε να σώσει την κατάσταση σαν καλός μάνατζερ, δηλώνοντας ότι έγιναν επουσιώδεις νομοτεχνικές αλλαγές, που δεν αλλάζουν κάτι στη συμφωνία, αλλά που προς αποφυγή παρεξηγήσεων θα αποσαφηνιστούν. Και ο «πολύς» Δρίτσας, αφού κατάπιε την προσβολή (δε θυμόμαστε άλλη φορά ιδιωτική επιχείρηση να απευθύνεται με τέτοιο τρόπο στη Βουλή) και δήλωσε ότι... «δεν είναι δράκος ο υπουργός Ναυτιλίας», ανακοίνωσε στην αρμόδια Κοινοβουλευτική Επιτροπή ότι... θα μελετήσει το κείμενο της Cosco! Η Cosco, όμως, ήταν σαφής και με ύφος ιμπεριαλιστικής υπαγόρευσης: «Το κείμενο του σχεδίου νόμου της νέας σύμβασης παραχώρησης αποτελεί ένα εντελώς διαφορετικό κείμενο από εκείνο που υπογράψαμε». Η υπογραφή, όπως όλοι θυμόμαστε, έγινε στο Ζάππειο κι αμέσως μετά οι Κινέζοι έγιναν δεκτοί από τον Τσίπρα στο Μαξίμου.

Την επομένη, εφτά «νομοτεχνικές βελτιώσεις» με την υπογραφή του Δρίτσα ικανοποίησαν πλήρως τις απαιτήσεις της Cosco, ενώ το... φταίξιμο έπεσε στον Μιχαλάκη τον Καλογήρου, που τον έχει τοποθετήσει ο Παππάς γενικό γραμματέα της κυβέρνησης. Ο Δρίτσας παρέμεινε υπουργός (άμα συνηθίσεις στο φτύσιμο δεν καταλαβαίνεις τίποτα) και ο Τσίπρας έβαλε τον ψηφισμένο νόμο στο χαρτοφύλακά του και αναχώρησε για το Πεκίνο.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι για μια ακόμα φορά λειτούργησαν σαν παιδική χαρά. Νόμισαν ότι μπορούν να κοροϊδέψουν την Cosco, που έχει νομικούς συμβούλους που παρακολουθούν κάθε λεπτομέρεια. Πέρα απ' αυτό το ξεφτιλίκι, όμως, εκείνο που φάνηκε καθαρά είναι ότι οι άνθρωποι αυτοί είναι αποφασισμένοι να λειτουργήσουν ως δούλοι των ιμπεριαλιστών. Οχι μόνο των Αμερικανών και Ευρωπαίων, αλλά των πάντων.

Εχασαν τη μπάλα

Εγραψε ο Τσίπρας στο twitter: *«Συνομίλησα πριν από λίγο με τον Τζ. Κόρμπιν προκειμένου να του εκφράσω την αλληλεγγύη μου για τις δύσκολες στιγμές που περνάει η χώρα του. Αυτοί που ευθύνονται για τον διχαστικό και ευρωσκεπτικιστικό λόγο δεν μπορεί να ρίχνουν τα βάρη στις προοδευτικές δυνάμεις»*.

Οι Τσιπραίοι έχουν χάσει τη μπάλα. Ο Κόρμπιν βάλλεται από το εσωτερικό του ίδιου του του κόμματος (τον αποδοκιμάζει η συντριπτική πλειοψηφία της κοινοβουλευτικής του ομάδας) και ο Τσίπρας τρέχει να τον στηρίξει μ' αυτόν τον άγαρμπο τρόπο, παρεμβαίνοντας στις εσωτερικές διαδικασίες του Εργατικού Κόμματος. Οχι ότι θα του δώσει κανένας σημασία (ειδικά από τα καρτάλια του Εργατικού Κόμματος, που έπεσαν να «φάνε» τον Κόρμπιν), όμως αυτή η κίνηση δείχνει πως ο Τσίπρας βρίσκεται σε πανικό (ιδιαίτερα μετά το φιάσκο των Unidos Podemos στην Ισπανία) και ψάχνει να βρει στηρίγματα ακόμα και σε καταρρέοντες σοσιαλδημοκράτες πολιτικούς όπως ο Κόρμπιν.

Κολομβία

Σίγησαν τα όπλα των FARC

Μετά από τρία χρόνια διαπραγματεύσεων, ο κεντροδεξιός πρόεδρος της Κολομβίας Χουάν Μανουέλ Σάντος και η ηγεσία του αντάρτικου στρατού των FARC υπέγραψαν συμφωνία ειρήνευσης και τερματισμού της δράσης των FARC. Η συμφωνία υπογράφηκε στην Αβάνα, την Πέμπτη 23 Ιούνη και σήμανε την οριστική παύση του πιο μακροχρόνιου αντάρτικου στην ιστορία της Λατινικής Αμερικής. Προβλέπει την παράδοση των όπλων των ανταρτών σε εκπροσώπους του ΟΗΕ και την ασυλία αυτών και των πολιτικών τους συμμάχων έναντι του κολομβιανού κράτους. Παράλληλα, προβλέπει τη σταδιακή ένταξη των FARC στο κοινοβουλευτικό σύστημα της χώρας ως νόμιμο πολιτικό κόμμα και τη δημιουργία ειδικών ομάδων από αντάρτες και στρατιώτες του εθνικού στρατού με αρμοδιότητα να προστατεύουν τα πολιτικά στελέχη των FARC καθώς και τοπικούς ηγέτες που έχουν συνδεθεί σε διάφορες περιόδους μαζί τους από τις επιθέσεις των ακροδεξιών παραστρατιωτικών ομάδων που δρουν στη χώρα.

Ηδη, η συμφωνία έχει ξεσηκώσει αντιδράσεις στο εσωτερικό του κόμματος Εθνικής Ενότητας του Σάντος. Ο πρώην πρόεδρος της Κολομβίας Αλβάρο Ουρίμπε, πιστό τσιράκι των Αμερικάνων και ένθερμος θιασώτης της αμερικανόπνευστης αντι-ναρκωτικής εκστρατείας στη Λατινική Αμερική, δήλωσε την αντίθεσή του στη συμφωνία ειρήνευσης. Πίσω από αυτόν στοιχίζονται τα πιο δεξιά στελέχη της Εθνικής Ενότητας, που ζητούν τη συντριβή των ανταρτών και την άνευ όρων παράδοσή τους. Ο Ουρίμπε ήταν αυτός που αναβάθμισε τη σύγκρουση μεταξύ της κυβέρνησης και των ανταρτών με τις πλάτες των Αμερικάνων φορτώνοντας στον κολομβιανό λαό χρέος 8 δισ. δολαρίων για την αγορά πολεμικού εξοπλισμού απο τις ΗΠΑ κατά τη διάρκεια της προεδρικής θητείας του από το 2002 μέχρι το 2010.

Η συμφωνία ειρήνευσης με τις FARC σηματοδοτεί τη διάλυση της πολυπληθέστερης αντάρτικης ομάδας στη χώρα. Εκπρόσωπος του ELN, που είναι η δεύτερη μεγαλύτερη αντάρτικη ομάδα της Κολομβίας, δήλωσε ότι η ηγεσία του έχει μπει ήδη σε διαπραγματεύσεις με την κυβέρνηση για ειρήνευση και διάλυση της ομάδας.

Μπορεί τα όπλα των ανταρτών να σίγησαν, αλλά οι αιτίες που δημιούργησαν και τροφοδότησαν για τόσες δεκαετίες το αντάρτικο παραμένουν. Η φασιστική κρατική βία και η καταπίεση ενάντια στη φτωχή αγροτιά και την εργατική τάξη με το μακρύ της χέρι, τις ακροδεξιές παραστρατιωτικές ομάδες θανάτου, η ανείπωτη καπιταλιστική εκμετάλλευση με βασικό όχημα τις Ζώνες Ελεύθερου Εμπορίου, όπου η εργατική νομοθεσία που κατοχυρώνει κάποια βασικά εργατικά δικαιώματα είναι ανύπαρκτη, και η ακραία φτώχεια θα τροφοδοτούν συνέχεια νέες κοινωνικές εκρήξεις και αντιστάσεις. Η Λατινική Αμερική παραμένει καζάνι που βράζει.

Τουρκία-Ισραήλ

Ο αρραβώνας έγινε γάμος

Τρία χρόνια μετά τον αρραβώνα μεταξύ Τουρκίας και Ισραήλ (http://www.eksegersi.gr/issue/729/Διεθνή/19148.Επαναπροσέγγιση-made-in-usa), έγινε και ο γάμος. Η συμφωνία υπογράφηκε τη Δευτέρα 27 Ιούνη στη Ρώμη και δε χρειάζεται να πούμε ότι αποτελεί προσβολή στη μνήμη των δέκα δολοφονημένων και των δεκάδων τραυματιών του πλοίου «Μαβί Μαρμαρά», αποτέλεσμα της επίθεσης ισραηλινών κομάντο στο Στολίσκο της Ελευθερίας, που έπλεε προς τη Γάζα, στις 31 Μάη του 2010.

Η συμφωνία προβλέπει την καταβολή από το Ισραήλ αποζημίωσης ύψους 20 εκατομμυρίων δολαρίων για τους τραυματίες και τους συγγενείς των νεκρών, την κατασκευή ενός νοσοκομείου και ενός εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας στη Γάζα, την κατασκευή μιας βιομηχανικής ζώνης στη Τζενίν της Δυτικής Οχθης και την αποστολή δέκα τόνων ανθρωπιστικού υλικού στη Γάζα μέσω του λιμανιού του Ασντόντ. Φυσικά, ούτε λόγος να γίνεται για άρση του αποκλεισμού της Γάζας, παρά τις κορώνες του Ερντογάν, ότι η άρση του αποκλεισμού αποτελεί κόκκινη γραμμή για την επίτευξη συμφωνίας. Από τη μεριά της η Τουρκία δεσμεύτηκε ότι δε θα διώξει ποινικά τους στρατιώτες που μακέλεψαν το στολίσκο και ότι θα αποτρέψει οποιαδήποτε ενέργεια που στρέφεται ενάντια στο Ισραήλ, ακόμα και τη συλλογή χρημάτων για την ενίσχυση της Γάζας.

Τη σύναψη της συμφωνίας και την πλήρη αποκατάσταση των σχέσεων μεταξύ Τουρκίας και Ισραήλ χαιρέτησαν ο Αμπάς αλλά και η Χαμάς, λέγοντας ότι έγιναν σημαντικά βήματα προς την άρση του αποκλεισμού. Η ανακοίνωση αυτή από τη Χαμάς δεν πρέπει να μας προξενεί εντύπωση. Μπορεί η Χαμάς να αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της Αντίστασης (όπως ήταν παλαιότερα και η Φατάχ), όμως δεν παύει να είναι μια αστική δύναμη, που ασκεί πραγματιστική πολιτική, πασχίζοντας να επιβιώσει πολιτικά και στρατιωτικά. Οι δεσμοί της με το καθεστώς Ερντογάν έχουν αναπτυχθεί ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια και οδηγούν στον πολιτικό εγκλωβισμό στην τακτική που ακολουθεί κατά καιρούς το τουρκικό καθεστώς στην περιοχή.

Η συμφωνία κλείνει ένα κύκλο κατά τον οποίο ο Ερντογάν επεδίωξε να παίξει το ρόλο του ηγέτη του ισλαμικού κόσμου, αναγορεύοντας την Τουρκία σε σημαντική περιφερειακή δύναμη. Στην προσπάθειά του αυτή δε δίστασε να χρησιμοποιήσει την παλαιστινιακή υπόθεση, που συγκινεί όλο τον αραβικό κόσμο, βρίσκοντας ευήκοα ώτα εντός και εκτός Παλαιστίνης.

στο ψαχνό

Αλλαγή ρότας

Στην Ευρωένωση βγήκαν τα μεγάλα μαχαίρια. Το Brexit πυροδότησε ανταγωνισμούς που υπόβοσκαν εδώ και πολλά χρόνια, άλλαξε ισορροπίες, δημιούργησε μια ρευστότητα που θα χρειαστεί να περάσει καιρός για να δώσει τη θέση της σε μια σχετικά στέρεα νέα σχέση. Νέα σχέση, όχι μόνο της Βρετανίας με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ηπειρωτικής Ευρώπης, αλλά και αυτών των δυνάμεων μεταξύ τους.

Για τον ελληνικό καπιταλισμό τίποτα δεν αλλάζει. Στα τραπέζια των μεγάλων συμμετέχει όχι ως συνδαιτημόνας, αλλά ως... επιδόρπιο. Δε θα ερωτηθεί για τις αποφάσεις, απλά θα κληθεί να τις υπογράψει. Η διαδικασία αποικιοποίησης της χώρας είναι εξασφαλισμένη και το βάθεμα της κινεζοποίησης του ελληνικού λαού αποτελεί όρο εκ των ων ουκ άνευ για τη μακροημέρευση του συστήματος. Είναι ο κοινός τόπος επί του οποίου συναντιούνται ντόπια κεφαλαιοκρατία και ιμπεριαλιστές δανειστές.

Αστικές πολιτικές δυνάμεις που ν' αμφισβητήσουν αυτή την πορεία δεν υπάρχουν. Αυτό το παραμύθι παίχτηκε δυο φορές και δεν πουλάει πλέον. Τα Ζάππεια του Σαμαρά οδήγησαν στο δεύτερο Μνημόνιο και η ντούρα αντιμνημονιακότητα των Τσιπροκαμμένων στο τρίτο.

Δεν είδατε τι έγινε προχθές με την Cosco; Πού ξανακούστηκε μια ιδιωτική επιχείρηση να απευθύνεται με επιστολή στη Βουλή και να απαιτεί να αλλάξει κατατεθέν νομοσχέδιο; Η ιταμή επιστολή όχι μόνο δεν επεστράφη στον αποστολέα της, αλλά απαντήθηκε με ένα εξευτελιστικότατο «συγνώμη, κάναμε λάθος, θα επανορθώσουμε»! Ο εξευτελισμός είχε αρχίσει από την προηγούμενη μέρα, όταν η επικύρωση της σύμβασης ξεπουλήματος του λιμανιού του Πειραιά στην Cosco προωθήθηκε στη Βουλή με την κατεπείγουσα διαδικασία. Χωρίς αυτή τη φορά να υπάρχει μνημονιακή υποχρέωση, αλλά επειδή χωρίς τη συμφωνία τελειωμένη ο Τσίπρας δε θα μπορούσε να ταξιδέψει στην Κίνα!

Στο μεταξύ, κάποιοι -χωρίς τσίπα και αυτοί- καλούν σε συγκέντρωση για τον ένα χρόνο από το δημοψήφισμα της 5ης Ιούλη του 2015! Τι ακριβώς θα γιορτάσουν; Το ντελίριο χειροκροτημάτων προς τον Τσίπρα, που ήταν ο κεντρικός ομιλητής στη συγκέντρωσή τους πριν από ένα χρόνο; 'Η τους κυκλωτικούς χορούς στο Σύνταγμα την ώρα που ο Τσίπρας ανακοίνωνε ότι καλεί σύσκεψη στο προεδρικό μέγαρο (για να κάνει το Οχι Ναι); Τι ακριβώς θα γιορτάσουν; Την πολιτική αφέλεια ή την πολιτική απατεωνιά;

Θα μαζευτούν για να καταγγείλουν τον... προδότη Τσίπρα. Αυτοί δεν έχουν καμιά ευθύνη που σύρθηκαν πίσω του, ενώ ήταν προφανές ότι τους χρησιμοποιούσε για να εξαπατήσει τον ελληνικό λαό; Οι αιώνιοι αθώοι είν' αυτοί;

Η θερμοκρασία ανεβαίνει -μεσογειακό καλοκαίρι γαρ- αλλά στο κοινωνικό επίπεδο επικρατούν πολικές θερμοκρασίες. Αλλαγή ρότας χρειαζόμαστε κι όχι πανηγύρια στο Σύνταγμα, για να κάνουν πολιτική κονσομασιόν τα «ορφανά» του ΣΥΡΙΖΑ, που φιλοδοξούν να μπουν την επόμενη φορά στη Βουλή.

Η έκκληση για αλλαγή ρότας απευθύνεται σε όσους φλέγονται πραγματικά από την επιθυμία της κοινωνικής ανατροπής κι όχι σε όσους παρασιτούν στα βαλτόνερα του μικροαστικού-ρεφορμιστικού ριζοσπαστισμού. Εκείνο που χρειαζόμαστε είναι η δουλειά του μυρμηγκιού με στόχο τη συγκέντρωση των δυνάμεων που θα χτίσουν και πάλι την επαναστατική πολιτική οργάνωση του προλεταριάτου. Οχι στείρος ακτιβισμός, αλλά δουλειά με σχέδιο, προοπτική και στόχευση.

Περίσσεψαν το νάζι και τα χαμόγελα. Μπροστά στο φακό προσπάθησαν να πείσουν ότι είναι... μια ωραία ατμόσφαιρα. Πίσω από τις κλειστές πόρτες, όμως, βγήκαν τα μαχαίρια. Ο Ρέντσι παραπονιόταν πάντοτε ότι Μέρκελ και Ολάντ τον αποκλείουν από τις συσκέψεις τους, όπου αποφασίζουν για το μέλλον της ΕΕ και της Ευρωζώνης. Ο Ολάντ δε γουστάρει τη γερμανική επικυριαρχία, ως ρεαλιστής ιμπεριαλιστής πολιτικός όμως προσπαθούσε να καρπωθεί ό,τι οφέλη προσέφερε ο γερμανογαλλικός άξονας. Το κυοφορούμενο Brexit άλλαξε τις ισορροπίες, δημιούργησε ρευστότητα, έθεσε επί τάπητος τη διεκδίκηση μιας νέας μοιρασιάς. Ο Ολάντ έσπευσε να συναντήσει τον Ρέντσι και μετά να πάνε παρεούλα να συναντήσουν την Μέρκελ, «ενώνοντας» τις απαιτήσεις Γαλλίας και Ιταλίας. Βγήκε κάτι απ' αυτόν τον γύρο; Είναι πολύ νωρίς να πούμε οτιδήποτε. Το παζάρι θα συνεχιστεί. Κι όπως κάθε παζάρι μεταξύ ιμπεριαλιστών, γίνεται με το μοναδικό τρόπο που γνωρίζουν: ανάλογα με τη δύναμη του κεφαλαίου που εκπροσωπεί η κάθε πλευρά.

ΚΟΝΤΡΕΣ

Για πολύ ξύλο

«Είμαστε στην κυβέρνηση όχι πάση θυσία, αλλά όσο θεωρούμε ότι μέσα σε αυτές τις ασφυκτικές συνθήκες και τους ποικίλους εκβιασμούς μπορούμε με αριστερή οπτική να ασκήσουμε πολιτική προς όφελος των ασθενέστερων κοινωνικών στρωμάτων». Αυτά αναφέρονται -μεταξύ πολλών άλλων- σε κείμενο που κατέθεσε η φράξια των 53+ στην ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ που έγινε το περασμένο Σαββατοκύριακο. Υπενθυμίζουμε μόνο ότι επίλεκτο στέλεχος και άτυπος επικεφαλής αυτής της φράξιας είναι ο Τσακαλώτος! Το υπενθυμίζουμε για να δικαιολογήσουμε τον τίτλο του σχολίου.

Η μόνη τους έγνοια

Η μόνη έγνοια των 53+ είναι μην κάνουν καμιά νέα διεύρυνση προς το Κέντρο οι Τσιπραίοι, οπότε ο δικός τους ρόλος θα υποβαθμιστεί και η φράξια τους δε θα έχει την πολιτική δύναμη που απέκτησε μετά την αποχώρηση των Λαφαζανικών. Γι' αυτό και σημειώνουν με νόημα ότι «στο πρόσφατο παρελθόν το κόμμα μας πλήρωσε ακριβά τις προσχωρήσεις παραγόντων που ελάχιστη σχέση είχαν με την αριστερά», και προσθέτουν ότι αντίθετα είναι ανοιχτοί, ορθάνοιχτοι στον **απλό κόσμο** που έρχεται ανιδιοτελώς να προσφέρει στην κοινή προσπάθεια, είναι ανοιχτοί στον κόσμο των κοινωνικών κινημάτων και σε όσους έχουν αποδείξει ότι ο αξιακός τους κόσμος μπορεί να συμβαδίζει με το αξιακό φορτίο της αριστεράς.

Απλός κόσμος που δεν οργανώθηκε τα προηγούμενα χρόνια, αλλά θα πάει να οργανωθεί τώρα στον ΣΥΡΙΖΑ δεν υπάρχει. Σε ποιούς «παράγοντες που ελάχιστη σχέση είχαν με την αριστερά» αναφέρονται; Στη Ραχήλ Μακρή; Σίγουρα. Στον Στάθη Παναγούλη; Ενδεχομένως. Στον Αλέξη Μητρόπουλο; Ποιος ξέρει; Πάντως, εμείς μπορούμε να τους θυμίσουμε μερικά ονόματα «παραγόντων» με τους οποίους κάθονται δίπλα-δίπλα στα υπουργικά έδρανα: Τζάκρη, Μπόλαρης, Κουρουμπλής, Κοτζιάς, Σπίρτζης, Τόσκας. Φαίνεται πως όλων αυτονών τους τρέχει η αριστεροσύνη από τα μπατζάκια.

Θρασύδειλοι

Κατέθεσαν και τροπολογία στην απόφαση της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ οι 53+, η οποία έλεγε πως ο ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει την ιδιοκτησία του «προγράμματος» του τρίτου Μνημόνιου, το οποίο ήταν αποτέλεσμα αδίστακτου εκβιασμού και πραξικοπήματος! Οι Τσιπραίοι δεν είχαν πρόβλημα να υιοθετήσουν «ολίγη» τροπολογία. Πέταξαν στα σκουπίδια τα περί εκβιασμού και πραξικοπήματος, ενώ οι 53+ είχαν φροντίσει να αλλάξουν τη διατύπωση, γράφοντας ότι το πρόγραμμα του τρίτου Μνημόνιου... δεν εξαντλεί το κυβερνητικό πρόγραμμα.

Γι' αυτό μιλάμε για θρασυδειλία. Ψάχνουν πρόστυχες διατυπώσεις, τη στιγμή που ο επικεφαλής τους είναι ο πιο φανατικός υποστηρικτής του τρίτου Μνημόνιου.

Συμβαίνουν και αλλού

Εκείνοι που μιλούν και γράφουν εκστασιασμένοι για τη βρετανική κοινοβουλευτική παράδοση, που επιβάλλει το σεβασμό της λαϊκής βούλησης κτλ. κάνουν πως δεν βλέπουν τους καραγκιόζηδες του Brexit που προσπαθούν να την κάνουν με ελαφρά πηδηματάκια, καθώς ο Κάμερον τους πέταξε την καυτή πατάτα στα χέρια. Κάνουν πως δεν βλέπουν τον «πολύ» Νάιτζελ Φάρατζ να δηλώνει με θράσος σε τηλεοπτική του εμφάνιση, ότι ναι μεν κατά την προεκλογική περίοδο υποσχόταν ότι 300.000 στερλίνες που πήγαιναν στις Βρυ-

Της αρπαχτής

Διαμαρτύρεται σε συνεντεύξεις του ο Χ. Αποστολόπουλος, πρόεδρος του συνδικάτου των γαλακτοβιομηχανιών (ΣΕΒΓΑΠ), διότι η Κομισιόν έδωσε την άδεια να κυκλοφορήσει στην Τσεχία προϊόν με τον όρο «Greek Yogurt». Οπως λέει, ναι μεν το γιαούρτι δεν έχει χαρακτηριστεί ως ΠΟΠ, όμως πρόκειται για «θρασύτατη κίνηση» λέει ο πρόεδρος των γαλακτοβιομήχανων, ζητώντας «να θέσουμε το ζήτημα υπόψη της ΕΕ». Και καταλήγει: «Εάν κάναμε εμείς το ίδιο πράγμα για την ιταλική παρμεζάνα, θα μας κήρυττε τον πόλεμο η Ιταλία, δεν θα αντιδρούσε απλά. Ετσι θα πρέπει να αισθάνονται και όσοι επιχειρούν να επιβουλευθούν τα εθνικά μας προϊόντα».

*Μόνο που έχουν φροντίσει οι ίδιοι οι γαλακτοβιομήχανοι, ακολουθώντας τη λογική της αρπαχτής, να «αποεθνικοποιήσουν» το ελληνικό γιαούρτι. Εδώ και χρόνια εισάγουν τεράστιες ποσότητες εβαπορέ γάλακτος και τις χρησιμοποιούν **παράνομα** στην παρασκευή γιαουρτιού, με τις πλάτες των κυβερνήσεων. Και είναι αυτοί που πίεσαν για τη νομιμοποίηση αυτής της παράνομης διαδικασίας (μέσω της περιβόητης εργαλειοθήκης του ΟΟΣΑ). Ετσι, με όλους τους νόμιμους τύπους θα εισάγουν εβαπορέ γάλα, θα το διαλύουν με νερό και θα «μπλαστρώνουν» το μείγμα με πρωτεΐνη γάλακτος για να πήξει και να γίνει γιαούρτι. Οπως αντιλαμβάνεστε, αυτό το προϊόν όχι μόνο δεν έχει τα φόντα για να γίνει ποτέ ΠΟΠ, αλλά μόνο κατά σύμβαση μπορεί να ονομαστεί «Greek Yogurt». Γιατί «ελληνικό γιαούρτι» με εβαπορέ γάλα Δανίας, Ολλανδίας, Γερμανίας, Ρουμανίας, Σλοβακίας δε γίνεται. Οποιος θέλει φτιάχνει τέτοιο προϊόν και σου λέει: το ονομάζω «Greek Yogurt» υπονοώντας τον τρόπο παρασκευής και όχι τη γεωγραφική προέλευση. Αλλωστε, και οι Ελληνες φτιάχνουν γιαούρτι εισάγοντας εβαπορέ γάλα από όλη την Ευρώπη.*

ξέλλες θα πάνε κατευθείαν για την ενίσχυση του εθνικού συστήματος υγείας, όμως είχε κάνει λάθος και δεν μπορεί πια να δεσμευτεί για κάτι τέτοιο. Ψηφοφόροι δηλώνουν σε εφημερίδες και σε διαδικτυακά μέσα ότι εξαπατήθηκαν, όμως οι «δικοί μας» εξακολουθούν να μιλούν και να γράφουν για... κοινοβουλευτικό πολιτισμό.

Ναι, υπάρχει μακρά κοινοβουλευτική παράδοση στη Βρετανία, πιο σταθερή από οποιαδήποτε άλλη ευρωπαϊκή χώρα, ακόμα και από τη Γαλλία. Αυτή η παράδοση, όμως, έχει στη ρίζα της την πολιτική διαφθορά της βρετανικής εργατικής τάξης, που ουδέποτε κατάφερε να αποδεσμευτεί από τον τρεϊντγιουνιονισμό (βούτυρο στο ψωμί του Εργατικού Κόμματος) και να δημιουργήσει ένα άξιο λόγου επαναστατικό κίνημα. Οσο η εργατική τάξη άγεται και φέρεται πίσω από τη μοναρχία και τα αστικά κόμματα, η κοινοβουλευτική παράδοση θα συνεχίζεται. Οχι όμως χωρίς ψέματα και απάτες.

Ανέκδοτο

Η ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ αποφάσισε το άνοιγμα του κόμματος στην κοινωνική του βάση! Το επόμενο διάστημα θα ξεκινήσει καμπάνια ανασυγκρότησης του ΣΥΡΙΖΑ με εξορμήσεις, συγκεντρώσεις και αξιοποίηση του Διαδικτύου «για την προσέγγιση όσων δίνουν μάχη για την Αριστερά»!

Πρόκειται ασφαλώς για ανέκδοτο. Αυτοί δεν κατάφεραν να μεγαλώσουν την κομματική βάση του ΣΥΡΙΖΑ την περίοδο της ορμητικής ανάπτυξής του, όταν κάλπαζε προς την εξουσία, θα το κάνουν τώρα που οι ψηφοφόροι τους (γιατί ψηφοφόρους είχαν, όχι κομματικά μέλη με διάθεση προσφοράς) τους βρίζουν όπου βρεθούν κι όπου σταθούν, κατηγορώντας τους ότι τους εξαπάτησαν; Το πολύ-πολύ να οργανώσουν καμιά διαδικτυακή καμπάνια (λεφτά έχουν, τώρα που κατέχουν την «κουτάλα»). Ομως, κάθε κομματικός μηχανισμός έχει ανάγκη από αυτοπαραμύθιασμα. Ετσι αυτοσυντηρείται. Γι' αυτό και έβαλαν στην απόφαση της ΚΕ και τα περί ανασυγκρότησης.

Αρρώστεια

Εμείς σας το έχουμε πει, ότι ο Παπαδημούλης είναι εξαρτημένος από το twitter. Γι' αυτό κάνει τη μια μακακία μετά την άλλη. Με το που βγήκαν τα exit poll στην Ισπανία, έσπευσε να δώσει «συγχαρητήρια στους Podemos για τη μεγάλη επιτυχία» και να αποφανθεί με τη βεβαιότητα του μεγάλου ηγέτη: «Στόχος τώρα, μια προοδευτική κυβερνητική πλειοψηφία». Εφτιαξε και χάσταγκ στα ισπανικά, τρομάρα του: «#AdiosRajoy».

Δέκα ώρες αργότερα, αφού στο μεταξύ είχε αποδειχτεί ότι ο μεν Ραχόι ήταν θριαμβευτής, οι δε Podemos-Unidos είχαν πάρει ποσοστό μικρότερο από το άθροισμά τους στις προηγούμενες εκλογές, ο Παπαδημούλης έσπευσε να χαρακτηρίσει «φιάσκο» τα exit poll και να συμπληρώσει: «Εκανα λάθος. Οπως η ΝΔ στις εκλογές του 2000. Πάθημα - μάθημα». Και ποιος σε ανάγκασε να μιλήσεις πριν «μιλήσει» η κάλπη, ρε φίλε, όταν έχεις πολλά προηγούμενα με τα exit poll στην Ελλάδα;

Προβοκάτορας

«Οι προοδευτικοί του σήμερα, φίλες και φίλοι, ντρέπονται και δεν υπερηφανεύονται για τα όσα έκαναν οι Κολλάδες το 1990. Ελεος!». Μ' αυτά τα λόγια (μεταξύ πολλών άλλων) θέλησε να καρφώσει τη Φ. Γεννηματά ο Στ. Θεοδωράκης, μιλώντας στην κοινοβουλευτική ομάδα του Ποταμιού. Μαθημένος να διεκπεραιώνει αποστολές για λογαριασμό των αφεντικών του, των μιντιαρχών, το 'χει συνήθειο να μετατρέπεται σε χυδαίο και ποταπό προβοκάτορα και συκοφάντη. Εν προκειμένω, όχι μόνο και όχι τόσο σε βάρος του Ανδρέα Κολλά, όσο σε βάρος των εργατών της ΕΑΣ, που έδωσαν τότε ένα σκληρό αγώνα ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των αστικών συγκοινωνιών, που παραδόθηκαν ως πλιάτσικο από τον Μητσοτάκη στους περιβόητους «νοικοκυραίους». Του Κολλά, προέδρου τότε του σωματείου των οδηγών, θα έπρεπε να του στήσει άγαλμα το σύστημα. Γιατί όχι μόνο δεν υπέθαλπε τις «ακρότητες» των εργατών (από τα ξεβρακώματα «νοικοκυραίων» στην Ομόνοια και το ντύσιμό τους με φουστίτσες, μέχρι τα οδοφράγματα στο Βοτανικό και τις νυχτερινές καταδρομικές επιχειρήσεις για το σπάσιμο απεργοσπαστικών λεωφορείων), αλλά έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι του για να μετατρέψει εκείνο το ισχυρό απεργιακό κίνημα σε κίνημα διαμαρτυρίας, που στήριζε την προσπάθεια του ΠΑΣΟΚ για επάνοδο στην εξουσία.

Κοινοβουλευτικός κρετινισμός

Λένε πως ο παράγοντας που διέψευσε τα γκάλοπ στην Ισπανία, που απογείωσε τον καταρρέοντα Ραχόι και γκρέμισε στην τρίτη θέση τη συμμαχία Unidos Podemos ήταν το αποτέλεσμα υπέρ του Brexit στη Βρετανία. Τα γκάλοπ, βέβαια, πέφτουν σταθερά έξω (εδώ στη Βρετανία έπεσε έξω το exit poll), όμως αν δεχτούμε αυτή την εκτίμηση πού οδηγούμαστε; Στο ότι ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός μαστίζει όχι μόνο τους συντηρητικούς ψηφοφόρους, αλλά και τους ψηφοφόρους κομμάτων που επαγγέλλονται την «αλλαγή», τη «σύγκρουση με το κατεστημένο» κτλ. Δεν είναι παρά ένα φοβισμένο κοπάδι που άγεται και φέρεται από τις φοβίες.

ZOOM

Αγώνας για τον κομμουνισμό

Δυο βδομάδες πριν από το βρετανικό δημοψήφισμα, έκανε την εμφάνισή της διαδικτυακά μια «Πρωτοβουλία Αγώνα για την αποδέσμευση από την ΕΕ». Από τις πρώτες υπογραφές που συνοδεύουν τη διακήρυξη φαίνεται πως πρόκειται για μια κίνηση πέριξ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όμως η πολιτική ταυτότητα της Πρωτοβουλίας δεν πρόκειται να μας απασχολήσει εδώ. Ούτε καν η ίδια η διακήρυξη, δεδομένου ότι οι συγκεκριμένες απόψεις δεν είναι καινοφανείς, ενώ -από την άλλη- οι αντιφάσεις της είναι κραυγαλαίες.

«Η συμμετοχή στην ΕΕ αποτελεί στρατηγική δέσμευση και επιλογή και για την οικονομική ολιγαρχία της χώρας μας. Η ρήξη με τις δυνάμεις του κεφαλαίου στη χώρα μας είναι και ρήξη με την ΕΕ», αναφέρει η διακήρυξη και αμέσως μετά έχει ένα ολόκληρο κεφάλαιο με τίτλο «Υπάρχει εναλλακτική, έξω από το ευρώ και την Ευρωπαϊκή Ενωση». Η οποία εναλλακτική δε διαφέρει ως προς το περιεχόμενό της απ' αυτά που περιέγραφε ως εναλλακτική ο ΣΥΡΙΖΑ, μέχρι να σχηματίσει κυβέρνηση: δε βγαίνει έξω από τα όρια του καπιταλισμού. Το τσάκισμα του καπιταλισμού ως συστήματος οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής οργάνωσης είναι το μόνο που δεν συνδέεται με «το αίτημα της αποδέσμευσης από ευρώ και ΕΕ». Το εν λόγω αίτημα συνδέεται «με την πάλη ενάντια στα παλιά και νέα μνημόνια, ενάντια στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και όποια άλλη κυβέρνηση τα εφαρμόζει, με την πάλη για τη μονομερή διαγραφή του χρέους, για εθνικοποιήσεις των τραπεζών και των στρατηγικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό και λαϊκό έλεγχο, για την άμεση βελτίωση της ζωής των εργαζομένων και την ικανοποίηση των στόχων του εργατικού και λαϊκού κινήματος, με την πάλη ενάντια στην Ευρώπη-Φρούριο, με τον αγώνα ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό, με την υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων των λαών, με την πάλη ενάντια στον φασισμό».

Μιλώντας επιστημονικά, έχουμε να κάνουμε με γελοιότητα. Δεν μπορείς να λες (σωστά) ότι η συμμετοχή στην ΕΕ αποτελεί στρατηγική επιλογή της ελληνικής αστικής τάξης και από την άλλη να θεωρείς ότι «υπάρχει ζωή έξω από την ΕΕ» χωρίς να χρειαστεί πρώτα να συντρίψεις (για να χρησιμοποιήσουμε τον όρο του Μαρξ) την εξουσία αυτής της τάξης και παράλληλα να την απαλλοτριώσεις, για να μπορέσεις να οικοδομήσεις νέες, μη εκμεταλλευτικές σχέσεις παραγωγής στη θέση των εκμεταλλευτικών καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής.

Μιλώντας πολιτικά, πρόκειται για τυχοδιωκτισμό. Γιατί η σύγκρουση με μια στρατηγική επιλογή της ελληνικής αστικής τάξης περιγράφεται σαν ένας κοινοβουλευτικός περίπατος, σαν μια διαδικασία αλλαγής των κοινοβουλευτικών συσχετισμών. Αρα, αν υποθέταμε ότι πραγματικά είχαν ως στρατηγική τη ρήξη με την αστική τάξη και τις στρατηγικές της επιλογές, θα καταλήγαμε στο συμπέρασμα ότι οδηγούν το λαό ως πρόβατο επί σφαγήν στο σφαγείο του αστικού κράτους και των αστυνομικοστρατιωτικών μηχανισμών που διαθέτει. Ομως δεν πρόκειται καν γι' αυτό. Πρόκειται για καθαρή πολιτική σπέκουλα με τα αισθήματα αμφισβήτησης της ΕΕ που έχουν αρχίσει να αναπτύσσονται. Για να το πούμε απλά (ώστε ν' ανταποκρίνεται καλύτερα στην πολιτική χυδαιότητα που υποκρύπτεται πίσω απ' αυτά τα συνθήματα), οι άνθρωποι ψάχνουν ψήφους και ρίχνουν γέφυρες για τη δημιουργία κάποιας ευρύτερης εκλογικής συμμαχίας, που θα τους βοηθήσει να αποβάλουν -για μια φορά έστω- το «στίγμα» του εξωκοινοβουλευτικού. Και έτσι, όμως, η συγκεκριμένη κατεύθυνση ρίχνει το δικό της νερό στο μύλο της ρεφορμιστικής διαφθοράς, ορθώνοντας εμπόδια στην απαραίτητη (σαν οξυγόνο) επαναστατική διαπαιδαγώγηση της εργατικής τάξης.

Εχουμε και άλλη φορά αναφερθεί στον αντεπαναστατικό χαρακτήρα που αποκτούν οι λεγόμενες μεταβατικές διεκδικήσεις, όταν προβάλλονται σε συνθήκες που δεν υπάρχει επαναστατική κατάσταση. Διεκδικήσεις όπως ο εργατικός έλεγχος ή ακόμα και η αποδέσμευση από την ΕΕ θα μπορούσαν να έχουν μεταβατικό χαρακτήρα σε συνθήκες επαναστατικής κατάστασης. Σε συνθήκες που η αστική τάξη δεν μπορεί να κυβερνήσει όπως προηγούμενα, ενώ η εργατική τάξη και τα άλλα εργαζόμενα στρώματα αρνούνται να κυβερνηθούν όπως προηγούμενα, η πολιτικά οργανωμένη πρωτοπορία του προλεταριάτου προωθεί τέτοια μεταβατικά αιτήματα, με στόχο να ανεβάσει την επαναστατική συνειδητότητα, να αυξήσει τη συσπείρωση στις γραμμές του επαναστατικού κινήματος, να βαθύνει την επαναστατική κατάσταση, να βοηθήσει να ωριμάσουν οι συνθήκες για την τελική έφοδο για την κατάκτηση της εξουσίας. Οταν, όμως, δεν υπάρχει επαναστατική κατάσταση, αυτές οι διεκδικήσεις μετατρέπονται στο αντίθετό τους, σε ρεφορμιστικά συνθήματα ενσωμάτωσης, όπως καίρια επεσήμανε η Κομμουνιστική Διεθνής.

Η αλήθεια είναι ότι το βρετανικό δημοψήφισμα διευκολύνει κάπως αυτού του τύπου τη ρεφορμιστική προπαγάνδα. Εχει βέβαια τη δυσκολία του ότι το Brexit προωθήθηκε και στηρίχτηκε από συντηρητικές αστικές δυνάμεις, έχοντας στη βάση του έναν σκληρό, ιμπεριαλιστικού τύπου εθνικισμού (αναβίωση της βρετανικής αυτοκρατορίας), όμως με μερικά επίθετα μπροστά (αριστερό Brexit, εργατικό Brexit) το φέρνουν στα μέτρα τους. Αλλωστε, αν μέσα από κοινοβουλευτικές διαδικασίες μπορεί κανείς να καταργήσει μια στρατηγική επιλογή της ελληνικής αστικής τάξης, γιατί να μην μπορεί να νικήσει τους «ευρωσκεπτικιστές» (μαζί με τους εθνικοφασίστες) και να δημιουργήσει πολιτικό ρεύμα υπέρ ενός «αριστερού Grexit»;

Η αλήθεια είναι πως η ένταξη στην ΕΕ και την Ευρωζώνη αποτελεί στρατηγική επιλογή της ελληνικής αστικής τάξης. Αυτό σημαίνει πως δε θα επιτρέψει αυτή η επιλογή να αμφισβητηθεί με κοινοβουλευτικό τρόπο. Μια πολύ μικρή γεύση πήραμε το πρώτο εξάμηνο του 2015, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ έκανε τα γνωστά τσαλιμάκια της «σκληρής διαπραγμάτευσης». Γνωρίζοντας πολύ καλά το στρατηγικό χαρακτήρα αυτής της επιλογής, ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν την αμφισβήτησε, αλλά και τη χρησιμοποίησε ως βασικό επιχείρημα για την πλήρη μνημονιακή προσαρμογή του. 'Η θα υπογράφαμε το τρίτο Μνημόνιο ή θα μας έβγαζαν από την Ευρωζώνη ήταν το επιχείρημα. Από την Ευρωζώνη, όχι από την ΕΕ. Ούτε αυτό θεωρείται ανεκτό και ο ΣΥΡΙΖΑ το είχε καταστήσει σαφές από την πρώτη στιγμή που σχημάτισε κυβέρνηση (έλεγε απλά ότι θα καταφέρει να εφαρμόσει το πρόγραμμά του χωρίς Grexit). Η ένταξη στην ΕΕ και την Ευρωζώνη βαραίνει στη ζυγαριά περισσότερο από οτιδήποτε άλλο.

Αυτό μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι η έξοδος από την ΕΕ δεν μπορεί να νοηθεί ως μια διαδικασία ανεξάρτητη από τη νίκη της προλεταριακής επανάστασης, τη συντριβή του αστικού κράτους και την απαλλοτρίωση των καπιταλιστών. Για να ακυρώσεις στρατηγικές επιλογές της αστικής τάξης, πρέπει να νικήσεις την αστική τάξη σε μια σύγκρουση που έχει το χαρακτήρα «ποιος ποιον». Η αποδέσμευση από την ΕΕ (και κάθε ιμπεριαλιστικό μηχανισμό, όπως το ΝΑΤΟ) είναι υπόθεση της προλεταριακής επανάστασης. Αυτή είναι η μεγάλη αλήθεια που πρέπει να διδαχτεί το προλεταριάτο.

Υπάρχουν, όμως, εκείνοι που χαρακτηρίζουν αυτή την τοποθέτηση «εσχατολογική», ακόμα και... «θρησκευτικού χαρακτήρα». Αν αφαιρέσουμε το προκλητικό βερμπαλιστικό περιτύλιγμα από την ύβριν τους, τι μένει; Μένει η πανάρχαια σκουριά του ρεφορμισμού, που υπόσχεται βαθμιαία (μέσα από κοινοβουλευτικές διαδικασίες) μετάβαση στο σοσιαλιστικό παράδεισο. Οικοδομούν μια κοινοβουλευτική τακτική αποπατώντας πάνω στην επαναστατική στρατηγική και διαφθείροντας -όσο μπορούν- την ταξική συνείδηση. Ακόμα και το οργανωτίστικο επιχείρημά τους αποτελεί κόπια της μπερνσταϊνιάδας. Τα επαναστατικά προγράμματα δεν έχουν σημασία, οι μεταρρυθμίσεις είναι αυτές που δίνουν υπόσταση στο εργατικό κίνημα έλεγε ο Μπερνστάιν. Η κοινωνική επανάσταση είναι εσχατολογική προσέγγιση, το κίνημα θέλει άμεσους στόχους για να συσπειρωθεί λένε οι... ριζοσπάστες ρεφορμιστές.

Το εργατικό κίνημα θέλει αλήθειες και όχι κοινοβουλευτικό παραμύθιασμα. Οι αλήθειες είναι σκληρές, όσο σκληρός είναι και ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση. Οι στρατηγικές επιλογές της αστικής τάξης μπορούν να ανατραπούν με τη νίκη της στρατηγικής κατεύθυνσης του προλεταριάτου, που είναι ο κομμουνισμός (με τις βαθμίδες του). Μόνο όταν αυτό είναι ξεκάθαρο, θα μπορέσει το προλεταριάτο να συσπειρωθεί πολιτικά γύρω από ένα επαναστατικό πρόγραμμα. Διαφορετικά ο ορίζοντάς του θα είναι στενός, ίσα που να χωράει στις αστικές κοινοβουλευτικές διαδικασίες.

Αν το προλεταριάτο μπορεί να ακυρώσει μια στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης, όπως η ένταξη στην ΕΕ, τότε μπορεί και να νικήσει την αστική τάξη στη σύγκρουση για την εξουσία, που αναγκαστικά θα έχει επαναστατικό χαρακτήρα (η σύγκρουση). Μόνο όταν τα πράγματα είναι ξεκάθαρα από προγραμματική άποψη μπορεί να οικοδομηθεί ένα πραγματικά επαναστατικό προλεταριακό κίνημα. Ενα κίνημα που θα ξέρει τι διεκδικεί και μέσα από ποιες δυσκολίες θα περάσει για να το κατακτήσει.

Πέτρος Γιώτης

Β.Ι. ΛΕΝΙΝ

Για το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης

Στη «Σοτσιάλ - Ντεμοκράτ», αρ. φύλ. 40, ανακοινώσαμε ότι η Συνδιάσκεψη των Τμημάτων Εξωτερικού του κόμματός μας αποφάσισε να αναβάλει το ζήτημα του συνθήματος «Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης», ωσότου συζητηθεί στον Τύπο η οικονομική πλευρά του.

Η συζήτηση που έγινε πάνω σ' αυτό το ζήτημα στη συνδιάσκεψή μας πήρε μονόπλευρα πολιτικό χαρακτήρα. Αυτό εν μέρει ίσως να οφείλεται στο γεγονός ότι στη διακήρυξη της Κεντρικής Επιτροπής το σύνθημα αυτό διατυπώνεται καθαρά σαν πολιτικό («το άμεσο πολιτικό σύνθημα...» - λέει η διακήρυξη) και, ταυτόχρονα, δε διατυπώνεται μόνο το σύνθημα των δημοκρατικών Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης, μα και υπογραμμίζεται ειδικά ότι «χωρίς την επαναστατική ανατροπή της γερμανικής, της αυστριακής και της ρωσικής μοναρχίας» το σύνθημα αυτό είναι παράλογο και απατηλό.

Δε θα ήταν καθόλου σωστό να φέρει κανείς αντιρρήσεις στην τέτοια τοποθέτηση του ζητήματος μέσα στα πλαίσια της πολιτικής εκτίμησης του συνθήματος αυτού. Λόγου χάρη, από την άποψη ότι επισκιάζει ή αδυνατίζει κτλ. το σύνθημα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Οι πολιτικοί μετασχηματισμοί προς μια πραγματικά δημοκρατική κατεύθυνση κι ακόμη περισσότερο οι πολιτικές επαναστάσεις δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση, ποτέ και κάτω από οποιεσδήποτε συνθήκες, ούτε να επισκιάσουν, ούτε ν' αδυνατίσουν το σύνθημα της σοσιαλιστικής επανάστασης. Αντίθετα, τη φέρνουν πάντα πιο κοντά, πλαταίνουν τη βάση της, εντάσσουν στο σοσιαλιστικό αγώνα νέα στρώματα μικροαστών και μισοπρολεταριακών μαζών. Και από το άλλο μέρος οι πολιτικές επαναστάσεις είναι αναπόφευκτες στην πορεία της σοσιαλιστικής επανάστασης, που δεν μπορούμε να τη βλέπουμε σαν μια μόνο πράξη, μα πρέπει να τη βλέπουμε σαν εποχή θυελλωδών πολιτικών και οικονομικών κλονισμών, σαν εποχή της πιο οξυμένης ταξικής πάλης, εμφυλίου πολέμου, επαναστάσεων και αντεπαναστάσεων.

Αν, όμως, το σύνθημα των δημοκρατικών Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης, σε συνδυασμό με την επαναστατική ανατροπή των τριών αντιδραστικότατων μοναρχιών της Ευρώπης, μ' επικεφαλής τη ρωσική μοναρχία, είναι τελείως άψογο σαν πολιτικό σύνθημα, ωστόσο μένει ακόμη ένα σπουδαιότατο ζήτημα, το ζήτημα του οικονομικού περιεχομένου και της οικονομικής σημασίας αυτού του συνθήματος. Από την άποψη των οικονομικών όρων του ιμπεριαλισμού, δηλαδή της εξαγωγής κεφαλαίων και του μοιράσματος του κόσμου από τις «προηγμένες» και «πολιτισμένες» αποικιακές δυνάμεις, οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης μέσα σε καπιταλιστικό καθεστώς, είτε είναι απραγματοποίητες, είτε είναι αντιδραστικές.

Το κεφάλαιο έγινε διεθνές και μονοπωλιακό. Ο κόσμος είναι μοιρασμένος ανάμεσα σε μια χούφτα μεγάλες Δυνάμεις, δηλαδή Δυνάμεις που έχουν επιτυχίες στη μεγάλη καταλήστευση και καταπίεση των εθνών. Τέσσερις μεγάλες Δυνάμεις της Ευρώπης: Η Αγγλία, η Γαλλία, η Ρωσία και η Γερμανία, με πληθυσμό 250 - 300 εκατομμύρια και με έκταση περίπου 7 εκατομμύρια τετρ. χιλιόμετρα, έχουν αποικίες με πληθυσμό σχεδόν μισό δισεκατομμύριο (494,5 εκατομμύρια) και με έκταση 64,6 εκατομμύρια τετραγωνικά χιλιόμετρα, δηλαδή σχεδόν τη μισή υδρόγειο σφαίρα (133 εκατομμύρια τετρ. χιλιόμετρα, χωρίς τις πολικές περιοχές). Προσθέστε σ' αυτά τα τρία ασιατικά κράτη: Την Κίνα, την Τουρκία και την Περσία, που τώρα τα διαμελίζουν οι ληστές που διεξάγουν «απελευθερωτικό» πόλεμο, δηλαδή: Η Ιαπωνία, η Ρωσία, η Αγγλία και η Γαλλία. Αυτά τα τρία ασιατικά κράτη, που μπορούμε να τα ονομάσουμε μισοαποικίες (στην πραγματικότητα, είναι τώρα κατά τα 9/10 αποικίες), έχουν 360 εκατομμύρια πληθυσμό και έκταση 14,5 εκατομμύρια τετρ. χιλιόμετρα (δηλαδή, σχεδόν 1,1/2 φορά μεγαλύτερη έκταση από την έκταση όλης της Ευρώπης).

Σε συνέχεια: Η Αγγλία, η Γαλλία και η Γερμανία έχουν τοποθετήσεις στο εξωτερικό όχι μικρότερες από 70 δισεκατομμύρια ρούβλια. Για να εισπράττουν το «θεμιτό» εισοδηματάκι τους από το στρογγυλούτσικο αυτό ποσό - ένα εισοδηματάκι που ξεπερνάει τα τρία δισεκατομμύρια ρούβλια το χρόνο - υπάρχουν οι εθνικές επιτροπές των εκατομμυριούχων, που ονομάζονται κυβερνήσεις, που διαθέτουν στρατό και πολεμικό στόλο και «τοποθετούν» στις αποικίες και στις μισοαποικίες τα χαϊδεμένα παιδιά και τα αδέλφια «του κυρίου δισεκατομμυρίου» σαν αντιβασιλείς, προξένους, πρεσβευτές, κάθε λογής υπαλλήλους, παπάδες και άλλες βδέλλες.

Ετσι είναι οργανωμένη, στην εποχή της ανώτατης ανάπτυξης του καπιταλισμού, η καταλήστευση ενός περίπου δισεκατομμυρίου πληθυσμού της Γης από μια χούφτα μεγάλες Δυνάμεις. Και είναι αδύνατο μέσα στον καπιταλισμό να υπάρξει διαφορετική οργάνωση. Να παραιτηθούν από τις αποικίες, από τις «σφαίρες επιρροής», από την εξαγωγή κεφαλαίων; Το να σκέπτεται κανείς έτσι, σημαίνει ότι κατεβαίνει στο επίπεδο ενός παπά, που κάθε Κυριακή κηρύσσει στους πλουσίους το μεγαλείο του χριστιανισμού και τους συμβουλεύει να δωρίζουν στους φτωχούς... αν όχι μερικά δισεκατομμύρια, τουλάχιστο μερικές εκατοντάδες ρούβλια το χρόνο.

Οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης στις συνθήκες του καπιταλισμού θα ισοδυναμούσαν με συμφωνία για το μοίρασμα των αποικιών. Στον καπιταλισμό όμως, δεν μπορεί να υπάρξει άλλη βάση, άλλη αρχή μοιρασιάς, εκτός από τη δύναμη. Ο δισεκατομμυριούχος δεν μπορεί να μοιράσει με οποιονδήποτε άλλον «το εθνικό εισόδημα» μιας καπιταλιστικής χώρας παρά μόνο: «Ανάλογα με το κεφάλαιο» (κι ακόμη πρέπει να προσθέσουμε ότι το μεγαλύτερο κεφάλαιο θα πάρει περισσότερα απ' όσα του αναλογούν). Ο καπιταλισμός σημαίνει ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής και αναρχία στην παραγωγή. Το να κηρύσσει κανείς μια «δίκαιη» μοιρασιά του εισοδήματος σε μια τέτοια βάση είναι προυντονισμός, στενοκεφαλιά μικροαστού και φιλισταίου. Το μοίρασμα δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά, παρά «σύμφωνα με τη δύναμη». Η δύναμη, όμως, αλλάζει με την πορεία της οικονομικής εξέλιξης. Υστερα από το 1871, η Γερμανία δυνάμωσε 3 - 4 φορές πιο γρήγορα από την Αγγλία και τη Γαλλία. Η Ιαπωνία δυνάμωσε δέκα φορές πιο γρήγορα από τη Ρωσία. Για να ελεγχθεί η πραγματική δύναμη ενός καπιταλιστικού κράτους, δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει άλλο μέσο εκτός από τον πόλεμο. Ο πόλεμος δεν αντιφάσκει στις βάσεις της ατομικής ιδιοκτησίας, αλλά είναι η άμεση και αναπόφευκτη ανάπτυξη αυτών των βάσεων. Στις συνθήκες του καπιταλισμού, είναι αδύνατη μια ισόμετρη οικονομική ανάπτυξη των διαφόρων οικονομιών και των διαφόρων κρατών. Στις συνθήκες του καπιταλισμού, δεν μπορεί να υπάρχουν άλλα μέσα για την αποκατάσταση από καιρό σε καιρό της παραβιασμένης ισορροπίας, εκτός από τις κρίσεις στη βιομηχανία και τους πολέμους στην πολιτική.

Φυσικά, είναι δυνατές προσωρινές συμφωνίες ανάμεσα σε καπιταλιστές και ανάμεσα σε κράτη. Μ' αυτήν την έννοια, μπορεί να δημιουργηθούν και οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης σαν συμφωνία των Ευρωπαίων καπιταλιστών... Με ποιο σκοπό; Μόνο με το σκοπό να πνίξουν από κοινού το σοσιαλισμό στην Ευρώπη, να περιφρουρήσουν από κοινού τις ληστεμένες αποικίες ενάντια στην Ιαπωνία και στην Αμερική, που θεωρούν τον εαυτό τους στο έπακρο αδικημένο με τη σημερινή μοιρασιά των αποικιών και που τον τελευταίο μισό αιώνα δυνάμωσαν ασύγκριτα πιο γρήγορα απ' ό,τι η καθυστερημένη μοναρχική Ευρώπη, που άρχισε να σαπίζει από τα γεράματα. Σε σύγκριση με τις Ενωμένες Πολιτείες της Αμερικής, η Ευρώπη στο σύνολό της σημαίνει οικονομική στασιμότητα. Η δημιουργία των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης με τη σημερινή οικονομική βάση, δηλαδή στις συνθήκες του καπιταλισμού, θα σήμαινε οργάνωση της αντίδρασης, για να παρεμποδιστεί η πιο γρήγορη ανάπτυξη της Αμερικής. Πέρασαν για πάντα οι καιροί που η υπόθεση της δημοκρατίας και η υπόθεση του σοσιαλισμού συνδέονταν μόνο με την Ευρώπη.

Οι Ενωμένες Πολιτείες του κόσμου (και όχι της Ευρώπης) είναι η κρατική εκείνη μορφή ένωσης και ελευθερίας των εθνών, που εμείς τη συνδέουμε με το σοσιαλισμό - ως τότε που η πλήρης νίκη του κομμουνισμού θα οδηγήσει στην οριστική εξαφάνιση κάθε κράτους, μαζί και του δημοκρατικού. Ωστόσο, το σύνθημα των Ηνωμένων Πολιτειών του κόσμου, σαν αυτοτελές σύνθημα, είναι αμφίβολο αν θα ήταν σωστό, πρώτο, γιατί συγχωνεύεται με το σοσιαλισμό και, δεύτερο, γιατί θα μπορούσε να προκαλέσει τη λαθεμένη ερμηνεία ότι είναι αδύνατη η νίκη του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα, τη λαθεμένη ερμηνεία για τη στάση αυτής της χώρας απέναντι στις υπόλοιπες.

Η ανισόμετρη οικονομική και πολιτική ανάπτυξη είναι απόλυτος νόμος του καπιταλισμού. Από δω βγαίνει πως είναι δυνατή η νίκη του σοσιαλισμού στην αρχή σε λίγες ή ακόμη και σε μία μονάχα, χωριστά παρμένη, καπιταλιστική χώρα. Το νικηφόρο προλεταριάτο αυτής της χώρας, απαλλοτριώνοντας τους καπιταλιστές και οργανώνοντας στη χώρα του τη σοσιαλιστική παραγωγή, θα ορθωνόταν ενάντια στον υπόλοιπο κόσμο, τον καπιταλιστικό κόσμο, παίρνοντας μαζί του τις καταπιεζόμενες τάξεις των άλλων χωρών, ξεσηκώνοντας στις χώρες αυτές εξεγέρσεις ενάντια στους καπιταλιστές, δρώντας σε περίπτωση ανάγκης ακόμη και με στρατιωτική δύναμη ενάντια στις εκμεταλλεύτριες τάξεις και τα κράτη τους. Πολιτική μορφή της κοινωνίας, όπου νικάει το προλεταριάτο, ανατρέποντας την αστική τάξη, θα είναι η λαοκρατική δημοκρατία, που θα συγκεντρώσει όλο και περισσότερο τις δυνάμεις του προλεταριάτου του δοσμένου έθνους ή των δοσμένων εθνών στην πάλη ενάντια στα κράτη, που δε θα έχουν ακόμη περάσει στο σοσιαλισμό. Δεν είναι δυνατή η εξάλειψη των τάξεων χωρίς τη δικτατορία της καταπιεζόμενης τάξης, του προλεταριάτου. Δεν είναι δυνατή η ελεύθερη ένωση των εθνών στο σοσιαλισμό, χωρίς μια λίγο - πολύ μακρόχρονη, επίμονη πάλη των σοσιαλιστικών Δημοκρατιών ενάντια στα οπισθοδρομικά κράτη.

Να για ποιους λόγους, ύστερα από επανειλημμένες συζητήσεις του ζητήματος στη Συνδιάσκεψη των Τμημάτων Εξωτερικού του ΣΔΕΚΡ και μετά τη Συνδιάσκεψη, η Σύνταξη του Κεντρικού Οργάνου κατέληξε στο συμπέρασμα ότι είναι λαθεμένο το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης.

Brexit

Το βρετανικό «ατύχημα» βάζει σε μπελάδες την ΕΕ

Τελικά το «ατύχημα» συνέβη! Η εθνικιστική υστερία επικράτησε της «ρεαλιστικής» συμπόρευσης με την Ευρωπαϊκή Ενωση και το περιβόητο BREXIT φαίνεται να βρίσκεται προ των πυλών. Ομως, όπως σημειώσαμε στο προηγούμενο φύλλο, οι ιμπεριαλιστές δεν αποφασίζουν (ιδιαίτερα για στρατηγικής σημασίας ζητήματα) με δημοψηφίσματα. Αυτά τα οργανώνουν μόνο είτε για να επιβεβαιώσουν μια ήδη αποφασισμένη πολιτική είτε ως διαπραγματευτικό χαρτί στο παζάρι με τις υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Γι' αυτό και το BREXIT δε θα έπρεπε να θεωρείται σίγουρο, γράφαμε.

Μια βδομάδα μετά, πιθανότερο φαίνεται το αντίθετο, δεδομένων των τεράστιων προβλημάτων που θα δημιουργήσει στη βρετανική οικονομία. Ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ Τζον Κέρι, αφού πρώτα διευκρίνισε ότι... δεν του πέφτει λόγος, στη συνέχεια εξέφρασε... αμφιβολίες για το αν και κατά πόσο το BREXIT είναι αναπόφευκτο. Οπως είπε, «υπάρχουν τρόποι» για να αποφευχθεί το BREXIT, αλλά προς το παρόν δεν επιθυμεί να πει ποιοι είναι αυτοί οι τρόποι. Κανείς δεν πιστεύει, βέβαια, ότι στους Αμερικανούς «δεν πέφτει λόγος», όπως από διπλωματική αβρότητα είπε ο Κέρι. Το γεγονός ότι οι δηλώσεις του έγιναν αμέσως μετά τη συνάντησή του με τον Κάμερον, τον οποίο έσπευσε να συναντήσει στο 10 της οδού Ντάουνινγκ, ασφαλώς δεν είναι τυχαίο.

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος ήταν ένα «ατύχημα», το οποίο η βρετανική αστική τάξη (και οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές, με πρώτον και καλύτερο τον Ολάντ) χρεώνει στον Κάμερον και τον Κόρμπιν, αυτό δεν σημαίνει όμως ότι δε θα καταβληθεί προσπάθεια να... ανατaχθεί το κάταγμα που προκάλεσε το ατύχημα. Κι αυτό, όμως, έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα, δεν είναι εύκολη υπόθεση. Στον όμορφο κόσμο του ιμπεριαλισμού, όταν κάποιος «πέφτει», οι ανταγωνιστές του δεν του δίνουν το χέρι για να τον βοηθήσουν να σηκωθεί, αλλά τον πατάνε στο κεφάλι. Κι αφού τον χώσουν πιο βαθιά, μετά αρχίζουν τη διαπραγμάτευση για το σήκωμά του. Σ' αυτόν τον όμορφο κόσμο τίποτα δε γίνεται από αισθήματα αλληλεγγύης και δικαιοσύνης (αυτά τα λέει ο Τσίπρας και σκάει στα γέλια ακόμα και ο μέντοράς του κυρ-Αλέκος Φλαμπουράρης). Τα πάντα έχουν την τιμή τους, όπως συνηθίζουν να λένε οι «πρακτικοί άνθρωποι» Αμερικανοί.

Στο προηγούμενο φύλλο μεταφέραμε τις απόψεις μιας μεγάλης μερίδας των βρετανών καπιταλιστών, όπως τις παρουσίαζε η γενική γραμματέας του Συνδέσμου Βιομηχανιών της Βρετανίας, Κάρολιν Φέρμπερν. Η Φέρμπερν υποστήριζε με πάθος την παραμονή της Βρετανίας στην ΕΕ, παρουσιάζοντας με μελανά χρώματα την προοπτική της βρετανικής οικονομίας εκτός ΕΕ. Το ίδιο υποστήριζε και το Ινστιτούτο Διευθυντών, μία από τις πιο παλιές καπιταλιστικές οργανώσεις στον τομέα της διοίκησης επιχειρήσεων (ιδρύθηκε το 1903). Σε έρευνα του Βρετανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου (http://www.britishchambers.org.uk/policy-maker/policy-reports-and-publications/bcc-eu-poll-business-voting-intentions-harden-as-pm-seeks-final-deal.html), που διεξήχθη μεταξύ 25ης Γενάρη και 4ης Φλεβάρη (δηλαδή πριν ο Κάμερον κλείσει συμφωνία με την ΕΕ – με τον γερμανογαλλικό άξονα, για να ακριβολογούμε), αναφερόταν ότι το 60% των ηγετικών στελεχών των καπιταλιστικών επιχειρήσεων ήταν υπέρ της παραμονής στην ΕΕ. Το ποσοστό μειώθηκε μόνο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες από το Σεπτέμβρη του 2015, που ήταν 63%.

Ποιοι ήταν όμως οι καπιταλιστές που υποστήριζαν το BREXIT; Μια ματιά στις δύο ιστοσελίδες των υπέρμαχων του BREXIT, τη Vote Leave (http://www.voteleavetakecontrol.org/campaign) και τη Leave.Eu (http://leave.eu/en/our-campaign#business-supporters), δείχνει ότι η υποστήριξη που είχαν δεν ήταν από ισχυρούς καπιταλιστικούς ομίλους, αλλά από διάφορα στελέχη επιχειρήσεων. Και τα δύο ρεύματα του BREXIT αντλούσαν την υποστήριξή τους από το Business for Britain, μια ομάδα των λεγόμενων «ευρωσκεπτικιστών» αποτελούμενη από διευθυντές ή πρώην στελέχη επιχειρήσεων, χρηματιστές και καπιταλιστές με σχετικά περιορισμένη οικονομική δύναμη. Για παράδειγμα, ο επικεφαλής αυτής της ομάδας, ο Τζον Λόνγκγουορθ είναι πρώην γενικός διευθυντής του Βρετανικού Εμπορικού Επιμελητηρίου (βλ. http://www.businessforbritain.org/about/board/), που παύθηκε τον περασμένο Μάρτη ακριβώς εξαιτίας της αντίθεσής του στην ΕΕ. Ο Λόνγκγουορθ, που κατείχε τη θέση αυτή για πέντε χρόνια, είναι στέλεχος μιας εταιρίας αναψυκτικών (Nichols PLC) και μιας εταιρίας συμβούλων επιχειρήσεων (SVA Ltd). Ο επικεφαλής του Leave.Eu, Αλεξ Στόρι είναι κι αυτός (όλως τυχαίως) πρώην διευθυντής του Business For Britain και τώρα επικεφαλής της εταιρίας Wealth X, που με 250 άτομα προσωπικό παρέχει πληροφορίες μάρκετινγκ και πωλήσεων σε άλλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις. Μια ματιά στην ιστοσελίδα του Business For Britain αποκαλύπτει προχειρότητα ακόμα και στο στήσιμό της και αποτελεί αδιάψευστο μάρτυρα για το ποιόν της.

Πώς όμως αποφασίστηκε το δημοψήφισμα, όταν ούτε η πλειοψηφία των καπιταλιστών ούτε οι ηγεσίες των δύο μεγαλύτερων πολιτικών κομμάτων επιθυμούσε την έξοδο από την ΕΕ;

Στο δείπνο-κηδεία που έγινε στις Βρυξέλλες την περασμένη Τετάρτη, για ν' αποχαιρετίσουν οι υπόλοιποι 27 τον Κάμερον, αυτός ζήτησε συγνώμη επειδή έχασε το δημοψήφισμα. Τότε ήταν που του την έπεσαν ο γάλλος Ολάντ και ο βέλγος Μισέλ. Επρεπε να είχαμε ακούσει τον Ντε Γκολ που ήταν πάντοτε αντίθετος στη συμμετοχή της Βρετανίας στην ΕΕ, είπε δηκτικά ο Ολάντ. Ακόμα πιο δηκτικός ήταν ο Γιούνκερ που είπε πως ο Κάμερον και το κόμμα του έχασαν το δημοψήφισμα επειδή τα τελευταία χρόνια δεν έκαναν τίποτ' άλλο από το να χαρακτηρίζουν την ΕΕ «αντιδημοκρατική» και «πολύ τεχνοκρατική». Αρα, κατέληξε, ο πρόεδρος της Κομισιόν «ο Ντέιβιντ δεν πρέπει να εκπλήσσεται επειδή τον πίστεψαν οι ψηφοφόροι». Ο Κάμερον δεν απάντησε και ανέλαβε η «μητερούλα» Μέρκελ να συστήσει ηρεμία. Οπως είπαν κάποιοι άλλοι ηγέτες αναφερόμενοι στον Κάμερον, «μόνο καλά λόγια μπορεί κάποιος να πει για τους νεκρούς».

Το γεγονός ότι ο Κάμερον εξαναγκάστηκε σε παραίτηση, ενώ τεράστια πίεση να παραιτηθεί δέχεται και ο Κόρμπιν των Εργατικών, δείχνει πως το βρετανικό πολιτικό σύστημα θεωρεί αυτούς τους δύο υπεύθυνους για το αποτέλεσμα. Τον Κάμερον επειδή πήγε στο δημοψήφισμα νομίζοντας αλαζονικά ότι αρκεί η προσωπική του «αύρα» για να το κερδίσει, και τον Κόρμπιν επειδή κρύφτηκε κατά την προεκλογική περίοδο. Επαιξαν, έχασαν, πρέπει να πληρώσουν. Αυτοί είναι οι νόμοι της αστικής πολιτικής.

Το πιθανότερο είναι πως ο Κάμερον θεωρούσε ότι ένα δημοψήφισμα με ερώτημα «μέσα ή έξω από την ΕΕ» αποτελεί ένα καλό διαπραγματευτικό χαρτί για την πολυπόθητη συμφωνία με τη Γερμανία, που τελικά επιτεύχθηκε τον περασμένο Φλεβάρη. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι συζητήσεις περί δημοψηφίσματος είχαν αρχίσει από την άνοιξη του 2015. Ολο αυτό το διάστημα, ο Κάμερον, χωρίς να έχει ορίσει ακριβή ημερομηνία για το δημοψήφισμα, έκανε τα παζάρια με την ΕΕ (δηλαδή με τη Γερμανία πρώτα-πρώτα) έχοντας το χαρτί του δημοψηφίσματος στο τσεπάκι του. Μετά τη συμφωνία του περασμένου Φλεβάρη, οι υπόλοιποι ιμπεριαλιστές ηγέτες δήλωναν ότι πλέον ο Κάμερον έχει στα χέρια του μια καλή συμφωνία, ώστε στο δημοψήφισμα να κερδίσει το πολυπόθητο «ναι στην ΕΕ». Μια μέρα μετά τη συμφωνία (στις 20 Φλεβάρη), ο Κάμερον ανακοίνωσε την ημερομηνία διεξαγωγής του δημοψηφίσματος, πιστεύοντας ότι θα το κερδίσει διά περιπάτου, αφού η Βρετανία φάνηκε να αποσπά νέα «προνόμια» στο πλαίσιο της ΕΕ. Ο Κάμερον θα γινόταν ο ήρωας της βρετανικής αστικής τάξης, ο δεύτερος Τόρι –μετά τη Θάτσερ- που κατάφερε να στριμώξει τον γερμανογαλλικό άξονα, ο κυρίαρχος του πολιτικού παιχνιδιού στη Βρετανία εν τέλει.

Με τη συμφωνία αυτή η Βρετανία κέρδισε μια σειρά εξαιρέσεις, που αποτυπώθηκαν στα συμπεράσματα της Συνόδου του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου της 18ης και 19ης Φλεβάρη:

1. Να μπορεί να κόψει τις κοινωνικές παροχές σε εργαζόμενους που προέρχονται από την ΕΕ για διάστημα μέχρι και τέσσερα χρόνια από την έναρξη της απασχόλησής τους στη χώρα για τα επόμενα επτά χρόνια.

2. Να πραγματοποιεί ελέγχους στα σύνορά της κατά παράβαση της Σένγκεν.

3. Να εξαιρούνται από το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας οι υπήκοοι τρίτων χωρών που πριν παντρευτούν με πολίτη της ΕΕ δε διέμεναν νόμιμα σ' αυτήν. Με αυτό τον τρόπο, αν κάποιος μετανάστης χωρίς άδεια παραμονής παντρευτεί πολίτη της ΕΕ, θα εξακολουθεί να μην μπορεί να μετακινηθεί ελεύθερα εντός της ΕΕ.

4. Η Βρετανία θα εξακολουθήσει να έχει το δικαίωμα διατήρησης του νομίσματός της και να μην εντάσσεται στη διαδικασία στενότερης ένωσης των χωρών της ΕΕ.

5. Η Βρετανία απαλλάσσεται από τη συμμετοχή σε κεφάλαια που δίνονται από την ΕΕ για τη διασφάλιση της ζώνης του ευρώ (π.χ. δάνεια στην Ελλάδα).

6. Τα εθνικά κοινοβούλια θα μπορούν υπό προϋποθέσεις κι εφόσον σχηματίζουν μεγάλη πλειοψηφία (άνω του 55%) να ζητούν τροποποίηση ή απόσυρση μιας ευρωπαϊκής απόφασης.

Ομως τα δεδομένα θα αλλάξουν άρδην, αν η βρετανική κυβέρνηση ενεργοποιήσει το άρθρο 50 της συνθήκης της Λισαβόνας, με το οποίο ξεκινούν οριστικά και αμετάκλητα οι διαδικασίες αποχώρησης μιας χώρας από την ΕΕ. Το χειρότερο για το βρετανικό ιμπεριαλισμό είναι ότι –όπως όλα δείχνουν- δεν μπορεί να κερδίσει περισσότερα σ' αυτή τη φάση. Οι άλλοι αποκλείουν κάθε επαναδιαπραγμάτευση. Γι' αυτό και ο Κάμερον, που φιλοδοξούσε να γίνει ο κυρίαρχος του παιχνιδιού στο εξής θα μείνει μόνο με τη δακρύουσα σύζυγό του.

Πέραν του Κάμερον, όμως, έχουμε το «παράδοξο» φαινόμενο, όλοι αυτοί που πρωτοστατούσαν υπέρ του BREXIT και οι οποίοι πριν το δημοψήφισμα έλεγαν ότι θα πρέπει να ενεργοποιηθεί άμεσα το άρθρο 50 της συνθήκης της Λισαβόνας, τώρα να κάνουν την πάπια. Αντε να καταλάβουμε τον Κάμερον, που δήλωνε ότι αν το δημοψήφισμα έβγαζε BREXIT θα ζητούσε άμεσα την ενεργοποίηση του άρθρου 50. Εκβιασμό στους ψηφοφόρους προσπαθούσε ν΄ασκήσει, αυτός δεν έπιασε και τώρα πετάει την «καυτή πατάτα» στο διάδοχό του. Ο Μπόρις Τζόνσον, όμως, ο πρώην δήμαρχος του Λονδίνου και ένας από τους δελφίνους του Κάμερον στο Συντηρητικό Κόμμα, γιατί δηλώνει ότι δε χρειάζεται βιασύνη; Ο Νάιτζελ Φάρατζ του Κόμματος Ανεξαρτησίας Ηνωμένου Βασιλείου (UKIP), που έπαιρνε ποσοστά της τάξης του 3% στις εθνικές εκλογές αλλά στις ευρωεκλογές του 2009 κατόρθωσε να ξεπεράσει ακόμα και το Εργατικό Κόμμα πετυχαίνοντας το εντυπωσιακό 16.5%, έγινε ρόμπα σε πρωινή τηλεοπτική εκπομπή, όταν δήλωσε ότι η υπόσχεσή του να δίνονται (σε περίπτωση BREXIT) στο Εθνικό Σύστημα Υγείας τα 350 εκατομμύρια στερλίνες που υπολογίζει ότι δίνει κάθε βδομάδα η Βρετανία στην ΕΕ ήταν μια υπόσχεση που δεν έπρεπε να δοθεί και που δεν μπορεί να την επαναλάβει (μετά το δημοψήφισμα)!

Από τη μεριά τους οι καπιταλιστές κρούουν το καμπανάκι του κινδύνου στο πολιτικό τους προσωπικό, προειδοποιώντας το να μην τα θαλασσώσει για τα καλά. Η Φέρμπερν, η γενική γραμματέας του βρετανικού ΣΕΒ, ζήτησε με επιτακτικότητα τα εξής (βλ. http://news.cbi.org.uk/news/business-priorities-post-eu-referendum/):

1. Θα πρέπει να αποκατασταθεί άμεσα μία νέα, δυνατή και αποφασιστική πολιτική ηγεσία. Οι καπιταλιστές χαιρέτισαν την απόφαση του Κάμερον να καθυστερήσει την ενεργοποίηση του άρθρου 50, αλλά χρειάζονται γρήγορα να γνωρίζουν ποιος παίρνει τις πολιτικές αποφάσεις.

2. Θα πρέπει να καθοριστούν οι αρχές που από δω και στο εξής θα διέπουν τη σχέση της Βρετανίας με την υπόλοιπη Ευρώπη και τον κόσμο. Η κυβέρνηση θα πρέπει να εξασφαλίσει τον ανοιχτό χαρακτήρα της βρετανικής οικονομίας. Οι καπιταλιστές αντιτίθενται σε κάθε λογής δασμούς εντός της κοινής αγοράς της ΕΕ και θέλουν να χρησιμοποιούν εργατικό δυναμικό από άλλες χώρες, αναγνωρίζοντας τις ανησυχίες για τα μεταναστευτικά προβλήματα.

3. Θα πρέπει να υπάρξει στενότερη συνεργασία μεταξύ καπιταλιστών και κυβέρνησης.

Το Ινστιτούτο Διευθυντών, επικαλούμενο έρευνα που διεξήγαγε μεταξύ των μελών του, αναφέρει ότι τα δύο τρίτα είδαν αρνητικά το αποτέλεσμα, ενώ το ένα τέταρτο δηλώνει ότι θα παγώσει τις προσλήψεις. Ενας στους πέντε από τους περισσότερους από 1.000 διευθυντές επιχειρήσεων που ρωτήθηκαν δήλωσε ότι εξετάζει το ενδεχόμενο να μετακινήσει ορισμένες από τις λειτουργίες της επιχείρησης εκτός Βρετανίας (https://www.theguardian.com/business/2016/jun/26/city-of-london-expecting-further-post-brexit-losses-when-trade-reopens).

Ο Σάιμον Γουόκερ, γενικός διευθυντής του Ινστιτούτου Διευθυντών, σχολιάζοντας το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος δήλωσε: *«Ακόμα κι αν το αποτέλεσμα δεν ήταν όπως το επιθυμεί η πλειοψηφία των μελών μας, η Βρετανία ψήφισε να φύγει από την ΕΕ και τώρα είναι επιτακτικό οι πολιτικοί μας ηγέτες να διευθετήσουν τη μετάβαση όσο γίνεται πιο ομαλά. Οι εβδομάδες και οι μήνες που έχουμε μπροστά μας θα είναι ένας νευρικός χρόνος για τους ηγέτες των επιχειρήσεών μας, επομένως θα πρέπει να γνωρίζουν ότι η κυβέρνηση επικεντρώνεται στην εξασφάλιση της σταθερότητας ενόσω εγκαθιδρύεται μία νέα σχέση με την ΕΕ»* (http://www.iod.com/influencing/policy-news/iod-responds-to-vote-for-brexit).

Οπως όλα δείχνουν, λοιπόν, το BREXIT δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση για τον βρετανικό ιμπεριαλισμό. Η Βρετανία χρειάζεται οπωσδήποτε μια συμφωνία «ελεύθερου εμπορίου», δηλαδή μια ειδική σχέση με την ΕΕ, όχι πολύ διαφορετική από αυτή που επιτεύχθηκε τον περασμένο Φλεβάρη. Κάποιοι προχωρούν ακόμα παραπέρα, ζητώντας από τους συντηρητικούς και σοσιαλδημοκράτες πολιτικούς να κάνουν γρήγορα την κωλοτούμπα. Η Βρετανία είναι κοινοβουλευτική και όχι δημοψηφισματική δημοκρατία, έγραψαν οι Financial Times, ζητώντας να πάρει η Βουλή των Κοινοτήτων απόφαση ότι δε θα υλοποιήσει το BREXIT! Ακόμα και ο Τσίπρας συμβούλευσε – εμμέσως πλην σαφώς- τον Κάμερον να κάνει το ίδιο. Τέτοιες ψηφοφορίες δεν είναι δύσκολες, είπε μιλώντας στο δείπνο των «28». Υπάρχουν μόνο δύο πιθανότητες αποτελέσματος και πρέπει να είσαι προετοιμασμένος και για τις δύο. Γι' αυτό και είμαι έκπληκτος από την κατάσταση στο Ηνωμένο Βασίλειο, είπε, και οι συνδαιτημόνες του ξέσπασαν σε γέλια, όπως έγραψαν οι Financial Times. Γιατί γέλια; Γιατί όλοι θυμήθηκαν πως ο Τσίπρας, εν μια νυκτί, μετέτρεψε το Οχι του ελληνικού δημοψηφίσματος σε Ναι. Και κατάλαβαν ότι το ίδιο σύστηνε στον Κάμερον.

Μόνο που κανένας από τους «μεγάλους» δεν είχε όρεξη ν' ανοίξει μια συζήτηση σ' αυτή την κατεύθυνση. Οι υπόλοιποι ιμπεριαλιστές της ΕΕ δεν έχουν κανένα σκοπό να διευκολύνουν τη Βρετανία μετά το «ατύχημα». Αν έμπαιναν τώρα σε μια τέτοια συζήτηση, τότε η βρετανική πολιτική ηγεσία θα έκανε ρελάνς: «Βάλτε κάτι ακόμα στη συμφωνία του περασμένου Φλεβάρη, για να μπορέσουμε να την πουλήσουμε στους Βρετανούς και να κάνουμε την κωλοτούμπα». Σ' αυτή την περίπτωση, θα φαινόταν σαν εκείνος που έχει το πρόβλημα να είναι η ΕΕ και όχι η Βρετανία. Και θα ενισχυόταν ο Τζόνσον, ο Φάρατζ και οι άλλοι ευρωσκεπτικιστές, που θα υποστήριζαν ότι με την απειλή του BREXIT κατάφεραν να αποσπάσουν και άλλες παραχωρήσεις από την ΕΕ. Ο γερμανογαλλικός άξονας θα φαινόταν σα να σέρνεται πίσω από τη Βρετανία.

Παρά τους ρόλους του καλού και του κακού μπάτσου, που έχουν μοιράσει οι ηγέτες της ΕΕ, η γραμμή είναι ενιαία. Το μπαλάκι ρίχτηκε στο βρετανικό γήπεδο. Ολοι ζητούν από τη Βρετανία να ενεργοποιήσει άμεσα τις διαδικασίες αποχώρησης! Το τρίο Μέρκελ, Ολάντ, Ρέντσι πραγματοποίησε συνάντηση και ξεκαθάρισε ότι αποκλείει κάθε διαπραγμάτευση με το Λονδίνο πριν υποβληθεί επίσημο αίτημα αποχώρησης. Το Ευρωκοινοβούλιο, μετά από μια θυελλώδη συνεδρίασή του την περασμένη Τρίτη, ζήτησε με ψήφισμά του ταχεία προώθηση του BREXIT για να μην υπάρξει αβεβαιότητα. Προηγήθηκε το γνωστό πλέον ξεκατίνιασμα του Γιούνκερ με τον Φάρατζ. Πριν συνεδριάσει το Ευρωκοινοβούλιο, ο Γιούνκερ ανακοίνωσε περίλυπος την αποδοχή της παραίτησης του βρετανού επιτρόπου λόρδου Τζόναθαν Χιλ (αρμόδιου για την Χρηματοπιστωτική Σταθερότητα, τις Χρηματοπιστωτικές Υπηρεσίες και την Ενωση των Κεφαλαιαγορών και υπέρμαχου του BREMAIN) και την ανάθεση του χαρτοφυλακίου του προσωρινά στον αντιπρόεδρο της Κομισιόν Βάλντις Ντομπρόβσκις (πρώην πρωθυπουργός της Λεττονίας).

Ολάντ και Ρέντσι είχαν και διμερή συνάντηση πριν πάνε στη Μέρκελ, γεγονός που αντανακλά τη ρευστότητα που δημιουργείται στην ΕΕ, όπου τα παζάρια δίνουν και παίρνουν, με την κάθε ιμπεριαλιστική δύναμη να κοιτάζει τι παραπάνω θα πάρει από τη μοιρασιά και τις πιο αδύναμες να συνασπίζονται γύρω από τις ισχυρότερες. Η εικόνα κάθε άλλο παρά ταιριάζει με το φαντασιακό της «ενωμένης Ευρώπης», με το οποίο όλα αυτά τα χρόνια παραμυθιάζουν τον κόσμο.

Θα δούμε πολλά ακόμα τους επόμενους μήνες. Η κατάσταση είναι κατάσταση πολιτικής κρίσης, έτσι κι αλλιώς. Προς το παρόν, το μπαλάκι βρίσκεται στο βρετανικό γήπεδο. Η γηραιά Αλβιόνα, για να μην αποκλειστεί από την ΕΕ (όπως η αγγλική ποδοσφαιρική ομάδα από το Euro), θα πρέπει να βρει τρόπο για να ανατρέψει «ομαλά» και «δημοκρατικά» το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος. Διαφορετικά, η κρίση στην ΕΕ θα βαθύνει, με απρόβλεπτες συνέπειες.

Ιμπεριαλισμός

Το ανώτατο (και τελικό) στάδιο του καπιταλισμού

Η νίκη των υπέρμαχων της εξόδου της Μεγάλης Βρετανίας από την ΕΕ στο δημοψήφισμα της περασμένης εβδομάδας θέτει στην ημερήσια διάταξη το ζήτημα της ενδοϊμπεριαλιστικής σύγκρουσης που οξύνεται απότομα. Η ένταση της διεθνούς καπιταλιστικής κρίσης συμβάλλει αναμφίβολα σε μια τέτοια κατεύθυνση. Για χρόνια ο ανταγωνισμός ανάμεσα στα μεγάλα μονοπώλια των ιμπεριαλιστικών χωρών της ΕΕ συγκαλυπτόταν πίσω από τα χαμόγελα και τις αβρότητες που αντήλλασσαν μεταξύ τους οι εθνικοί εκπρόσωποι των 28 εταίρων στις Βρυξέλλες. Η σχετική σταθεροποίηση του καπιταλισμού έσβηνε τις αντιθέσεις που υπήρχαν ανάμεσα στα κεφάλαια των ξεχωριστών κρατών-μελών, που ανταγωνίζονταν λυσσαλέα για την αγορά της ευρωπαϊκής ηπείρου. Το πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου και δη αυτό των αστικών κομμάτων που εναλλάσσονταν στις διακυβερνήσεις των κρατών-μελών επένδυε συστηματικά την προπαγάνδα του στο ευρωπαϊκό οικοδόμημα και έβρισκε τεράστια απήχηση στην πλειοψηφία των εργαζομένων της Ευρώπης.

Η σημαντική χρονική διάρκεια του πολιτικού εποικοδομήματος της ΕΕ, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι η πλειοψηφία των λαών της ΕΕ υιοθετούσε πλήρως την κυρίαρχη προπαγάνδα, οδήγησε σε νέα ιδεολογήματα που απομόνωναν ορισμένες πλευρές του εποικοδομήματος και τοποθετώντας τα «με το κεφάλι κάτω και τα πόδια πάνω», κατέληγαν σε μια νέα ερμηνεία της οικονομικής βάσης του σύγχρονου καπιταλισμού. Συγκεκριμένα, επινοούσαν ένα νέο στάδιο του καπιταλισμού, στο οποίο τεράστια πολυεθνικά και διεθνικά κεφάλια, με αξεδιάλυτους οικονομικούς δεσμούς λόγω κυρίως της γιγαντιαίας ανάπτυξης του χρηματοπιστωτικού συστήματος, τείνουν με μεγάλη ταχύτητα σε ένα ενιαίο παγκόσμιο μονοπώλιο. Σε αυτή τη διαδικασία, βέβαια, εμφανίζονται και τριγμοί και πισωγυρίσματα, αντικατοπτρίζοντας τις κατά καιρούς συγκρούσεις στους κόλπους της Ενωσης (π.χ. κατά την κατάρτιση του προϋπολογισμού και του τιμήματος που πρέπει να καταβάλλει κάθε χώρα), αλλά αυτά τα φαινόμενα παρουσιάζονταν ως δευτερεύοντα. Κατέληγαν λοιπόν στο συμπέρασμα ότι διαμορφώνεται μια νέα παντοδύναμη διεθνής οικονομική ελίτ στην κοινωνική πυραμίδα που ελέγχει τις τύχες του πλανήτη.

Το παραμύθι (ή το αφήγημα, όπως είναι της... μοδός να αποκαλείται), της ενωμένης Ευρώπης των λαών, της ευημερίας, της ειρήνης και της προόδου λαμβάνει πια τέλος. Μαζί του, όμως, καταρρέουν και τα ιδεολογήματα που επινοούσαν ένα νέο στάδιο στην οικονομική βάση του σύγχρονου καπιταλισμού.

Η ενιαία αγορά της ΕΕ ήταν εξαρχής ένα πεδίο αναμέτρησης των μονοπωλίων των βασικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων της ηπειρωτικής Ευρώπης και συγκεκριμένα της Γαλλίας και της Γερμανίας. Μετά το τέλος του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου, οι πρώην μεγάλοι αντίπαλοι ήταν εμφανώς εξαντλημένοι έναντι των μεγάλων τους πιστωτών, των ΗΠΑ και της νικήτριας του πολέμου Μεγάλης Βρετανίας, και δεν είχαν τη δύναμη να δράσουν αυτόνομα, να οχυρωθούν πίσω από δασμούς και ποσοστώσεις, παλεύοντας να κατακτήσουν την αγορά της Ευρώπης για τα εμπορεύματα της βιομηχανίας τους. Μέσα στη δεκαετία του '50 άρχισαν να διαπραγματεύονται έναν πρώτο κοινό βηματισμό με την Ενιαία Κοινότητα Χάλυβα-Ανθρακα, που αφορούσε τα βασικά εμπορεύματα που παρήγαγε η βιομηχανική ζώνη του Ρουρ στη Δυτική Γερμανία και χρειάζονταν οι γάλλοι βιομήχανοι σε φτηνές τιμές. Η τρίτη μεγάλη ιμπεριαλιστική δύναμη της ηπείρου, η Ιταλία, συμμετείχε κι αυτή με τη δύναμη που της προσέφερε ο βιομηχανοποιημένος Βορράς της. Η Μεγάλη Βρετανία έμεινε εξαρχής εκτός αυτής της συνεργασίας, επιδιώκοντας να στήσει μια τελωνειακή ένωση με δικούς της δορυφόρους. Τα σχέδιά της ναυάγησαν. Οταν τελικά θέλησαν οι Βρετανοί να συμμετάσχουν στην ένωση, αντιμετώπισαν την πεισματική άρνηση του Ντε Γκολ που δεν ήθελε τον ανταγωνισμό της βιομηχανίας της Μεγάλης Βρετανίας μέσα στην ενιαία αγορά. Οι Βρετανοί εντάχθηκαν στην ΕΕ τη δεκαετία του '70. Μέσα στη σχηματιζόμενη τελωνειακή ένωση κάθε χώρα κέρδιζε το κομμάτι της αγοράς που της αναλογούσε σύμφωνα με τη δύναμη του κεφαλαίου της.

Από την αρχή του εικοστού αιώνα, η κεφαλαιοκρατική συσσώρευση οδήγησε -μέσω του ανταγωνισμού του κέρδους και της αναρχίας της παραγωγής- σε τεράστια συγκέντρωση και συγκεντροποίηση της παραγωγής και των κεφαλαίων σε λίγα χέρια. Οι ανεξάρτητοι βιομήχανοι που ανταγωνίζονταν στην εσωτερική αγορά κάθε χώρας και διαμοίραζαν την υπεραξία των εργατών της παραγωγής, στο δικό τους κέρδος, σε φόρους για το κράτος, σε τόκους για τις τράπεζες που δάνειζαν κεφάλαιο, σε κέρδος για το εμπορικό κεφάλαιο που έφερνε τα εμπορεύματα της βιομηχανίας στην αγορά, καθώς και σε πρόσοδο για τους μεγάλους ιδιοκτήτες γης, έδωσαν τη θέση τους στα μεγάλα μονοπώλια και τα τραστ. Με την ανάπτυξη του χρηματοπιστωτικού συστήματος, οι μεγάλες βιομηχανικές εταιρίες εντάχθηκαν στο χρηματιστήριο, συγκεντρώνοντας τεράστια κεφάλαια από μικρούς και μεγάλους επενδυτές. Αρκετές φορές το κεφάλαιο που συγκεντρωνόταν σε μετοχές ήταν 100% μεγαλύτερο της πραγματικής τους αξίας σε σταθερό και μεταβλητό κεφάλαιο, εξασφαλίζοντας εξαρχής ένα τεράστιο ιδρυτικό κέρδος. Οι τράπεζες, από μεσολαβητές πληρωμών ανάμεσα στους κεφαλαιούχους, άρχισαν να συγκεντρώνουν μέσω των καταθέσεων και των λογαριασμών μικρών και μεγάλων ιδιοκτητών κεφαλαίων τεράστιες ποσότητες δανείσιμου κεφαλαίου που κατέληγε στη χρηματοδότηση των μεγάλων εταιριών. Η συγχώνευση του βιομηχανικού και τραπεζικού κεφαλαίου οδήγησε στα μονοπώλια και τα τραστ, στη συγκρότηση του χρηματιστικού κεφαλαίου. Η συγκεντροποίηση της παραγωγής μέσω των μονοπωλίων οδήγησε σε τεράστια εξοικονόμηση εξόδων, σε εξορθολογισμό της ίδιας της παραγωγής και βεβαίως σε υπεροχή έναντι κάθε ανεξάρτητου βιομήχανου ή άλλου βιοτέχνη και εμπόρου.

Εφόσον σκοπός της παραγωγής εξακολουθούσε να είναι το κέρδος, άρχισαν να αναπτύσσονται ταχύτατα κλάδοι της οικονομίας που προσέφεραν το μέγιστο κέρδος στα μονοπώλια. Αντίστοιχα, άλλοι κλάδοι, όπως η αγροτική οικονομία, άρχισαν να καθυστερούν σημαντικά έναντι της βιομηχανίας. Η ανισομετρία της ανάπτυξης, που είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, άρχισε να αποκτά απόλυτη ισχύ. Το χάσμα ανάμεσα στην πόλη και στην ύπαιθρο άρχισε να γιγαντώνεται, με την ψαλίδα ανάμεσα στα αγροτικά εμπορεύματα που αποτελούν πρώτη ύλη για τη βιομηχανία και στα βιομηχανικά εμπορεύματα να ανοίγει θεαματικά λόγω της μεσολάβησης των μονοπωλίων. Η φτωχή και μεσαία αγροτιά άρχισε να ξεκληρίζεται μέσα στις ίδιες τις μητροπόλεις του ιμπεριαλισμού. Η καλλιεργήσιμη γη με υψηλή απόδοση άρχισε να συγκεντρώνεται στα χέρια πλούσιων αγροτών και την ίδια στιγμή η ύπαιθρος άρχισε να ερημοποιείται. Παράλληλα, σχηματίστηκε ένας τεράστιος αριθμός παπαγάλων του χρηματιστικού κεφαλαίου στα επιτελεία των εφημερίδων, των ραδιοφώνων και την τηλεοπτικών σταθμών, που στόχο έχει συνεχώς να παραπληροφορεί όλους τους επενδυτές για την εξέλιξη των τιμών των μετοχών και να ευνοεί πρώτα και κύρια το χρηματιστικό κεφάλαιο. Το χρηματιστικό κεφάλαιο αναζητά συνεχώς το μέγιστο κέρδος, και όχι το μέσο κέρδος που προκύπτει μέσω του ανταγωνισμού στις διάφορες σφαίρες επένδυσης της κυκλοφορίας και της παραγωγής. Αυτός στην τελική ήταν και ο λόγος της συγκρότησής του. Η εξασφάλιση του μέγιστου κέρδους για τα μονοπώλια σημαίνει αντίστοιχα μειωμένα κέρδη -κάτω από το μέσο κέρδος- για όλους τους άλλους ανταγωνιστές τους, μεταφράζεται σε τεράστιες κρατικές εγγυήσεις και επιδοτήσεις στο χρηματιστικό κεφάλαιο, αυξάνοντας το κρατικό χρέος, μεταθέτοντας το βάρος σε όλο τον εργαζόμενο λαό, που είναι το μόνιμο φορολογικό υποζύγιο.

Τα υπερκέρδη που άρχισαν να σχηματίζονται από αυτές τις δραστηριότητες δεν μπορούσαν να επανατοποθετηθούν ξανά στη ντόπια αγορά, αποδίδοντας το μέγιστο κέρδος. Ετσι, η εξαγωγή κεφαλαίου σε άλλες χώρες του πλανήτη, όπου η καπιταλιστική ανάπτυξη ήταν ακόμη στα σπάργανα, όπου η τιμή της γης ήταν μικρή, όπου τα μεροκάματα ήταν πολύ χαμηλά, άρχισε να είναι μια από τις βασικότερες δραστηριότητες του χρηματιστικού κεφαλαίου κάθε χώρας. Πολύ πριν τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, όλος ο πλανήτης είχε μοιραστεί ανάμεσα στις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ανάλογα με τη δύναμη των κεφαλαίων τους και βεβαίως τη στρατιωτική τους ισχύ και υπεροχή. Παράλληλα, με την ανισομετρία της ανάπτυξης μέσα στους διαφορετικούς κλάδους της ίδιας της οικονομίας, άρχισαν να αναπτύσσονται ανισόμετρα και οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Η βαριά βιομηχανία απέδιδε τεράστια κέρδη σε ορισμένες ιμπεριαλιστικές χώρες, ειδικά τις αναδυόμενες δυνάμεις της Ιαπωνίας και της Γερμανίας, και την ίδια στιγμή άλλες χώρες εμφάνιζαν μικρότερους ρυθμούς ανάπτυξης, μιας και βρίσκονταν σε άλλη φάση ανάπτυξης, προσανατολιζόμενες σε κερδοφόρες επενδύσεις του πιστωτικού τους συστήματος ή του εμπορίου. Η ενδοϊμπεριαλιστική σύγκρουση άρχισε να οξύνεται απότομα και οδήγησε σε δυο μεγάλους παγκόσμιους πολέμους με εκατομμύρια νεκρούς και τραυματίες για τη διευθέτηση των αγορών και των σφαιρών επιρροής του πλανήτη.

Οι χώρες σαν την Ελλάδα, τις υπόλοιπες χώρες του ευρωπαϊκού Νότου, την Ιρλανδία δεν μπόρεσαν ποτέ να φτάσουν το επίπεδο συγκέντρωσης και συγκεντροποίησης της παραγωγής, αντίστοιχου των ιμπεριαλιστικών χωρών. Δεν μπόρεσαν ποτέ να συγκροτήσουν μια ολοκληρωμένη βιομηχανία μέσων παραγωγής, αυτό που λέμε βαριά βιομηχανία. Παρέμεναν και θα παραμένουν χώρες εξαρτημένες από τα μονοπώλια, χώρες μεσαίου επιπέδου ανάπτυξης. Η βιομηχανία τους είναι στην καλύτερη περίπτωση τμήμα της αλυσίδας της παραγωγής των μονοπωλίων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων σε κλάδους της μεταποίησης και της εξορυκτικής βιομηχανίας. Οι ντόπιοι καπιταλιστές, βιομήχανοι και τραπεζίτες, εξασφαλίζουν το μέγιστο κέρδος στα πολύ μικρότερα κεφάλαιά τους, συγκριτικά με τα κεφάλαια που διαθέτουν οι μεγιστάνες του πλούτου των ιμπεριαλιστικών χωρών, κερδίζοντας από την υπεραξία που τους αναλογεί σε αυτές τις σφαίρες τοποθέτησης. Οι ιμπεριαλιστές τους επιτρέπουν να λειτουργούν μεσιτικά και κομπραντόρικα. Την ίδια στιγμή, οι ιμπεριαλιστές εξασφαλίζουν τεράστια υπερκέρδη, λαμβάνοντας φτηνές πρώτες ύλες και μεταπωλώντας ακριβά τελικά εμπορεύματα της βιομηχανίας τους, σαρώνοντας την αγορά των εξαρτημένων χωρών. Οι χώρες μεσαίου επιπέδου ανάπτυξης δεν μπορούν να σπάσουν τον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας, που επιβλήθηκε και συνεχίζεται να επιβάλλεται από τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Στο πλαίσιο της ΕΕ και αργότερα της νομισματικής ένωσης η εξάρτηση των χωρών αυτών ενισχύθηκε ακόμη περισσότερο. Μόνο η προλεταριακή επανάσταση στο μέλλον μπορεί να μετατρέψει τις χώρες αυτές σε οικονομικά και πολιτικά ανεξάρτητες, με τη δική τους βαριά βιομηχανία.

Υπό αυτό το πρίσμα, η σύγχρονη ιστορία του μεταπολεμικού καπιταλιστικού κόσμου, ειδικά μετά την ολοκλήρωση της παλινόρθωσης του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ, τη δεκαετία του '60, καθορίζεται σε σημαντικό βαθμό από τις επιδιώξεις των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων και της αναδυόμενης μεγάλης ιμπεριαλιστικής δύναμης της Κίνας, που από τα τέλη της δεκαετίας του '70 αρχίζει να αποκτά τεράστια δύναμη στις διεθνείς αγορές, έχοντας την πρωτοκαθεδρία στη γειτονιά της, τη νοτιοανατολική Ασία. Οι ευρωπαϊκές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις κατάφεραν να ανακάμψουν πολύ γρήγορα, μέχρι τη δεκαετία του '50, και σήμερα να ανταγωνίζονται τις ΗΠΑ. Μια σειρά από οικονομικά φαινόμενα, που δεν έχουμε το χώρο να περιγράψουμε σε αυτό σημείωμα, οδήγησαν σε σημαντική χρονική επιμήκυνση του βιομηχανικού κύκλου ανάπτυξης, από την αναζωογόνηση και την άνθιση της βιομηχανίας μέχρι τη στασιμότητα και την κρίση. Ενας από τους βασικούς λόγους ήταν η υπερδιόγκωση του χρηματοπιστωτικού συστήματος που ακολούθησε τη διασύνδεση όλων των μεγάλων κεφαλαιαγορών του πλανήτη. Το παραγωγικό κεφάλαιο, ακόμη και στον προ-μονοπωλιακό καπιταλισμό, αναπτύσσει την κερδοφορία του, κατακτά νέες αγορές για τα εμπορεύματά του μέσω της ενίσχυσης της πίστωσης. Ετσι, έχει συνεχώς παραγγελίες για τη βιομηχανία του, έτσι ανοίγεται σε νέες επενδύσεις, μέχρι τη στιγμή που οι αποθήκες γεμίζουν από εμπορεύματα και δεν μπορούν πλέον να καταναλωθούν από τη ντόπια και διεθνή ζήτηση και ξεσπάει η κρίση. Ο παρασιτισμός που προκύπτει από τη διοχέτευση τεράστιων δυνάμεων εργασίας στον πιστωτικό τομέα είναι αναπόφευκτος όρος της ανάπτυξης του καπιταλισμού. Ο παρασιτισμός διογκώνεται συνεχώς μέσα στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Τα χρηματιστήρια αξιών και παραγώγων δεν παράγουν αξίες, μοιράζουν την υπεραξία που δημιουργείται στη σφαίρα της παραγωγής, προς όφελος των μεγάλων μονοπωλιακών ομίλων, που βάση εφόρμησης εξακολουθούν να έχουν τις μητροπόλεις των ιμπεριαλιστικών χωρών.

Σε μια επίπλαστη ευημερία στις μητροπόλεις, ειδικά του ιμπεριαλιστικού Βορρά, και δευτερευόντως στις εξαρτημένες χώρες σαν την Ελλάδα, ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων συσκοτιζόταν. Μέσω του ανταγωνισμού, η Γερμανία και δευτερευόντως η Γαλλία ωφελούνται πρωτίστως από την ΕΕ και τη νομισματική ένωση. Η νέα διεθνής κρίση βγάζει τις τσίμπλες από πολλούς, αυτό όμως δε σημαίνει ότι θα προσανατολιστεί αυτόματα η πλειοψηφία σε μια επαναστατική κατεύθυνση ανατροπής του καπιταλισμού. Δυστυχώς, την κρίση την πληρώνει πάντα η εργατική τάξη και σε αυτή την περίπτωση βρέθηκε απολύτως απροετοίμαστη να την αποκρούσει, αφού οι πολιτικοί της φορείς, που θα εκφράζουν γνήσια τα συμφέροντά της, τα επαναστατικά κομμουνιστικά κόμματα, δεν υπάρχουν πια. Μέσα στα κυρίαρχα αστικά κόμματα της Ευρώπης σχηματίζονται ομάδες που ζητούν δασμούς, ποσοστώσεις, κατάργηση της νομισματικής ένωσης, κατάργηση της ΕΕ. Νέα αστικά κόμματα με εθνικιστικό και νεοφασιστικό προσανατολισμό αρπάζουν την ευκαιρία και δημαγωγικά σαρώνουν στις εκλογές, αποδίδοντας τις ευθύνες της κρίσης, της εκ νέου προλεταριοποίησης μεγάλου τμήματος των μικροαστών και της εξαθλίωσης της εργατικής τάξης στις ξένες και αντίπαλες δυνάμεις της χώρας που εκπροσωπούν. Το χρηματιστικό κεφάλαιο σε κάθε χώρα, στην πλειοψηφία του, δεν είναι έτοιμο αυτή τη στιγμή να φτάσει σε τέτοιες λύσεις. Ομως, τμήμα του ποντάρει στο μέλλον. Η κρίση μπορεί να βαθύνει απότομα πολύ πιο σύντομα από όσο νομίζουμε, φέρνοντας τεράστιες ανακατατάξεις στις διεθνείς συμμαχίες και στους διεθνείς συσχετισμούς. Τα τραστ του παρελθόντος θα θρυμματιστούν ακαριαία στο μέλλον. Η νίκη του Brexit στη Μεγάλη Βρετανία είναι ένδειξη αυτής της σύγκρουσης.

Ο σύγχρονος καπιταλισμός, είναι ο καπιταλισμός που υπερωρίμασε και σαπίζει. Δεν μπορεί, όμως, να πεθάνει μόνος του. Η έσχατη λύση για τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις είναι η τεράστια καταστροφή αξιών και ο πόλεμος. Αν χρειαστούν να φτάσουν σε αυτό το σημείο, δε θα διστάσουν. Το θέμα είναι τι θα κάνει η εργατική τάξη.

Το Νηπιαγωγείο για πολλοστή φορά σε κίνδυνο

Η συζήτηση για την εξίσωση των βρεφονηπιοκόμων απόφοιτων ΤΕΙ με τους νηπιαγωγούς απόφοιτους των πανεπιστημιακών παιδαγωγικών τμημάτων έχει μακρά ιστορία. Υποκινούνταν πάντα από μικροσυντεχνιακά συμφέροντα από την πλευρά κυρίως των βρεφονηπιοκόμων, που υποθάλπονταν και στηρίζονταν και από κόμματα, που είτε είχαν ιδεοληψίες (Περισσός) είτε ακολουθούσαν αυτό το δρόμο για ψηφοθηρικούς λόγους και για λόγους περιορισμού του κόστους παροχής δημόσιας και δωρεάν προσχολικής αγωγής και εκπαίδευσης.

Εξ ου και οι ρυθμίσεις για τα λεγόμενα «παιδικά κέντρα» (θεσμοθετήθηκαν ακόμα από τον ν.1566/1985), που χάρις στον αγώνα του εκπαιδευτικού κινήματος έμειναν γράμμα κενό, οι προσπάθειες του υπουργού Παιδείας Γιωργάκη Παπανδρέου για ένταξη των νηπιαγωγείων στους Δήμους με τους νόμους της αποκέντρωσης, η δυνατότητα λειτουργίας τμημάτων νηπιαγωγείων μέσα στους παιδικούς σταθμούς, η ΥΑ 35085/ΣΤ1 27-3-2009 με την οποία μετατράπηκαν οι βρεφονηπιακοί σταθμοί του υπουργείου Υγείας Πρόνοιας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων ουσιαστικά σε νηπιαγωγεία (η ΥΑ ήρε όλες τις προϋποθέσεις και τα κριτήρια καταλληλότητας των βρεφονηπιακών σταθμών βάσει των οποίων είχαν το δικαίωμα να λειτουργούν τμήματα νηπιαγωγείου), η άρνηση ακόμα και τώρα της καθιέρωσης δίχρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής, αλλά και ο υπονομευτικός ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, κ.λπ.

Η συζήτηση τώρα επανήλθε με τη σκόπιμη ασάφεια που περιέχει η επικαιροποιημένη πρόταση του τμήματος Παιδείας του ΣΥΡΙΖΑ για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, που έγινε με την ολοκλήρωση του προσχηματικού «εθνικού διαλόγου». Στην εν λόγω πρόταση αναφέρεται χαρακτηριστικά: «Υπαγωγή όλων των τύπων βρεφονηπιακών σταθμών στην εποπτεία του υπουργείου Παιδείας».

Και την ίδια στιγμή η «υποχρεωτικότητα» αποφεύγεται να αναφερθεί όπως ο διάβολος το λιβάνι και η «ενίσχυση των δομών» εξαρτάται από το αν το επιτρέψουν οι οικονομικές συνθήκες: «Ενίσχυση των δομών προσχολικής αγωγής, ώστε σε βάθος διετίας, εφόσον οι οικονομικές συνθήκες το επιτρέπουν, να μετέχουν όλα τα νήπια».

Οι συριζαίοι επιχειρούν μ' ένα σμπάρο να χτυπήσουν δυο τρυγόνια. Και να καλύψουν φαινομενικά τις ανάγκες απορρόφησης νηπίων-προνηπίων (με την ταύτιση νηπιαγωγείων και παιδικών σταθμών στους οποίους καταφεύγουν πολλά προνήπια) και να αποφύγουν το κόστος για την ίδρυση νέων νηπιαγωγείων, εφόσον προσποιούνται ότι υλοποιούν την προεκλογική τους δέσμευση για διετή υποχρεωτική προσχολική αγωγή (νήπια 4-6 ετών).

Αλλωστε, όπως έχουν δείξει με όλες τις αποφάσεις του υπουργείου Παιδείας (αύξηση του κατώτατου αριθμού παιδιών ανά νηπιαγωγό από 7 σε 14 για τη λειτουργία νηπιαγωγείου, καθιέρωση προϋποθέσεων εγγραφής στο ολοήμερο νηπιαγωγείο, πολυθέσια νηπιαγωγεία, άρνηση νέων διορισμών μόνιμων νηπιαγωγών ή και ο σχεδιασμός για τον Ενιαίο Τύπο Ολοήμερου Νηπιαγωγείου με την παράταση του υποχρεωτικού διδακτικού ωραρίου ως τις 13.00 μ.μ.) στοχεύουν στην αποφασιστική μείωση των δαπανών.

Η πρόταση αυτή, που βεβαίως, δεν είναι τυχαία, θα δημιουργήσει μύρια όσα προβλήματα. Και το νηπιαγωγείο θα υποβαθμιστεί και θα υπάρξει σύγχυση σε σχέση με τον εκπαιδευτικό του ρόλο και οι εργασιακές σχέσεις των εκπαιδευτικών νηπιαγωγών θα ανατραπούν, ενώ θα ακυρωθεί και ο εκπαιδευτικός και επιστημονικός τους ρόλος.

Εκείνα τα στοιχεία που πρέπει κανείς να έχει καθαρά για να τοποθετηθεί στο ζήτημα, που έχει στον πυρήνα του την ενοποίηση των παιδικών σταθμών με τα νηπιαγωγεία, είναι κατά τη γνώμη μας τα εξής:

◆ Εκπαίδευση είναι η ανάπτυξη των σωματικών, διανοητικών και ηθικών δυνάμεων του παιδιού. Είναι η μετάδοση και αφομοίωση γνώσεων, μεθόδων και συνηθειών που αποτελούν βασικό μέσο προετοιμασίας για τη ζωή. Κατά τη διαδικασία της εκπαίδευσης πραγματώνονται οι στόχοι της μόρφωσης και της αγωγής.

Αντίθετα η «αγωγή» είναι μια ευρύτερη έννοια και έχει να κάνει με τη σκόπιμη και συστηματική διάπλαση της προσωπικότητας με στόχο την ενεργητική συμμετοχή στη δημόσια, οικονομική και πολιτιστική ζωή. Υπ' αυτήν την έννοια η αγωγή εμφανίζεται ως αποτέλεσμα της δραστηριότητας της οικογένειας, του σχολείου, των προσχολικών και εξωσχολικών οργανώσεων και της κοινωνίας στο σύνολό της.

◆ Είναι, λοιπόν, σαφές από όσα αναφέρονται παραπάνω, ότι το νηπιαγωγείο στην ιστορική του εξέλιξη, πρωτίστως είναι συνδεδεμένο με το άρμα της εκπαίδευσης και είναι σχολείο, δηλαδή ίδρυμα μέσα στο οποίο παρέχεται εκπαίδευση. Δευτερευόντως δε, παρέχει αγωγή, όπως άλλωστε κάθε σχολείο και κάθε κοινωνικός σχηματισμός. Η σχετική ελευθεριότητα στο σχεδιασμό και την εφαρμογή του αναλυτικού προγράμματός του -πράγμα επιβεβλημένο και αναπόφευκτο για τη συγκεκριμένη εκπαίδευση που αναφέρεται στην ηλικία των 4-6 ετών- δεν αναιρεί τον εκπαιδευτικό χαρακτήρα και ρόλο του νηπιαγωγείου.

Το να αρνείται κανείς -δικαίως- την εντατικοποίηση και τη συστηματική διδασκαλία γραφής και ανάγνωσης στο νηπιαγωγείο (που αποδίδονται με τον όρο «σχολειοποίηση»), δεν σημαίνει ότι αμφισβητεί τον εκπαιδευτικό του ρόλο και ότι το νηπιαγωγείο είναι σχολείο. Οσοι επικαλούνται τη «σχολειοποίηση» για να αρνηθούν τον εκπαιδευτικό ρόλο του νηπιαγωγείου δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να το ρίχνουν βορά στους δήμους και τους παιδικούς σταθμούς των σχολαρχών, όπου παρέχεται αποκλειστικά φροντίδα και μέριμνα των παιδιών.

◆ Σε κάθε περίπτωση, όταν αναφερόμαστε σε έννοιες όπως εκπαίδευση, αγωγή, διαπαιδαγώγηση, πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι αυτές αναφέρονται με τη σχετική έννοια του όρου, αφού κανένα σχολείο στον καπιταλισμό δεν προσφέρει ολόπλευρη μόρφωση και δεν διαμορφώνει ολοκληρωμένες προσωπικότητες, ενώ η εκπαίδευση, η αγωγή, οι παιδαγωγικές πρακτικές έχουν αστικό περιεχόμενο και υπηρετούν την αναγκαιότητα του συστήματος για τη διαιώνισή του.

◆ Αυτοί που θεωρούν ότι εξυψώνουν το νηπιαγωγείο αποδίδοντάς του μόνο ρόλο αγωγής και διαπαιδαγώγησης, που το θεωρούν ικανό να προσφέρει «ολοκληρωμένη διαπαιδαγωγητική εργασία», το λιγότερο που κάνουν είναι να εθελοτυφλούν και τελικά προσφέρουν κακές υπηρεσίες αφού υπονομεύουν τον εκπαιδευτικό χαρακτήρα του νηπιαγωγείου και δημιουργούν σύγχυση στην εργαζόμενη κοινωνία ως προς το ρόλο του σχολείου και των δομών φροντίδας στον καπιταλισμό.

Γιατί και η διαπαιδαγώγηση προσδιορίζεται μέσα από τις συγκεκριμένες κοινωνικές σχέσεις μέσα στις οποίες ζούμε, δηλαδή τις σχέσεις εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο (αστική διαπαιδαγώγηση). (Μέχρι πρότινος τέτοιες απόψεις εξέφραζαν καθαρά οι του Περισσού, ενώ οι συριζαίοι είχαν, ως φαίνεται, κρυφή ατζέντα).

◆ Δεν μπορεί κανείς να μηδενίζει και να αγνοεί το ρόλο των διαφορετικών ειδικοτήτων. Οι βρεφονηπιοκόμοι έχουν κάθε δικαίωμα να διεκδικούν σπουδές πανεπιστημιακού επιπέδου (τα ΤΕΙ δημιουργήθηκαν για να ανακόψουν τη ροή της νεολαίας των φτωχών λαϊκών στρωμάτων προς τα Πανεπιστήμια και όχι γιατί αυτό απαιτούσε το επίπεδο ανάπτυξης της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας), όμως πρέπει να είναι διακριτός ο ρόλος αυτής της ειδικότητας από αυτόν του νηπιαγωγού, που απορρέει από τον διαφορετικό χαρακτήρα του έργου που καλούνται να προσφέρουν. Το μεν πρώτο -του βρεφονηπιοκόμου- έχει να κάνει με τη φροντίδα, τη μέριμνα των παιδιών ηλικίας 0-3 ετών και το δεύτερο -των νηπιαγωγών- με την εκπαίδευση των παιδιών ηλικίας 4-6 ετών.

Η δικαιοσύνη δεν είναι τυφλή

Δημοσιεύουμε αποσπάσματα από το δελτίο Τύπου-καταγγελία της επιτροπής υπεράσπισης του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης, χωρίς περαιτέρω δικά μας σχόλια:

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΝΟΧΟΠΟΙΗΣΗ, ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης, αποδεχόμενο τους ισχυρισμούς της εργοδοσίας των φροντιστηρίων «Μπαχαράκη», εξέδωσε στις αρχές Απριλίου μια πρωτοφανή απόφαση, η οποία δέχεται ότι ο εργοδότης και οι εταιρίες του ομίλου υπέστησαν «ηθική βλάβη» από τις κινητοποιήσεις που διοργανώθηκαν από το Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης για την υπεράσπιση του καθηγητή Γ. Παπαγιάννη (μέλος της διοίκησης του Σ.Μ.Ε.Θ.), που απολύθηκε από το φροντιστήριο το 2011 (σ.σ. :ο καθηγητής διεκδικούσε δεδουλευμένα τεσσάρων ετών).

Η απόφαση επιβάλλει στο Σωματείο, τον απολυμένο συνάδελφο και αλλά δυο μέλη της τότε διοίκησης τα εξής:

α) την απαγόρευση διοργάνωσης «παραστάσεων διαμαρτυρίας» και γενικά συναθροίσεων που γίνονται με τρόπο που διαταράσσει και καθιστά αδύνατη την επαγγελματική λειτουργία των φροντιστηρίων «Μπαχαράκη»,

β) την απαγόρευση ανάρτησης στο διαδίκτυο καταχωρήσεων, διανομής φυλλαδίων και επικόλλησης αφισών με περιεχόμενο που να οδηγεί σε προσβολή της προσωπικότητας των εργοδοτών,

γ) χρηματική ποινή, ύψους διακοσίων (200) ευρώ, για τον καθένα εκ των τριών παραπάνω μελών, για κάθε μελλοντική παράβαση,

δ) την δημοσίευση περίληψης της απόφασης αυτής σε εφημερίδα πανελλαδικής κυκλοφορίας και στην ιστοσελίδα του Σωματείου και

ε) την καταβολή στον εργοδότη του ποσού των 12.000 ευρώ, ως ΗΘΙΚΗ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ !!!

Ο προσχηματικός διάλογος

Η συνέντευξη του γενικού γραμματέα του υπουργείου Παιδείας Παντή στην εφημερίδα «Μακεδονία», που αποκαθήλωσε τον πολυδιαφημισμένο «εθνικό διάλογο» για την Παιδεία δεν έγινε τυχαία (Κόντρα, αρ. φύλλ. 873). Αυτό επιβεβαιώνει και η νέα σχετική δήλωση του υπουργού Παιδείας στο Βουλή.

Ο Φίλης δήλωσε χαρακτηριστικά: «Τα πορίσματα του Εθνικού Διαλόγου για την παιδεία θα αξιοποιηθούν βαθμιαία, σε συνάφεια με τις γενικότερες εξελίξεις στη χώρα και σύμφωνα με τις δυνατότητες που δίνουν οι δημοσιονομικοί και άλλοι περιορισμοί».

Κοντολογίς, το κουαρτέτο/τρόικα έχει τον τελευταίο λόγο για την υλοποίηση ή μη των πορισμάτων του «εθνικού διαλόγου» για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, ιδίως αυτών που έχουν οικονομικό κόστος (όλες οι βασικές αλλαγές έχουν κόστος).

Την αλήθεια αυτή, γνωστή τοις πάσι, προσπαθούσαν μάταια να κρύψουν οι συριζαίοι με τα ταρατατζούμ του διαλόγου, τις δηλώσεις Φίλη ότι τα πορίσματα των επιτροπών των «σοφών» είναι τάχα δεσμευτικά και τις απανωτές συνεντεύξεις του επικεφαλής της Επιτροπής Διαλόγου Α.Λιάκου.

Τώρα, με την ολοκλήρωση του «διαλόγου», ήρθε ο καιρός το υπουργείο Παιδείας ν' αρχίσει να μαζεύει τα πράγματα και να βάλει «πάγο» σε κάποιους (ελάχιστους) αφελείς που πίστεψαν στις διακηρύξεις του.

Ψευτοαλλαγές θα επιχειρήσουν να κάνουν οι συριζαίοι για να αφήσουν και αυτοί το «χνάρι» τους στην ταλαίπωρη δημόσια εκπαίδευση. Χωρίς να καταργήσουν τους μνημονιακούς νόμους για την εκπαίδευση («πάγωσαν» μόνο κάποιες πλευρές τους, π.χ. αξιολόγηση, που όμως θα επανέλθουν οσονούπω), με ταχυδακτυλουργίες, αντιστρέφοντας με την παραπλανητική προπαγάνδα την πραγματικότητα, με ωραιοποιημένες εκφράσεις παιδαγωγικού τάχα περιεχομένου, θα δρομολογηθούν ακόμα παραπέρα η ελαχιστοποίηση των δαπανών με κάθε μέσο, η μπαχαλοποίηση των εργασιακών σχέσεων των εκπαιδευτικών κι η ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου.

Ο παπαγάλος ξέχασε... τα λόγια του

Βουλή των Ελλήνων, Τρίτη 28.6.2016, απογευματινή συνεδρίαση. Συζήτηση επί των άρθρων και του συνόλου νομοσχεδίου του υπουργείου Οικονομίας που προσαρμόζει την ελληνική νομοθεσία σε μια σειρά Οδηγίες της ΕΕ. Πρώτος παίρνει το λόγο ο εισηγητής από τον ΣΥΡΙΖΑ Δημήτριος Δημητριάδης, βουλευτής Κοζάνης. Αρχίζει με στόμφο βλαχοδήμαρχου: «Αμέσως μετά την αξιολόγηση και πριν ολοκληρωθεί αυτή είχαμε καταθέσει τον νέο αναπτυξιακό νόμο. Πριν κλείσει εικοσιτετράωρο από την ολοκλήρωσή του, φέραμε ένα νέο νομοσχέδιο στην ίδια ακριβώς ρότα, που αφορά την ανάπτυξη της οικονομίας. Η θέλησή μας είναι ισχυρότερη όσο ποτέ για να προσδώσουμε στη χώρα όλα εκείνα τα θεσμικά εργαλεία και τις ρυθμίσεις που χρειάζεται για την ανάκαμψη. Το τοπίο είναι καθαρότερο μετά την αξιολόγηση και η μάχη με τον χρόνο και τις αδυναμίες του κατεστημένου συστήματος είναι καθημερινή. Γνωρίζουμε πως πορευόμαστε με γνώμονα την ευθύνη που έχουμε αναλάβει. Ενδεχομένως να έχουμε λιγότερες κριτικές στήριξης σε αυτήν την Αίθουσα, αλλά έχουμε πολλαπλάσιες έξω από αυτήν, στην κοινωνία. Απαντούμε στις προκλήσεις των αναγκών με μια διαρκή μάχη αλλαγών και μεταρρυθμίσεων απέναντι σε καθεστώτα που μας έχουν φέρει μέχρι εδώ».

Στη συνέχεια, αρχίζει να μιλάει για το συζητούμενο νομοσχέδιο, με ύφος ειδήμονα που αυτά τα ζητήματα τα παίζει στα δάχτυλα: «Το παρουσιαζόμενο σχέδιο νόμου συγκροτείται από μια βάση αναγκών γενικής διακυβέρνησης. Αποτελείται από δύο ενότητες οι οποίες είναι...» κτλ. κτλ. Λέει, λέει, λέει, όλα τα σφάζει, όλα τα μαχαιρώνει, αλλά ξαφνικά παθαίνει... κλακάζ: δεν έχει το υπόλοιπο της ομιλίας του. Ζητά από τους συναδέλφους του να ψάξουν στην τσάντα και στο έδρανό του, αυτοί δε βρίσκουν τίποτα και ο «πολύς» Μίμης Δημητριάδης («κατασκευαστής στον ιδιωτικό τομέα», όπως διαβάζουμε στην ιστοσελίδα του), βάζει την ουρά στα σκέλια και... παραδίδεται: «Χίλια συγγνώμη, αλλά θα σταματήσω εδώ. Θα πω τα υπόλοιπα στην δευτερολογία μου, διότι για κάποιον τεχνικό λόγο έχω απωλέσει το υπόλοιπο τη εισηγήσεώς μου. Σας ευχαριστώ».

Του είχαν γράψει μια ομιλία και βγήκε απλά και τη διάβαζε, χωρίς να καταλαβαίνει τι λέει. Το στόμφο και τις εισαγωγικές μεγαλοστομίες, όμως, τι τις ήθελε; Προφανώς δε φαντάστηκε ότι θα έχει ξεχάσει την υπόλοιπη ομιλία στο σπίτι του, έγινε ρόμπα και μας πρόσφερε ένα παράδειγμα συριζαίικης... ποιότητας.

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες δεκαέξι
είσαι ο μπάτλερ τους, Αλέξη

«Η ειρήνη που απολαμβάνει η Ευρώπη δεν είναι αυτονόητη», απειλεί αυθάδικα η «σιδηρά κυρία» (ποια Θάτσερ ρε;) του 21ου αιώνα, η φράου Μέρκελ. Λογικό. Χωρίς διαφαινόμενη αχτίνα φωτός, με τους αχυρανθρώπους-εκπροσώπους στην υπηρεσία του ιμπεριαλισμού και με τους λαούς φοβισμένους και στριμωγμένους, κάθε ποντίκι βρυχάται... Κάποιοι ομόλογοί της στο παρελθόν όμως, είχαν την πικρή εμπειρία της τούμπας της ιστορίας και ήρθε η ώρα που ικέτευαν στα τέσσερα για κάτι τέτοιες κουβέντες...

Cumer on...

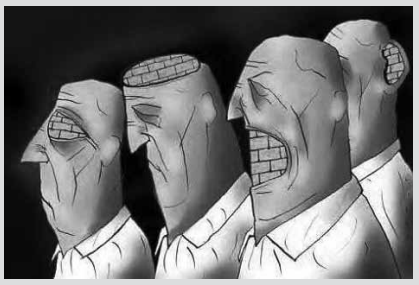

«Η αληθινή τελειότητα του ανθρώπου βρίσκεται όχι στο τι έχει, αλλά στο τι είναι. Γι' αυτό προς το συμφέρον ακριβώς των πλουσίων πρέπει να καταργήσουμε την ιδιοκτησία. Κι η φτώχεια πρέπει να καταργηθεί γιατί ταπεινώνει τον άνθρωπο κι επιβραδύνει την ατομική του ανάπτυξη. Μία μόνο κοινωνική τάξη σκέπτεται το χρήμα περισσότερο απ' τους πλουσίους, κι αυτή είναι οι... φτωχοί. Οι καλύτεροι ανάμεσα στους φτωχούς δεν ήταν ποτέ ευγνώμονες για την ελεημοσύνη. Είναι αγνώμονες, δυσαρεστημένοι, απείθαρχοι κι επαναστατικοί. Κι έχουν δίκιο να 'ναι έτσι. Ο άνθρωπος που δε θα 'ταν δυσαρεστημένος σε τέτοιο περιβάλλον και σε τέτοιο χαμηλό βιοτικό επίπεδο θα ήταν τέλειο κτήνος. Η πείνα κι όχι η αμαρτία γεννάνε το σύγχρονο έγκλημα. Διαμέσου της ανυπακοής δημιουργήθηκε πάντα η πρόοδος, διαμέσου της ανυπακοής και της επανάστασης. Το να συνιστούμε οικονομία στους φτωχούς είναι κάτι τόσο εξωφρενικό, όσο και υβριστικό. Είναι σαν να συμβουλεύουμε έναν που πεινάει να τρώει λιγότερο» (Οσκαρ Ουάιλντ – «Ο άνθρωπος κάτω από τον σοσιαλισμό»).

«Θέλω τη δόση μου». Η φωνή του ξεφτιλισμένου, φωνή μπάσα γιατί του σφηνώθηκε η ιδέα ότι μετενσαρκώνει τον Αντρέα, στοίχειωνε τις ανοιξιάτικες νύχτες. Ωσπου ήρθε το καλοκαίρι και μαζί και η δόση του. Η προσωρινή ικανοποίηση δεν κρύβει το γεγονός ότι είναι ένας τζάνκι που σύντομα θα παρακαλάει για την επόμενη δόση, ένα πρεζόνι του κερατά, ένας γελοίος παπαρουνάκιας που θα πουλούσε τα πάντα για την κάθε δόση του. Ναυάγια της ζωής, λιωμένα σε μια καρέκλα για μια καρέκλα...

Γιούρο-γιούρο όλοι, μετά ολυμπιάδα όλοι, «ντρίγκι ντρίγκι και κυλούσε η παλιοζωή» (το ντρίγκι ντρίγκι αντικαθίσταται κάλλιστα και από το τάκα τάκα)...

Θεανώ, χθες άδειασα κάτι γεμιστά. Αλήθεια, εσύ με τι είσαι γεμισμένη;

Στεναχωριούνται –και με το δίκιο τους- οι «Ριπές» που έχασαν τον Μιχελογιαννάτση. Με τέτοιο καύσωνα, η απώλεια κάθε κρύου και κάθε κρυάδας φαντάζει μεγαλύτερη. Ομως έχουμε κι εμείς το ζόρι μας, καθώς έχει πολύ καιρό να μας διασκεδάσει ο Πάνω Σκαμμένος.

Τσιπραλέξι. Ο απόλυτος τουριστικός προορισμός αυτού του καλοκαιριού. Ενα αριστεροχώρι του μόλου, εκεί που η θάλασσα γίνεται βουνό, το κρέας ψάρι, το ναι όχι.

«Επαρση, αλαζονεία και εγωισμός είναι τα βασικά συστατικά του πατριωτισμού. Επιτρέψτε μου να το εξηγήσω. Ο πατριωτισμός υποθέτει ότι ο πλανήτης μας είναι χωρισμένος σε μικρά κομμάτια, το καθένα από τα οποία περιβάλλεται από μια σιδερένια πόρτα. Οσοι είχαν την τύχη να γεννηθούν σε ένα συγκεκριμένο κομμάτι θεωρούν τους εαυτούς τους πιο ευγενείς, πιο καλούς, πιο μεγαλοπρεπείς, πιο έξυπνους από εκείνους που κατοικούν σε οποιοδήποτε άλλο σημείο της γης. Είναι, ως εκ τούτου, καθήκον όλων όσων ζουν σε αυτό το σημείο να πολεμήσουν, να σκοτώσουν και να πεθάνουν στην προσπάθεια να επιβάλλουν την υπεροχή τους σε όλους τους υπόλοιπους (...) Οταν ένα παιδί γίνεται πλέον ενήλικο άτομο, είναι πλήρως πεπεισμένο ότι είναι ο εκλεκτός του ίδιου του Θεού για να υπερασπιστεί τη χώρα του εναντίον της επίθεσης ή της εισβολής οποιουδήποτε αλλοδαπού (...) Οταν θα έχουμε καταλάβει το πατριωτικό ψέμα, θα έχουμε ανοίξει το δρόμο για το μεγάλο οικοδόμημα όπου όλοι θα πρέπει να είμαστε ενωμένοι σε μια παγκόσμια αδελφότητα, μια πραγματικά ελεύθερη κοινωνία» (Emma Goldman).

Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι χαρά έκανε ένας σύντροφος όταν συνδέθηκε για πρώτη φορά στο facebook. Τέλος η γκρίνια και τα μπινελίκια! «Ρέμα λάκα, εδώ είναι όλοι! Ιδού πεδίο αγώνων» αναφώνησε περιχαρής και ρίχτηκε με τα μούτρα στην... πολιτική δουλειά...

Τομή χοίρων: βέλτιστον.

Κοκκινοσκουφίτσα

Υπόθεση Μαρινόπουλος

Κανένας εργάτης στο δρόμο

«Με την αίτησή μας, της οποίας τη συζήτηση επισπεύδουμε άμεσα, ζητούμε την κήρυξη ως χρόνου παύσης πληρωμών ως μέσα στο 2011 (δηλαδή από τότε που θεωρούμε ότι η εταιρεία ήταν σε κατάσταση παύσης πληρωμών), ανατρέπονται αυτοδίκαια όλες οι καταδολιευτικές μεταβιβάσεις της τότε τεράστιας ακίνητης περιουσίας της, κυρίως σε ένα fund στο Κατάρ που φαίνεται να ελέγχεται από τον ίδιο τον μεγαλομέτοχο της "Μαρινόπουλος ΑΕ".

Ο πρόσφατος έλεγχος τίτλων που διενεργήσαμε στα υποθηκοφυλακεία απέδειξε ότι από την ακίνητη περιουσία ύψους τουλάχιστον 750 εκατομμυρίων (αντικειμενική αξία) που είχε η εταιρεία το έτος 2010, σήμερα δεν υπάρχει παρά πολύ μικρό μέρος αυτής, ένα τμήμα έχει μεταβιβαστεί σε Τράπεζες έναντι χρεών, το δε μείζον στο ανωτέρω fund στο Κατάρ, η δε Μαρινόπουλος υπέγραψε αμέσως μετά τις μεταβιβάσεις μισθωτήρια συμβόλαια με τεράστια ενοίκια στους καινούργιους "ιδιοκτήτες". Αποτέλεσμα αυτής της μεθόδευσης ήταν αφενός να επιβαρυνθεί με μεγάλα λειτουργικά έξοδα, αφετέρου να χάσουν οι πιστωτές τη δυνατότητα ικανοποίησης των απαιτήσεών τους».

Τα παραπάνω αναφέρονται σε ανακοίνωση που εξέδωσε την περασμένη Τρίτη η δικηγορική εταιρία «Κωνσταντίνου & Βρέττας». Δεν είμαστε, φυσικά, σε θέση να επιβεβαιώσουμε τα καταγγελόμενα, δε νομίζουμε όμως ότι μια δικηγορική εταιρία έβγαλε από το μυαλό της την ύπαρξη ενός fund στο Κατάρ, στο οποίο μεταβιβάστηκε το μεγαλύτερο μέρος της ακίνητης περιουσίας της «Μαρινόπουλος», η οποία στη συνέχεια νοίκιαζε τα ακίνητα από το fund. Αυτό που περιγράφει η δικηγορική εταιρία, που όπως λέει εκπροσωπεί πιστωτές της «Μαρινόπουλος» με απαιτήσεις πάνω από 30 εκατ. ευρώ, είναι μια τεράστια κομπίνα (γι' αυτό μιλάει για καταδολίευση): ο μεγαλομέτοχος και διαχειριστής μετέφερε τα ακίνητα της εταιρίας σ' ένα ελεγχόμενο από τον ίδιο fund στο Κατάρ, το οποίο στη συνέχεια νοίκιαζε τα ακίνητα στην εταιρία με τεράστια ενοίκια. Ετσι, η εταιρία συσσώρευε χρέη, λόγω τεράστιων λειτουργικών δαπανών, ενώ τώρα που «βαράει κανόνι» τα ακίνητά της ανήκουν στο καταριανό fund και όχι στην ίδια.

Το ίδιο μπορεί να σκεφτεί κανείς και για τον τραπεζικό δανεισμό. Πώς δάνειζαν οι τράπεζες τόσο μεγάλα ποσά σε μια επιχείρηση που «δεν πήγαινε καλά»; Τι παρασκηνιακές συμφωνίες έγιναν ανάμεσα στους διαχειριστές των τραπεζών και στους διαχειριστές της «Μαρινόπουλος»; Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι τράπεζες ανακεφαλαιοποιήθηκαν με λεφτά που ξεπληρώνει στους ιμπεριαλιστές δανειστές ο ελληνικός λαός.

Και βέβαια, μπορεί να σκεφτεί κανείς ότι ο γαλλικός όμιλος «Καρφούρ», που αποχώρησε από την εταιρία, είχε πλήρη γνώση για τις κομπίνες και αποχώρησε με το αζημίωτο. Δεν έπιασαν οι Μαρινόπουλοι κορόιδα τους εκπροσώπους ενός από τους μεγαλύτερους στην Ευρώπη ομίλους λιανικής πώλησης. Αυτοί έχουν ανθρώπους τους στη διοίκηση, πραγματοποιούν συνεχείς ελέγχους με ορκωτούς λογιστές και έχουν πλήρη εικόνα. Αρα ήξεραν, πήραν μέρος στην κομπίνα και έφυγαν αφήνοντας τους Μαρινόπουλους να χειριστούν την τελική πράξη του δράματος. Ετσι, αυτή τη στιγμή τα περιουσιακά στοιχεία της επιχείρησης αντιπροσωπεύουν μόνο το 21% των οφειλών της, όπως οι ίδιοι οι διαχειριστές της ανακοίνωσαν!

Δεν είναι η πρώτη φορά που επιβεβαιώνεται το ρητό «οι επιχειρήσεις λιμοκτονούν, οι επιχειρηματίες ευημερούν». Από αστικά χείλη έχει λεχθεί. Κόβουν στους εαυτούς τους «μισθάρες» με την ιδιότητα των διευθυντικών στελεχών των επιχειρήσεών τους. Κάνουν κομπίνες με υπερτιμολογήσεις και υποτιμολογήσεις. Χρεώνουν τις επιχειρήσεις, κλέβουν τους μικρομετόχους και τσεπώνουν τα κέρδη. Στο τέλος, ρίχνουν «κανόνι», πετώντας τους εργαζόμενους στο δρόμο και οδηγώντας σε απελπισία επαγγελματίες και βιοτέχνες που δούλευαν ουσιαστικά γι' αυτούς.

Εκατό εκατομμύρια ευρώ χρωστάει η «Μαρινόπουλος» σε εφορία και ασφαλιστικά ταμεία. 4,2 εκατ. ευρώ σε περισσότερους από 12.000 εργαζόμενους. 338 εκατ. σε τράπεζες. 700 εκατ. σε πάνω από 2.000 προμηθευτές, αρκετοί από τους οποίους θα βάλουν λουκέτο, γιατί δούλευαν αποκλειστικά για τα σούπερ μάρκετ της εταιρίας, πετώντας και άλλους εργάτες στο δρόμο.

Η κυβέρνηση, όπως έκανε και σε προηγούμενα «κανόνια» επιχειρήσεων, ακολουθεί την τακτική «τσάι και συμπάθεια». Οπως ανακοίνωσε το υπουργείο Εργασίας, «παρακολουθεί στενά τις διεργασίες στον κλάδο του λιανικού εμπορίου και, ιδιαίτερα, στην εταιρία "Μαρινόπουλος ΑΕ" για την εξεύρεση της προσφορότερης λύσης που θα εξασφαλίζει τη βιωσιμότητά της». Και βέβαια, αυτό κάθε άλλο παρά καθησυχάζει τους εργαζόμενους, τους οποίους οι Μαρινόπουλοι έχουν «γραμμένους» κανονικότατα. Θυμίζουμε πως με το τρίτο Μνημόνιο ψηφίστηκε και η αλλαγή του Πτωχευτικού Νόμου και του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Σε περίπτωση πτώχευσης, απόλυτη προτεραιότητα στην ικανοποίηση των απαιτήσεών τους έχουν οι τράπεζες.

Αν η «Μαρινόπουλος» αφεθεί στις διαδικασίες του πτωχευτικού δικαίου, το «κάγκελο» θα πληρώσουν οι εργαζόμενοι που θα πεταχτούν στο δρόμο και οι μικροπρομηθευτές που θα δουν τις οφειλές της εταιρίας προς αυτούς να ψαλιδίζονται (κάποιοι, όπως είπαμε, θα μείνουν και χωρίς παραγγελίες και αναγκαστικά θα βάλουν λουκέτο). Αντί, λοιπόν, η συγκυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων να δηλώνει ότι «παρακολουθεί στενά τις διεργασίες», να προωθήσει με την κατεπείγουσα διαδικασία νομοθετική ρύθμιση που θα διασφαλίζει τη συνέχιση της λειτουργίας της επιχείρησης και τα δικαιώματα των εργαζόμενων. Παράλληλα, να ξεκινήσει διαδικασία ελέγχου για τους μεγαλομετόχους και διαχειριστές της επιχείρησης (Μαρινόπουλους και Καρφούρ), καθώς και των διοικήσεων των τραπεζών που τους δάνειζαν.

Χρόνισαν τα capital controls

Εκλεισε ένας χρόνος από τότε που εφαρμόστηκαν τα capital controls στις ελληνικές τράπεζες κι ακόμα δεν έχει φανεί φως στον ορίζοντα, παρά τις επανειλημμένες δηλώσεις κυβερνητικών στελεχών ότι επίκειται ο τερματισμός τους. Οπως όλα δείχνουν, τα capital controls θα μείνουν για καιρό ακόμα.

Κατά την προεκλογική περίοδο του Σεπτέμβρη 2015, οι Τσιπραίοι έλεγαν ότι τα capital controls θα αρθούν στις αρχές του 2016. Λίγο αργότερα, άρχισαν να λένε ότι η άρση θα γίνει το πρώτο τρίμηνο του 2016. Στη συνέχεια, είπαν πως όταν ολοκληρωθεί η πρώτη αξιολόγηση θα αρθούν και τα capital controls, γιατί θα έχει αποκατασταθεί η εμπιστοσύνη και θα έχει επανέλθει η «κανονικότητα» στην ελληνική οικονομία. Οπως είδαμε, όμως, μπήκε το 2016, πέρασε το πρώτο τρίμηνο, ολοκληρώθηκε η πρώτη αξιολόγηση, πέρασε και το πρώτο εξάμηνο, αλλά συζήτηση για άρση των capital controls δε γίνεται πλέον. Απλά χαλάρωσαν κάποιες πλευρές τους.

Η αναταραχή και η ρευστότητα που προκάλεσε το Brexit επιβάλλουν στο ελληνικό τραπεζικό σύστημα τη διατήρηση των capital controls. Ετσι και τα καταργούσαν, θα ακολουθούσε το περιβόητο bankrun, με τον κόσμο να τρέχει να αποσύρει τις καταθέσεις του και να τις βάλει «στα στρώματα», φοβούμενος τα χειρότερα. Γιατί κανένας δεν έχει πειστεί ότι όλα πλέον πηγαίνουν κατ' ευχήν και ο κίνδυνος πέρασε.

Ενόψει των παραπάνω, δύο σχόλια μπορούμε να κάνουμε. Το πρώτο αφορά την πλήρη αναξιοπιστία των ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ στον ελληνικό λαό. Αν δεν ήταν τόσο αναξιόπιστοι, δε θα υπήρχε λόγος να διατηρούνται τα capital controls. Το δεύτερο σχόλιο αφορά τις προοπτικές του ελληνικού καπιταλισμού. Οικονομία με capital controls δεν μπορεί να αναπτυχθεί. Δεν υπάρχει κλίμα εμπιστοσύνης, ώστε οι καπιταλιστές να κάνουν επενδυτικά ανοίγματα, ενώ τα γραφειοκρατικά εμπόδια εξακολουθούν να δρουν αποθαρρυντικά και να δημιουργούν αλυσιδωτές καθυστερήσεις. Οι ίδιες οι τράπεζες δεν μπορούν να ανοιχτούν σε δανεισμό και, ως γνωστόν, καπιταλιστική ανάπτυξη χωρίς τραπεζικό δανεισμό δε γίνεται. Θα περάσει καιρός ακόμα (άγνωστο πόσος) για ν' αναπτυχθεί μια αναπτυξιακή ροπή, έστω και οριακή.

Κουρέλιασαν νόμο και νομολογία, για να φουσκώσουν τις ποινές!

Δεκάδες χρόνια κάθειρξης «μοίρασε» στους Ι. Μιχαηλίδη, Δ. Πολίτη, Ν. Ρωμανό και Α. Ντάλιο το τρομοδικείο με προεδρεύοντα τον Κ. Γκανιάτσο και μέλη τις Μ. Πολέμη και Α. Τσαφίτα. Η απόφαση βγήκε στις 28 Ιούνη και συνιστά πρόκληση, καθώς παραβιάζει την ίδια την αστική νομοθεσία, ενώ δε σεβάστηκε αποφάσεις που εκδόθηκαν από ομοιόβαθμα τρομοδικεία, όπως η απόφαση του δικαστηρίου που δίκασε την υπόθεση ληστείας στο Βελβεντό Κοζάνης και αθώωσε τους κατηγορούμενους από την κατηγορία της «συμμετοχής σε τρομοκρατική οργάνωση», κρίνοντας παράλληλα ότι «όλα τα αδικήματα απεκδύονται του τρομοκρατικού τους χαρακτήρα». Ετσι, οι κατηγορούμενοι δε δικάστηκαν με βάση το άρθρο 187Α του Ποινικού Κώδικα.

Τα τρομοδικεία που εκδίκασαν μεταγενέστερα υποθέσεις με κατηγορούμενους τους Μιχαηλίδη, Πολίτη, Ρωμανό και Ντάλιο σεβάστηκαν αυτή την απόφαση. Δεν περιορίστηκαν στο να κηρύξουν απαράδεκτη την ποινική δίωξη για συμμετοχή στη ΣΠΦ, αλλά έκριναν ότι τα υπόλοιπα αδικήματα «απεκδύονται τον τρομοκρατικό τους χαρακτήρα».

Αυτή τη νομολογία ήρθε να πετάξει στα σκουπίδια το τρομοδικείο με προεδρεύοντα τον Κ. Γκανιάτσο, που ήρθε σε πλήρη σύγκρουση με όλα τα ομοιόβαθμά του δικαστήρια. Κήρυξε μεν απαράδεκτη τη δίωξη των Ι. Μιχαηλίδη, Δ. Πολίτη, Ν. Ρωμανού και Α. Ντάλιου για ένταξη στη ΣΠΦ, όμως τους καταδίκασε για άλλα αδικήματα, κρίνοντας ότι αυτά διαπράχτηκαν στο πλαίσιο του 187Α («τρομοκρατία») και επιβάλλοντάς τους πολύ υψηλές ποινές.

Υπάρχουν και άλλες «ουρές» που προσέθεσε το συγκεκριμένο τρομοδικείο με στόχο να φουσκώσει τις ποινές. Επέβαλε στον Ι. Μιχαηλίδη ποινή κάθειρξης 10 ετών για την κατοχή μερικών φυσιγγίων κυνηγετικού και πυροβόλου όπλου, την οποία χαρακτήρισε... διακεκριμένη οπλοκατοχή με την επιβαρυντική περίσταση του άρθρου 187Α! Παρομοίως, 5 χρόνια για «πλαστογραφία τετελεσμένη και σε απόπειρα», πάλι με την επιβαρυντική περίσταση του άρθρου 187Α. Κατά συγχώνευση τα 15 χρόνια έγιναν 12!

Στον Δ. Πολίτη επέβαλε κάθειρξη 10 ετών για κατοχή των ίδιων φυσιγγίων, 5 ετών για «πλαστογραφία τετελεσμένη και σε απόπειρα», 6 ετών για απόπειρα ληστείας (σύμφωνα με το κατηγορητήριο ήταν οδηγός) και 6 ετών για διακεκριμένη κλοπή. Οι ποινές φούσκωσαν επειδή τα αδικήματα συσχετίστηκαν με την επιβαρυντική περίσταση του άρθρου 187Α. Σημειώνουμε ότι η συμμετοχή του στην απόπειρα ληστείας και στη διακεκριμένη κλοπή στηρίχτηκε αποκλειστικά στην υποτιθέμενη ανίχνευση DNA. Δεν γνωρίζουμε εάν επρόκειτο για μείγμα DNA περισσότερων των δύο ατόμων, όμως αυτό που θέλουμε να υπογραμμίσουμε είναι πως στη συντριπτική πλειοψηφία τους τα τρομοδικεία που δίκασαν ένοπλους αντάρτες ή αναρχικούς αγωνιστές που κατηγορούνταν για διάφορα αδικήματα δεν οδηγήθηκαν σε καταδικαστική απόφαση με μοναδικό στοιχείο την ανίχνευση DNA. Συνολικά στον Δ. Πολίτη επιβλήθηκε κατά συγχώνευση ποινή 13 ετών.

Στον Ν. Ρωμανό το τρομοδικείο επέβαλε 10 χρόνια για κατοχή και 10 χρόνια για κατασκευή τεσσάρων αυτοσχέδιων εμπρηστικών μηχανισμών, 10 χρόνια για έκρηξη κατ' εξακολούθηση (τρεις εκρήξεις), 10 χρόνια για εμπρησμό, 3 χρόνια για φθορά ξένης ιδιοκτησίας, 10 χρόνια για την κατοχή των ίδιων φυσιγγίων και 5 χρόνια για την «πλαστογραφία τετελεσμένη και σε απόπειρα». Το «επιβαρυντικό» στοιχείο στην περίπτωση του Ν. Ρωμανού ήταν ότι ανέλαβε την πολιτική (και όχι την ποινική) ευθύνη για την τοποθέτηση των εμπρηστικών μηχανισμών. Θα μπορούσαμε να πούμε πολλά για το ζήτημα της ανάληψης της πολιτικής ευθύνης, αλλά περιοριζόμαστε σε μια επισήμανση. Και οι αστοί ηγέτες αναλαμβάνουν την πολιτική ευθύνη, αλλά ουδείς διανοείται να τους ασκήσει ποινική δίωξη για υποθέσεις για τις οποίες ανέλαβαν την πολιτική ευθύνη. Τα 58 χρόνια που επιβλήθηκαν συνολικά στον Ν. Ρωμανό έγιναν κατά συγχώνευση 20.

Στον Αρ. Ντάλιο το τρομοδικείο επέβαλε 10 χρόνια για την κατοχή και 10 χρόνια για την κατασκευή αυτοσχέδιων εμπρηστικών μηχανισμών, 10 χρόνια για τις εκρήξεις στα αυτοκίνητα, 3 χρόνια για εμπρησμό, 10 χρόνια για απρόκλητη φθορά, 10 χρόνια για την κατοχή των ίδιων φυσιγγίων, 5 χρόνια για πλαστογραφία τετελεσμένη και σε απόπειρα, 10 χρόνια για τρεις ληστείες κατά συρροή (δηλαδή 10 χρόνια για κάθε ληστεία), 10 χρόνια για παράνομη οπλοφορία και 7 χρόνια για κλοπή. Σύνολο 105 χρόνια, κατά συγχώνευση 29! Και στην περίπτωση του Α. Ντάλιου, το μόνο επιβαρυντικό στοιχείο ήταν το DNA.

Εάν το τρομοδικείο δεν έκανε το νομικό σάλτο να εντάξει όλα τα αδικήματα στην επιβαρυντική περίσταση του 187Α, δε θα μπορούσε να ανεβάσει την ποινή βάσης από τα 5 στα 10 χρόνια, με αποτέλεσμα όλες οι ποινές να κινούνται στην κλίμακα από 10 μέχρι 20 χρόνια. Δε θα έπεφταν ποινές δεκαετούς κάθειρξης για την κατοχή αυτοσχέδιων εμπρηστικών μηχανισμών.

Και βέβαια, δεν μπορεί να σταθεί η κατηγορία της διακεκριμένης οπλοκατοχής λόγω της εύρεσης μερικών φυσιγγίων. Ακόμα κι αν είχε βρεθεί οπλισμός, δε θεμελιώνεται η κατηγορία της διακεκριμένης οπλοκατοχής. Θυμίζουμε ότι στο πρώτο τρομοδικείο για την υπόθεση του Επαναστατικού Αγώνα, μολονότι βρέθηκε οπλισμός στη γιάφκα της οργάνωσης, καταδικάστηκαν για απλή οπλοκατοχή (πλημμέλημα με ποινή μέχρι 5 χρόνια) μόνο τα μέλη της οργάνωσης που είχαν κλειδιά από τη γιάφκα.

Οι τρεις εφέτες που πήραν αυτή την απόφαση ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο, αποδεικνύοντας ότι συμπεριφέρθηκαν ως φανατικοί εχθροί αγωνιστών τους οποίους δίκασαν ως πολιτικούς αντιπάλους του συστήματος, ξεπερνώντας την ίδια τη νομολογία των τρομοδικείων. Αυτή η απόφαση πρέπει να καταπέσει, για να μη δημιουργήσει προηγούμενο, να καταδικάζονται αγωνιστές με την επιβαρυντική περίσταση της «τρομοκρατικής δράσης», χωρίς να έχουν καταδικαστεί για συμμετοχή σε κάποια «τρομοκρατική» οργάνωση, και να φουσκώνουν οι ποινές που τους επιβάλλονται.

Στον Γερ. Τσάκαλο το τρομοδικείο επέβαλε ποινή 5 ετών για πλαστογραφία τετελεσμένη και σε απόπειρα, ενώ για την ίδια υπόθεση οι Φ. Χαρίσης και Α-Δ Μπουρζούκος αθωώθηκαν. Το ίδιο τρομοδικείο δίκασε για τρίτη φορά την υπόθεση του Χαλανδρίου, μια υπόθεση-σίριαλ, με ένα νόμιμο σπίτι να χαρακτηρίζεται γιάφκα της ΣΠΦ, προκειμένου να διώκονται αναρχικοί που είχαν περάσει απ' αυτό. Γι' αυτή την υπόθεση κατηγορούμενοι ήσαν οι Κ. Σακκάς, Ν. Ρωμανός και Α-Δ Μπουρζούκος. Και οι τρεις αθωώθηκαν. Η αθώωση ήταν υποχρεωτική και δεν πρέπει να θεωρηθεί ως αποτέλεσμα αντικειμενικής διάθεσης και ενδελεχούς δικαστικής διερεύνησης.

Υπάρχει και κόστος

Τα... κωλοτριψίματα με την ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία, ντεφάκτο ηγέτης της οποίας είναι αυτή την περίοδο ο Ολάντ, έχουν και το κόστος τους. Ετσι, στη σύνοδο των ευρω-σοσιαλδημοκρατών, που έγινε στις Βρυξέλλες -όπως συνηθίζεται- πριν από τη σύνοδο κορυφής, την περασμένη Τρίτη, ο Τσίπρας -που πήρε μέρος για δεύτερη φορά σε τέτοια μάζωξη- άκουσε τον Ολάντ να του λέει κατάμουτρα: *«Είναι εδώ και ο Αλέξης, ο οποίος γνωρίζει πολύ καλά την προσπάθεια που κάναμε μαζί με το ΠΑΣΟΚ οι Ευρωπαίοι Σοσιαλιστές να κρατήσουμε την Ελλάδα στην ευρωπαϊκή οικογένεια και στο ευρώ».*

Φυσικά, το ΠΑΣΟΚ -που ζήτησε από τον Ολάντ αυτή τη χάρη- δεν άφησε την ευκαιρία να πάει χαμένη. *«Για πολλούς μήνες ο ΣΥΡΙΖΑ και τα φερέφωνά του, προωθούσαν τα σενάρια περί δήθεν "τρόικας εσωτερικού" και αποπειράθηκαν να ταυτίσουν το ΠΑΣΟΚ και την Φώφη Γεννηματά με αυτά»* ανακοίνωσε το Γραφείο Τύπου του ΠΑΣΟΚ, συνεχίζοντας: *«Χθες για μια ακόμη φορά δόθηκε μια αποστομωτική απάντηση από τον Γάλλο Πρόεδρο Francois Hollande κατά την Προσύνοδο του PES στις Βρυξέλλες. Ο κ. Τσίπρας, ως προσκεκλημένος των Ευρωπαίων Σοσιαλιστών στην προσύνοδο, είδε και άκουσε τον Γάλλο Πρόεδρο. Οφείλει τώρα να έχει το θάρρος να κάνει την αυτοκριτική του και αυτός και τα φερέφωνά του».*

Πέμπτη φάλαγγα του Κούλη

Ωραία, ο... πρόεδρος Σταύρος δε θέλει την κατάργηση του μπόνους, διότι είναι υπεύθυνος πολιτικός άντρας και δε θέλει να υπάρξει ακυβερνησία στη χώρα. Με το ΠΑΣΟΚ, όμως, γιατί τα έβαλε; Γιατί θυμήθηκε ξαφνικά τους... «Κολλάδες» του 1990; Και γιατί μετά από τους «Κολλάδες», για τους οποίους θα έπρεπε να... ντρέπεται το ΠΑΣΟΚ, αισθάνθηκε την ανάγκη να πει ότι «βλέπουμε διαφορετικά λοιπόν το ρόλο των συνδικαλιστών, βλέπουμε διαφορετικά το ρόλο της ιδιωτικής πρωτοβουλίας και βλέπουμε διαφορετικά το ρόλο του κράτους»; Πώς από τον εκλογικό νόμο πετάχτηκε ξαφνικά στο σύνολο της πολιτικής, επιμένοντας στην καταγγελία όχι της ΝΔ ή του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά του ΠΑΣΟΚ, με το οποίο υποτίθεται ότι συζητά για τη δημιουργία ενιαίου κεντροαριστερού κόμματος, του οποίου μάλιστα είναι έτοιμος να διεκδικήσει την αρχηγία;

Εντάξει, ακόμα και πρωτάρηδες στην πολιτική θα το... έπιαναν το υπονοούμενο. Ο Θεοδωράκης συγκάλεσε ξαφνικά την κοινοβουλευτική του ομάδα και ζήτησε η ομιλία του να μεταδοθεί κατευθείαν από την ΕΡΤ, προκειμένου να δημοσιοποιήσει έναν διμέτωπο αγώνα: ενάντια στον εκλογικό νόμο που προωθεί ο Τσίπρας και ενάντια στο ΠΑΣΟΚ που μάλλον προτίθεται να ψηφίσει αυτόν τον εκλογικό νόμο. Γιατί δεν περιορίστηκε μόνο στην έκφραση της διαφωνίας του με την πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά τα έβαλε με το ΠΑΣΟΚ; Για δυο λόγους. Πρώτο για να δοκιμάσει τις αντοχές του ίδιου του ΠΑΣΟΚ και δεύτερο για να δημιουργήσει ρήγμα στις σχέσεις τους, ώστε να σαμποτάρει τις διεργασίες για την «ενότητα της Κεντροαριστεράς».

«Τις υποδείξεις σχετικά με τον εκλογικό νόμο να τις κρατήσει ο κ. Θεοδωράκης για το κόμμα του και τους βουλευτές του» απάντησε το γραφείο Τύπου του ΠΑΣΟΚ. Και κατέληξε: «Πριν γίνει συνήγορος θέσεων της Δεξιάς, να διαβάσει τις προτάσεις της Δημοκρατικής Συμπαράταξης. Εκτός αν θέλει να μας πει ότι οι αστικές συγκοινωνίες που σε όλες σχεδόν τις πρωτεύουσες της Ευρώπης είναι δημόσιες ή δημοτικές, στην Αθήνα πρέπει να δοθούν σε κερδοσκοπικά συμφέροντα. Αλλιώς ας αφήσει τις διαστρεβλώσεις για τα παπαγαλάκια της ΝΔ».

Κάποιοι (ακόμα και Πασόκοι) είπαν ότι ο Θεοδωράκης ξεκίνησε προεκλογική εκστρατεία για την αρχηγία του κυοφορούμενου ενιαίου κεντροαριστερού κόμματος! Απορούμε πραγματικά μ' αυτή την εκτίμηση. Τι ελπίδες να έχει να κερδίσει την αρχηγία, όταν με την υπεράσπιση του μπόνους αυτό το κόμμα θα χάσει καναδυό έδρες που θα πάνε στο πρώτο κόμμα; Εντάξει, δεν είναι και τόσο χαζός ο Θεοδωράκης για να θεωρεί ότι οι ψηφοφόροι του ΠΑΣΟΚ θα προτιμήσουν αυτόν, ειδικά όταν θα έχει εμφανιστεί σαν δεκανίκι της ΝΔ. Εκείνο που εμμέσως πλην σαφώς κατέστησε σαφές ο Θεοδωράκης είναι πως έχει αποφασίσει να συνδέσει το πολιτικό του μέλλον με τη ΝΔ του Κούλη και όχι με το ΠΑΣΟΚ. Γι' αυτό και βγήκε μπροστά σ' ένα ζήτημα (εκλογικός νόμος) που θα μπορούσε να μην κάνει τόσο θόρυβο. Γι' αυτό και επιτέθηκε στο ΠΑΣΟΚ, ενώ θα μπορούσε να το αποφύγει.

Αν «καίει» κάτι ο Θεοδωράκης δεν είναι η υποψηφιότητά του για την αρχηγία του ενιαίου φορέα της Κεντροαριστεράς, αλλά η ίδια η προοπτική να δημιουργηθεί ένας τέτοιος φορέας. Βγαίνει αυτός και κάνει φασαρία για τον εκλογικό νόμο, ζητώντας τη διατήρηση (έστω με μείωση και αναλογική απόδοση) του μπόνους, που αφορά μόνο τη ΝΔ που απ' όλους θεωρείται φαβορί για την πρώτη θέση στις επόμενες εκλογές. Τα αφεντικά του τον διέταξαν να βγει μπροστά (αντί να βγει ο Κούλης) και το έπαθλό του θα είναι κάποια προεκλογική συνεργασία του ίδιου και της παρέας του με τη ΝΔ (Λυκούδης και σία θα πάνε με το ΠΑΣΟΚ).

Πέφτουν οι τόνοι στην υπόθεση Τσατάνη-Παπαγγελόπουλου

Δεν προσέθεσε κάτι καινούργιο η εισαγγελέας Τσατάνη κατά την ακρόασή της στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής την περασμένη Τετάρτη. Δεν είπε κάτι που δεν το είχε ξαναπεί. Οταν όμως μια έμπειρη δικαστικός λέει ότι αυτό που έκανε ο υπουργός σε βάρος της «είναι ποινικό αδίκημα και μάλιστα κακουργηματικού χαρακτήρα, ηθική αυτουργία σε κατάχρηση εξουσίας», αλλά την ίδια στιγμή δηλώνει ότι «δεν αμφισβητεί σε καμία περίπτωση την εντιμότητα του Δημήτρη Παπαγγελόπουλου», ξέρει πολύ καλά ότι αποποινικοποιεί το υποτιθέμενο κακούργημα, αφαιρώντας του το δόλο.

Δεν ξέρουμε τι θα βγει από τη δεύτερη μέρα ακρόασης της εισαγγελέα, όταν θα κληθεί να απαντήσει σε ερωτήσεις των βουλευτών, όμως έχουμε την αίσθηση ότι το πράγμα θα πάει έτσι μέχρι το τέλος. Η κάθε πλευρά θα καταγράψει τις απόψεις της, θα ρίξουν τους τόνους των καταγγελιών (θα μιλούν για κακούς χειρισμούς και όχι για σκανδαλώδη συμπεριφορά από πρόθεση) και θ' αφήσουν την υπόθεση να ψιλοξεχαστεί. Εκτός αν απλώς έχουν κάνει πίσω για λίγο, περιμένοντας να περάσουν σε δεύτερη φάση επίθεσης. Αυτό θα φανεί την επόμενη εβδομάδα.

Εμείς σημειώνουμε το γεγονός ότι ο αναπληρωτής υπουργός Δικαιοσύνης συναντήθηκε και τηλεφωνήθηκε με την εισαγγελέα που χειριζόταν το φάκελο μιας οικονομικής απάτης, ζητώντας της να μεταβιβάσει το φάκελο σε άλλη συνάδελφό της. Δύο τινά μπορεί να συμβαίνουν. 'Η η συγκεκριμένη εισαγγελέας είναι διεφθαρμένη, οπότε πρέπει να ελεγχθεί πειθαρχικά και ποινικά γι' αυτό, ή ο υπουργός τα έχει κάνει πλακάκια με τη συνάδελφο της εισαγγελέα, στην οποία της ζητούσε να μεταβιβάσει την υπόθεση. Το ότι η σύγκρουση ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ-ΝΔ για τον έλεγχο του δικαστικού μηχανισμού (γιατί περί αυτού πρόκειται) γίνεται πάνω στη βάση μιας οικονομικής απάτης, για την οποία έχει ενδιαφέρον και η Κύπρος, λέει πολλά. Αυτό μπορούμε να πούμε, χωρίς να γνωρίζουμε λεπτομέρειες.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Euro 2016

Την ώρα που θα διαβάζετε αυτές τις γραμμές, θα είναι γνωστές οι τέσσερις ομάδες που θα παλέψουν για να φτάσουν στον τελικό και να διεκδικήσουν τον τίτλο. Μετά την αποτυχία της Ισπανίας και της Αγγλίας να πάρουν την πρώτη θέση στον όμιλό τους, είχαμε τον αποκλεισμό τους από τη διοργάνωση (για τους Αγγλους ήταν αρκετά οδυνηρός, γιατί έχασαν από την Ισλανδία), με αποτέλεσμα δύο από τα τέσσερα φαβορί της αρχικής μας πρόβλεψης να μην συνεχίζουν, ενώ τα υπόλοιπα δύο (Γερμανία και Ιταλία) θα κοντραριστούν μεταξύ τους για μια θέση στην τετράδα.

Στην πρώτη φάση των νοκ άουτ αγώνων είδαμε καλύτερο ποδόσφαιρο και περισσότερα γκολ σε σχέση με τη φάση των ομίλων. Απαντες ελπίζουν να συνεχιστεί η βελτίωση του θεάματος που προσφέρουν οι ομάδες. Οσον αφορά τις ομάδες που θα συνεχίσουν στην τελική ευθεία για τον τελικό, η Πορτογαλία είναι το φαβορί στο ματς με τους Πολωνούς, οι οποίοι όμως έχουν δείξει «χαρακτήρα» και καταφέρνουν να παίρνουν τα αποτελέσματα που θέλουν. Το Βέλγιο δείχνει να βελτιώνεται από παιχνίδι σε παιχνίδι και ενισχύει τη θέση του ως φαβορί στην κόντρα του με την Ουαλία, οι παίχτες της οποίας παίζοντας το κλασικό δυνατό βρετανικό ποδόσφαιρο θα πουλήσουν ακριβά το τομάρι τους.

Οι Γάλλοι είναι οι κερδισμένοι από την έκπληξη του Euro, αφού θα αντιμετωπίσουν τους Ισλανδούς και όχι τους Αγγλους, και αν παίξουν σύμφωνα με τις δυνατότητές τους δε θα έχουν πρόβλημα κόντρα σε μια ομάδα που διασκεδάζει την παρουσία της στα γαλλικά γήπεδα και χωρίς άγχος θα προσπαθήσει να κλέψει το παιχνίδι. Τέλος, στην αναμέτρηση Γερμανίας-Ιταλίας η στήλη θα ποντάρει υπέρ των Ιταλών, παρά την αγωνιστική άνοδο στην οποία βρίσκεται η Γερμανία. Οι Ιταλοί έχουν πολύ μεγάλη ομοιογένεια σαν ομάδα, θα βασιστούν στην άμυνά τους και είναι ικανοί στον αιφνιδιασμό να πάρουν τη νίκη.

Πορτογαλία-Ουαλία και Γαλλία-Ιταλία οι δυο ημιτελικοί, με τους Ιταλούς να φτάνουν ως το τέλος και να κατακτούν τον τίτλο κόντρα στους Πορτογάλους, είναι η τελική πρόβλεψη της στήλης.

Το ποδόσφαιρο συνεχίζεται

Για το πραγματικό νόημα του δημοψηφίσματος στη Βρετανία και την κατάσταση που διαμορφώνεται μετά την επικράτηση του Brexit μπορείτε να διαβάσετε στις πολιτικές στήλες της «Κ». Η στήλη σήμερα θα επιχειρήσει έναν πρώτο σχολιασμό των επιπτώσεων που μπορεί να έχει το Brexit στο βρετανικό ποδόσφαιρο και στις αλλαγές που ενδέχεται να υπάρξουν.

Η πρώτη εντύπωση που προσπαθεί να περάσει η πλειοψηφία των ΜΜΕ σε όποιον αποφασίσει να ασχοληθεί με το συγκεκριμένο θέμα είναι ότι θα συμβούν κοσμογονικές αλλαγές, οι οποίες θα επηρεάσουν αρνητικά το ποδόσφαιρο στο νησί. Θα μπορούσαμε, τηρουμένων των αναλογιών, να πούμε ότι όπως συμβαίνει σε όλες τις πτυχές του κοινωνικού πολιτικού και οικονομικού γίγνεσθαι, έτσι και στο χώρο του ποδοσφαίρου τα «παπαγαλάκια» προσπαθούν να πείσουν ότι το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος θα είναι καταστροφικό. Ας δούμε αν αυτοί οι ισχυρισμοί απεικονίζουν την πραγματικότητα.

Οι επιπτώσεις από το Brexit αφορούν κατά κύριο λόγο τρεις βασικούς τομείς: τους όρους και τις προϋποθέσεις για τη μετακίνηση των ποδοσφαιριστών, τη διαδικασία των διεθνών μεταγραφών για τους ανήλικους ποδοσφαιριστές ηλικίας 16-18 χρόνων και τις επενδύσεις από τους καπιταλιστές στο αγγλικό ποδόσφαιρο και ιδιαίτερα στην Premier League που αποτελεί και τη ναυαρχίδα του. Με βάση την υπάρχουσα νομοθεσία, ένας σημαντικός αριθμός ποδοσφαιριστών (υπολογίζονται σε 350-400) δε θα μπορεί να αγωνίζεται στις αγγλικές ομάδες. Για τους ποδοσφαιριστές που σήμερα αγωνίζονται ελεύθερα, γιατί είναι κάτοχοι ευρωπαϊκού διαβατηρίου και κατά συνέπεια εφαρμόζεται γι' αυτούς ο νόμος Μποσμάν, που λέει ότι «οι ποδοσφαιριστές έχουν δικαίωμα να μετακινούνται ελεύθερα εντός των κρατών-μελών της ΕΕ με τη λήξη του συμβολαίου τους», πλέον θα πρέπει να εκδοθούν άδειες εργασίας σύμφωνα με το δίκαιο της ΦΙΦΑ και τις ειδικές νομικές ρυθμίσεις που εφαρμόζονται στην Αγγλία.

Δε θ' αναφερθούμε αναλυτικά στο νομικό καθεστώς για τη μετακίνηση των παιχτών, αφενός γιατί κάνουμε έναν πρώτο σχολιασμό στις επιπτώσεις του Brexit και αφετέρου γιατί είναι σίγουρο ότι στην πορεία για την έξοδο από την ΕΕ (αν τελικά δεν γίνει η κωλοτούμπα), θα υπάρξουν -όπως θα συμβεί και σε μια σειρά θέματα οικονομικού και επενδυτικού ενδιαφέροντος- ειδικές συμφωνίες. Ηδη, στην Αγγλία, δικηγόροι και μάνατζερ που ασχολούνται με τις διαδικασίες μετακίνησης παιχτών, συμφωνώντας για τα προβλήματα που δημιουργούνται, δηλώνουν τη βεβαιότητά τους ότι θα αναληφθούν οι αναγκαίες νομοθετικές πρωτοβουλίες, μέσω των οποίων θα αμβλυνθούν οι συνέπειες του Brexit.

Ενα επιπλέον επιχείρημα όσων αντιμετωπίζουν με ψυχραιμία τη διαγραφόμενη κατάσταση είναι ότι οι αλλαγές δε θα έχουν αναδρομική ισχύ και επομένως δε θα αφορούν τα εν ενεργεία συμβόλαια ή τα συμβόλαια που θα υπογραφούν μέχρι να ολοκληρωθούν οι διαδικασίες εξόδου, οπότε και θα αλλάξει η νομοθεσία. Το γεγονός αυτό θα δώσει ένα επιπλέον χρονικό διάστημα για να βρεθεί λύση στο πρόβλημα που δημιουργείται και γι' αυτό η πλειοψηφία αυτών που ασχολούνται με το συγκεκριμένο αντικείμενο δηλώνει αισιόδοξη για την τελική διευθέτηση του θέματος. Μεγαλύτερος είναι ο προβληματισμός για το θέμα των ανήλικων ποδοσφαιριστών ηλικίας 16-18 χρόνων. Σύμφωνα με το άρθρο 19 του Κανονισμού της ΦΙΦΑ, στις χώρες της ΕΕ επιτρέπεται η ελεύθερη μετακίνηση παιχτών ηλικίας 16-18 χρόνων, γεγονός που έχει επιτρέψει στις αγγλικές ομάδες να ενισχύσουν ποιοτικά το έμψυχο δυναμικό των ακαδημιών τους και να βγάζουν παίχτες για την πρώτη ομάδα. Στο συγκεκριμένο θέμα οι κανόνες που έχουν θεσπιστεί από τη ΦΙΦΑ είναι πολύ αυστηροί, για να μειωθούν οι πιθανότητες να λειτουργήσουν οι μάνατζερ και οι λοιποί εμπλεκόμενοι ως δουλέμποροι. Ενας επιπλέον λόγος είναι ότι οι ισπανικές ομάδες (ιδιαίτερα Ρεάλ και Μπαρτσελόνα) έχουν κάνει σημαντικές «επενδύσεις» στο συγκεκριμένο τομέα και έχουν τον πρώτο λόγο στη συγκεκριμένη αγορά, οπότε οι επιπτώσεις του Brexit ενδέχεται να αυξήσουν ακόμη περισσότερο την υπεροχή τους σε βάρος των αγγλικών ομάδων. Οι αισιόδοξοι θεωρούν σίγουρο ότι δεν θα αλλάξει η σημερινή κατάσταση, αφού μπορεί να συνεχίσει να υπάρχει το υφιστάμενο status quo, εφαρμόζοντας διαδικασίες αντίστοιχες με αυτές που ισχύουν και εφαρμόζονται στη Νορβηγία και το Λιχτενστάιν, οι οποίες ανήκουν στις χώρες του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου (ΕΟΧ).

Υπάρχει επίσης και μια σημαντική μερίδα που θεωρεί ότι η μείωση των νεαρών παιχτών από την Αφρική, την Ασία και τη Λατινική Αμερική θα είναι ευεργετική για το αγγλικό ποδόσφαιρο, αφού οι ομάδες θα στραφούν στην εγχώρια παραγωγή και θα αξιοποιήσουν τους νεαρούς σε ηλικία άγγλους ποδοσφαιριστές. Τέλος για τις οικονομικές «επενδύσεις» στο αγγλικό ποδόσφαιρο, υπάρχει έντονος προβληματισμός για το αν θα παραμείνουν και θα συνεχίσουν να επενδύουν οι καπιταλιστές στο συγκεκριμένο χώρο. Χωρίς να αναφέρονται οι λόγοι, η πλειοψηφία αυτών που παρακολουθούν τις εξελίξεις στο αγγλικό ποδόσφαιρο έχει την άποψη ότι θα υπάρξει σημαντικός αριθμός από τους σημερινούς επενδυτές που θα σταματήσουν τη χορηγία τους.

Κατά την ταπεινή άποψη της στήλης η πρόβλεψη απομάκρυνσης των «επενδυτών» από το αγγλικό ποδόσφαιρο βασίζεται περισσότερο στο κλίμα της γενικότερης κινδυνολογίας που επικρατεί και λιγότερο σε πραγματικά οικονομικά στοιχεία που σχετίζονται με το Brexit. Το κριτήριο για την παραμονή ή όχι των «επενδυτών» θα είναι η εξασφάλιση του μέγιστου κέρδους. Με απλά λόγια, αν οι καπιταλιστές συνεχίζουν να κερδίζουν, θα παραμείνουν, αδιαφορώντας για το αν η «επένδυσή» τους είναι εντός ή εκτός ΕΕ.

Θα κλείσουμε την αναφορά μας στις επιπτώσεις του Brexit στο ποδόσφαιρο με μια εκτίμηση στην οποία συμφωνούν σχεδόν όλοι οι ειδικοί. Το Brexit θα βοηθήσει να μπουν περισσότεροι άγγλοι παίχτες στο έμψυχο δυναμικό των ομάδων και αυτό σημαίνει ότι θα γνωρίσει μια σχετική άνθηση η αγγλική παραγωγική διαδικασία ποδοσφαιρικών ταλέντων. Η προοπτική αυτή μας χαροποιεί ιδιαίτερα, αφού αυξάνονται οι ελπίδες να ξαναδούμε το γνήσιο εγγλέζικο ποδόσφαιρο που από μικροί έχουμε αγαπήσει.

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

«Η βία μου ήταν πάντα, η λύτρωση για όσους θέλουν και δεν μπορούν να εξεγερθούν κατά της κοινωνικής αδικίας». Η φράση ανήκει στον Κάρλο Πεντερσόλι, γνωστό ως Μπαντ Σπένσερ, ο οποίος έγινε διάσημος από το ατελείωτο ξύλο που έριχνε μαζί με τον παρτενέρ του Μάριο Τζιρότι, γνωστό ως Τέρενς Χιλ, στους απανταχού κακούς, επιβάλλοντας το δίκιο. Την περασμένη Δεύτερα σε ηλικία 87 ετών, ο Κάρλο ξεκίνησε για το τελευταίο του ταξίδι.

ΣΙΝΕΜΑ

ΦΡΑΝΣΙΣ ΦΟΡΝΤ ΚΟΠΟΛΑ

Ο νονός

Η απόλυτη επιλογή της εβδομάδας! Οσοι δεν έχετε ήδη δει την ταινία, σίγουρα έχετε ακούσει για αυτήν, καθώς πρόκειται για μια από τις πιο αγαπημένες και πολυσυζητημένες. Ο Κόπολα μας μεταφέρει στη μεταπολεμική Νέα Υόρκη και ανατέμνει τη λειτουργία της μαφίας, μέσα από την ιστορία της οικογένειας Κορλεόνε. Στην πραγματικότητα, κάνει μια πολιτική ταινία και όχι μια γκανγκστερική ταινία, όπως φαίνεται σε πρώτη (και βιαστική) ανάγνωση.

Η επιμονή του Κόπολα να δώσει τον κεντρικό ρόλο στον Μάρλον Μπράντο, που η αμερικάνικη κινηματογραφική βιομηχανία θεωρούσε τελειωμένο, δικαιώνεται. Ο Μπράντο κάνει μια μνημειώδη ερμηνεία που του χαρίζει το Οσκαρ καλύτερου πρώτου ρόλου.

ΤΖΟΝΤΙ ΦΟΣΤΕΡ

Το παιχνίδι του χρήματος

Τα τελευταία δυο-τρία χρόνια και δεδομένων των συνεπειών της διεθνούς οικονομικής κρίσης, η λειτουργία του χρηματιστηρίου έχει εμπνεύσει αρκετά τον κινηματογράφο.

Στην εν λόγω ταινία πρωταγωνιστής είναι ο Λι Γκέιτς, οικονομικός αναλυτής/τηλεοπτική περσόνα, που η άκρως δημοφιλής εκπομπή του τον έχει καταξιώσει ως έναν από τους γκουρού της Γουόλ Στριτ. Μετά τη λυσσαλέα προώθηση μιας μετοχής φούσκας, ένας οργισμένος επενδυτής εισβάλλει στο στούντιο και σε απευθείας μετάδοση κρατάει ομήρους τον διάσημο αναλυτή και την παραγωγό της εκπομπής του. Καθώς ξεδιπλώνονται οι πτυχές μια τεράστιας οικονομικής απάτης, τηλεπερσόνα και παραγωγός προσπαθούν παράλληλα να βρουν τρόπο να παραμείνουν ζωντανοί.

Αλλο ένα χολιγουντιανό θρίλερ (μυθοπλασία φυσικά) με λαμπερό καστ, που «βγάζει στη φόρα κάποια από τα άπλυτα των χρηματιστηρίων», με διάθεση για ηθικίστικα μηνύματα, μετατρέπει τελικά σε θέαμα μία από τις πιο ουσιαστικές λειτουργίες του καπιταλιστικού συστήματος, χωρίς καν να ασκεί την παραμικρή κριτική επί της ουσίας. Για τη δυστυχία εκατοντάδων εκατομμυρίων ανθρώπων στον πλανήτη ευθύνονται καμιά τριανταριά ανήθικοι και άπληστοι χρηματιστές της εκάστοτε Γουόλ Στριτ... Παράλληλα, οι ίδιοι αυτοί χρηματιστές μπορεί να επενδύουν και στη βιομηχανία του Χόλιγουντ και να βγάζουν κέρδη και από αυτήν την ταινία!

ΣΤΙΒΕΝ ΣΠΙΛΜΠΕΡΓΚ

Ο μεγάλος φιλικός γίγαντας

Ο Σπίλμπεργκ μας παρουσιάζει ένα ακόμη παραμύθι. Συγγραφέας του ομώνυμου παιδικού μυθιστορήματος είναι ο Ρόαλντ Νταλ του οποίου και άλλα παραμύθια έχουν κάνει επιτυχία στη μεγάλη οθόνη, όπως τα «Ο Τσάρλι και το εργοστάσιο της σοκολάτας» και «Ματίλντα».

Dixi et salvavi animam meam

Οι τσαγκαράδες να φτιάσουν όπως πάντα γερά παπούτσια
Οι εκπαιδευτικοί να συμμορφώνονται με το αναλυτικό πρόγραμμα του Υπουργείου
Οι τροχονόμοι να σημειώνουν με σχολαστικότητα τις παραβάσεις
Οι εφοπλιστές να καθελκύουν διαρκώς νέα σκάφη
Οι καταστηματάρχες ν' ανοίγουν και να κλείνουν σύμφωνα με το εκάστοτε ωράριο
Οι εργάτες να συμβάλλουν ευσυνείδητα στην άνοδο του επιπέδου παραγωγής
Οι αγρότες να συμβάλλουν ευσυνείδητα στην κάθοδο του επιπέδου καταναλώσεως
Οι φοιτητές να μιμούνται τους δασκάλους τους και να μην πολιτικολογούν
Οι ποδοσφαιριστές να μη δωροδοκούνται πέραν ενός λογικού ορίου
Οι δικαστές να κρίνουν κατά συνείδησιν και εκτάκτως μόνον, κατ' επιταγήν
Ο τύπος να μη γράφει ό,τι πιθανόν να εμβάλλει εις ανησυχίαν τους φορτοεκφορτωτάς
Οι ποιητές όπως πάντα να γράφουν ωραία ποιήματα.

(Μαν. Αναγνωστάκης: «Προσχέδιο δοκιμίου πολιτικής αγωγής»)

Σημ.: Πρόκειται περί προσχεδίου, ως ο τίτλος, και προσφέρεται εις ελευθέραν δημοσίαν συζήτησιν. Μετά τας ακουσθησομένας απόψεις θα γίνει τελική επεξεργασία υπό ομάδος εγκρίτων ποιητών και θα παραδοθεί εις το κοινό προς γνώσιν και συμμόρφωσιν.

➤ Σου είπαν ψέματα πολλά.

➤ Και η φιλανθρωπία αποδείχνει ότι τη φτώχεια δεν την πολεμάς με πορδές.

➤ 2.500 μπάτσοι στη Μασσαλία. Ο λόγος: η διαδήλωση ενάντια στο νόμο Ελ Κομρί. Πριν καλά-καλά ξεκινήσουν οι διαδηλωτές η αστυνομία είχε προβεί σε 27 συλλήψεις (28/6/2016).

➤ Πράγματι, αναρωτιόμαστε πώς μπορεί να συνδέεται η υπεράσπιση των σωμάτων καταστολής από τον Περισσό και τη νεολαία του με την «απότιση φόρου τιμής» στον Δημοκρατικό Στρατό Ελλάδας, μιας και ο ΔΣΕ ποτέ δεν υπέγραψε κανένα έγγραφο πίστης στην αστυνομική (αστική) δημοκρατία, όπως λ.χ. έκανε ο Περισσός διά χειρός Χ. Φλωράκη το 1974.

➤ Οι αστυνόμοι παγιδευμένοι απ' το περίστροφο / οι γυναίκες από το φύλο τους / η δικαιοσύνη απ' τους νόμους / οι οργανώσεις απ' τις φράξιες / οι γιατροί απ' τα ηλεκτροσόκ. / Να πάμε στο Ιλιον το βράδυ. Οι ήρωες εκεί έχουνε κόκκινα μάγουλα / και πάντα νικάνε στο τέλος (Κατερίνα Γώγου, «Τρία κλικ αριστερά»).

➤ «Παράσταση διαμαρτυρίας ενάντια στους νέους αντεργατικούς σχεδιασμούς... στο υπουργείο Εργασίας» (Ριζοσπάστης, 29/6/2016). Πώς λέμε «θέατρο»... Γλώσσα λανθάνουσα τ' αληθή λέγει... Στους κύριους ρόλους το τα(ο)ξικό κίνημα.

➤ Η Βρετανία φεύγει (;) από την ΕΕ ενώ η ΕΕ δεν θέλει να παραμείνει εντός ΕΕ η Σκωτία η οποία επιθυμεί να είναι μέλος της ΕΕ.

➤ Πτώχευση και φτώχεια (καταραμένη) για τον καπιταλιστή Μαρινόπουλο. Τη «νύφη» και πάλι θα πληρώσουν οι εργαζόμενοι.

➤ Δίνει την κάρτα της η ευκαιρία / κι εισέρχεται ευπρεπώς. / Η δύναμη κι η δόξα, στολή εικοσιτεσσάρων καρατίων. / Προϊστάμενοι διαφεντεύουν για τα καλά και συμφέροντα της τάξης.

➤ «Αργά ή γρήγορα το Unidos Podemos θα κυβερνήσει. Είναι θέμα χρόνου». Π. Ιγκλέσιας. Τόση δίψα για εξουσία πια...

➤ «Οι Βρετανοί παραμένουν φίλοι» Ζ. Κ. Γιούνκερ. Λυκοφιλίες.

➤ «Κόκκινο-κόκκινο-πράσινο» συνασπισμό επιθυμεί ο Γκρέγκορ Γκίζι του «Die Linke». Σοσιαλδημοκράτες – Die Linke – Πράσινοι. Σταθερά στον αστερισμό της λιτότητας και του ιμπεριαλισμού.

➤ Σκάνδαλο Dieselgate. Η Volkswagen συμφώνησε να καταβάλει 15 δισ. δολάρια. Το πότε και το πώς άγνωστον...

➤ Πεζικάριοι. / Με φύλλο πορείας ανιχνευτή οδεύουμε, / ναρκοσυλλέκτες σε επικίνδυνες αποστολές. / Εν μέση οδώ / κάποιο ραντάρ εκπέμπει, σε υψηλή συχνότητα. / Μέσα στο στήθος τραύματα / η ψυχή πάντα αιμάσσει.

➤ Βρετανικό Labour Party: Corbyn 'raus! (μόλις 40 βουλευτές τον στηρίζουν, 172 εναντίον του).

➤ Αφιλοκερδώς (;) μέρος του cast του Game of Thrones «συνιστά» Λέσβο για τουρισμό.

➤ Neck to neck Χίλαρυ-Τραμπ.

➤ «Χαμηλές οι δεξιότητες των Ελλήνων», εκτιμά ο ΟΟΣΑ (kathimerini.gr/865448/article/epikairothta). Αρα καλώς έχουν οι μειωμένοι έως και ευτελείς μισθοί...

➤ «Να ληφθούν τάχιστα αποφάσεις και να αναλάβουν ικανοί επαγγελματίες τη διαχείριση της κατάστασης» – περί Ελληνικού, λιμανιού Πειραιά, προσφύγων και μεταναστών. «Επικίνδυνοι» καταυλισμοί. Η υστερία από το κύριο άρθρο στην kathimerini.gr/865531/opinion/epikairothta. Η «ιδιωτική» πρωτοβουλία, οι κήρυκές της και το... μερτικό...

➤ «Αν οι ψηφοφόροι αντιληφθούν τις συνέπειες της ψήφου τους μπορούν να ανακαλέσουν την επομένη» (κοινώς θα ψηφίζετε μέχρι να βγει το δικό μας αποτέλεσμα – χώρια ότι ο καπιταλισμός ζει και βασιλεύει και στις δύο περιπτώσεις...). Ταύτα, μεταξύ άλλων, διατυπώνει ο γνωστός κ. Τ. Θεοδωρόπουλος (kathimerini.gr/865525/opinion/epikairothta), γνωστός και... μη εξαιρετέος («Γραφή παρανόμων») ως σταθερός υπερασπιστής της αστικής δημοκρατίας.

➤ «Υστατο αποκούμπι όσων αδικούνται στην αγορά» χαρακτηρίζει τις Επιθεωρήσεις Εργασίας ο Πάσχων Μανδραβέλης (kathimerini.gr, 29/6/2016, «Σκάνδαλο στην Επιθεώρηση Εργασίας»). Προφανώς η απεργία είναι... εξοβελισμένη. «Οσων αδικούνται στην αγορά». Πες τα με τ' όνομά τους κ. Πάσχων, εργάτες, εργαζόμενοι και καπιταλιστές. Με τους δύο πρώτους να παράγουν την υπεραξία που λυμαίνονται οι τελευταίοι.

➤ Πρτ – πρτ, στο JFK της Ν. Υόρκης.

➤ Το δράμα παίζεται καθημερινά / πίσω απ' το δάκτυλό μας. / Στα φώτα της ράμπας ορθός / έμαθες να πεθαίνεις με τέχνη. / Το προσωπείο τέλειο / κι ένα όσκαρ ερμηνείας στο ίνδαλμα του κόσμου. / Η θύρα οδηγεί προς την έξοδο / το θέατρό μας έπιασε φωτιά.

➤ Qatar-αμένη ακίνητη περιουσία Μαρινόπουλου...

➤ Από τον Μαρινόπουλο, στους εργαζόμενους (ως «είθισται») μένει το δεύτερο συστατικό της λέξης...

➤ Rory Gallagher, «Philby».

➤ «Η ψήφος για την έξοδο της Βρετανίας από την ΕΕ ως εξέγερση κατά των πλουσίων» - η οργιάζουσα φαντασία μικροαστών όπως αυτών του βρετανικού SWP, στην εφημερίδα του «Socialist Worker», online, 28/6/2016. Τους είπαν να γίνουνε ουρά κι αυτοί το παραμπιπ-μπιπ!

➤ Οπως και το SWP και μία σειρά επαναστατούληδες βγήκαν «αντάρτες» στο κλαρί, και μεσ' το μεϊντάνι (όχι μικρο- αλλά μακρο-αστούληδες...)

➤ Besa me mucho.

➤ Ni hao – wo shi Vasilis.

Βασίλης

Η 10χρονη Σόφι αποφασίζει ένα βράδυ να φορέσει τα γυαλιά της και να δει τον κόσμο υπό το φως του φεγγαριού. Οι υποψίες της για παράξενα πλάσματα που τη νύχτα κυκλοφορούν, επιβεβαιώνονται, όταν ένας γίγαντας την αρπάζει και την πάει στη χώρα του, στη Γιγαντοχώρα. Η Σόφι είναι τυχερή, γιατί αυτός ο γίγαντας είναι χορτοφάγος. Οι δύο φίλοι, μόνοι τους στον κόσμο μέχρι να γνωρίσουν ο ένας τον άλλον, θα καταστρώσουν ένα φιλόδοξο σχέδιο και θα αναχωρήσουν για το Λονδίνο για να σταματήσουν για τα καλά τους ανθρωποφάγους Γίγαντες.

Ο Σπίλμπεργκ έχει αποδείξει ότι αν ξέρει να κάνει καλά κάτι, είναι να χρησιμοποιεί την τεχνολογία ώστε να πετυχαίνει στο ακέραιο το σκοπό του. Η τελευταία ταινία του είναι άλλη μια επίδειξη ικανοτήτων σε αυτό το επίπεδο.

ΦΛΟΡΑΝ ΕΜΙΛΙΟ ΣΙΡΙ

Δυο σεφ για μια γυναίκα

Γαλλική κομεντί και ξέρετε τι σημαίνει αυτό. Αν είναι ένα πράγμα που οι Γάλλοι αγαπούν να κάνουν απαίσια είναι ακριβώς κάτι τέτοιες ταινίες.

Ο Φρανσουά και η γυναίκα του Σαρλότ ζουν ευτυχισμένοι στη γαλλική επαρχία και δουλεύουν στο εστιατόριο της Σαρλότ, κληρονομιά από τον προηγούμενο άντρα της που χάθηκε στο τσουνάμι της Ταϊλάνδης το 2004. Οι δυο σεφ προετοιμάζονται για αστέρι Μισελέν όταν ξαφνικά επιστρέφει ο χαμένος σύζυγος.

Πρόκειται για ριμέικ μια μέτριας φάρσας του 1963. Ο σκηνοθέτης μάλλον δεν μπόρεσε να βρει έναν τρόπο για να αποδώσει κάποια έστω από τα συναισθήματα των ηρώων του ή να δημιουργήσει μια αστεία ταινία. Το χιούμορ του είναι εντελώς ξεπερασμένο. Παράλληλα, κάνει επίδειξη του πόσα κλισέ χωράνε σε μιάμιση ώρα.

Ελένη Π.

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Η φωτογραφία είναι από τη σύνοδο της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ που έγινε το περασμένο Σαββατοκύριακο. Κατακόκκινο το φόντο και... γυρίζουν άλλη μια σελίδα. Τι έγραφε η προηγούμενη; Καταργούμε τα Μνημόνια, αλλάζουμε την Ευρώπη κτλ. κτλ. 'Η μήπως έγραφε «εκβιαστήκαμε», «υποστήκαμε πραξικόπημα» και τα παρόμοια; Ο,τι και να εννοούν ως προηγούμενη σελίδα, σε όποια περίοδο κι αν αναφέρονται, για τον ελληνικό λαό το ίδιο κάνει. Εχει καταγράψει τη μεγάλη κωλοτούμπα, τη μεγάλη κοροϊδία. Γι' αυτό και δύσκολα θα βρεθεί άνθρωπος που θα δώσει σημασία στο τρίπτυχο της... νέας σελίδας: «Δίκαιη Ανάπτυξη - Κοινωνική Αλληλεγγύη - Ισχυρή Δημοκρατία». Ετσι, οι συριζαίοι καταφέρνουν να δολοφονήσουν αυτό που θεωρούν ως ύψιστο κοινωνικό αγαθό: την πολιτική ως υπόθεση συλλογικής παρέμβασης. Κατά τα άλλα, τους φταίνε όλοι οι άλλοι.

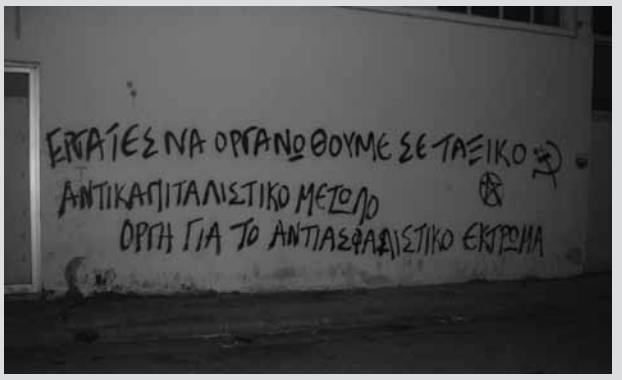

◆ Στον τοίχο ενός βιοτεχνικού κτιρίου στο Περιστέρι είναι γραμμένο το σύνθημα. Πρόσφατο χρονολογικά, αν κρίνουμε από την αναφορά στο αντιασφαλιστικό έκτρωμα. Με πάντα επίκαιρο το κεντρικό του πρόταγμα. Δύο οι υπογραφές-σύμβολα. Ενα σφυροδρέπανο με τα γράμματα PC (Partito Commounista;) και ένα αστέρι σε κύκλο. Ισως αποτελεί προϊόν συνεργασίας ομάδων ή ατόμων με διαφορετικές ιδεολογικές προσεγγίσεις, αλλά με κοινή πολιτική στόχευση.

◆ Κυριακή και νύχτα να πάνε για δουλειά οι υπουργοί, οι δήμαρχοι κι όλα τα αφεντικά (πανό)

◆ Οι «λευκές νύχτες» των αφεντικών είναι το «μαύρο» στις ζωές των εργατών (πανό)

Η κινητοποίηση οργανώθηκε από το Συντονιστικό Δράσης ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και τα «απελευθερωμένα» ωράρια απ' αφορμή την απόφαση του δήμου Ιλίου και του τοπικού εμπορικού συλλόγου να οργανώσουν «λευκή νύχτα» για τέταρτη συνεχή χρονιά. Το Σάββατο 25 Ιούνη, οι εμποροϋπάλληλοι στην περιοχή του συγκεκριμένου δήμου έπρεπε να δουλέψουν από τις 9 το πρωί μέχρι τις 3μμ και στη συνέχεια από τις 7 το βράδυ μέχρι τις 3 τα χαράματα. Ελα μωρέ, μια μέρα το χρόνο είναι, πώς κάνετε έτσι; Ο δήμος είχε οργανώσει και πολιτιστικά δρώμενα, ο κόσμος το διασκέδαζε! Είναι η απάντηση που δίνουν κάποιοι, με ελαστική ταξική συνείδηση (ή απλώς κουτοπόνηροι). Και γιατί δεν περιορίζονταν μόνο στα πολιτιστικά δρώμενα, χωρίς μαγαζιά ανοιχτά; Κάπως έτσι ξεκίνησε αυτή η φάμπρικα: βάλε μια Κυριακή ακόμα, άντε κι άλλη μία, ε, να μην τις κάνουμε εφτά-οχτώ το χρόνο, πριν από τις μεγάλες γιορτές ή τις εκπτώσεις; Και μετά, βουρ όλο το χρόνο ανοιχτά. Και οι λεγόμενες «λευκές νύχτες» (μαύρες για τους εργάτες του εμπόριου) θα ξεκινήσουν από μία το χρόνο, μετά θα πάνε σε μία κάθε εποχή και σταματημός δε θα υπάρξει. Ξέρετε ποιο είναι το χειρότερο; Οτι σε μια εργατοσυνοικία, όπως είναι το Ιλιον (τα παλιά Νέα Λιόσια) βρέθηκαν όχι μόνο μαγαζάτορες, αλλά και «καταναλωτές» που έβριζαν και προκαλούσαν τους διαδηλωτές που προχώρησαν σε αποκλεισμούς καταστημάτων! Μιλάμε για τον ορισμό της ατομικιστικής γαϊδουριάς. Μπορεί να μην έχει φράγκο στην τσέπη, μπορεί να 'χει να ψωνίσει από τότε που ξέσπασε η κρίση, αλλά θέλει να «χαζέψει» στα μαγαζιά υπ' αυτούς τους όρους, τσαλαπατώντας τα δικαιώματα συναδέλφων του.

Δε χαλαρώνουν τον κλοιό οι ιμπεριαλιστές δανειστές

«Κανείς δεν θέλει να αλλάξει το πρόγραμμα. Το 3,5% ως στόχος (σ.σ. για το πρωτογενές πλεόνασμα) μπορεί να υπάρξει και θα υπάρξει». Ο επίτροπος Μοσκοβισί, ο «μεγάλος φίλος της Ελλάδας» φώναξε έλληνες δημοσιογράφους στις Βρυξέλλες και αυτό ήταν το μήνυμα που θέλησε να τους περάσει. Δηλαδή, να σταματήσει η φιλολογία στην Ελλάδα περί μείωσης του στόχου για το πρωτογενές πλεόνασμα μετά το 2018 στο 2%, γιατί δεν έχει καμιά θέση αυτή τη στιγμή. Αυτή τη στιγμή εκείνο που έχει σημασία είναι να εφαρμοστεί το πρόγραμμα.

Ο χρόνος που επέλεξε ο Μοσκοβισί να ταυτιστεί με τις απόψεις που είχαν εκφράσει ο Ρέγκλινγκ και στελέχη της τρόικας στην Αθήνα (γράψαμε σχετικά την προηγούμενη εβδομάδα) δεν ήταν τυχαίος. Δυο μέρες μετά το βρετανικό δημοψήφισμα, θέλησε να περάσει -μέσω Ελλάδας- το μήνυμα πως ακόμα και αν υλοποιηθεί το Brexit, τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει στην πολιτική που επιβάλλεται στην ΕΕ, ιδιαίτερα στη δημοσιονομική πολιτική. Καμιά χαλάρωση δε θα γίνει ανεκτή. Κι όπως αντιλαμβάνεστε, έχει άλλη βαρύτητα να το λέει αυτό ο γερμανός Ρέγκλινγκ από το να το λέει ο γάλλος Μοσκοβισί. Ο γερμανογαλλικός άξονας εμφανίζεται και πάλι καλιμπραρισμένος.

Την ίδια μέρα, ο Ντεϊσελμπλούμ δήλωνε τα ίδια πράγματα σε έλληνες δημοσιογράφους στη Χάγη. Οπως είπε, δεν τίθεται θέμα μείωσης των στόχων για τα πρωτογενή πλεονάσματα, πόσο μάλλον συζήτηση για το χρέος, πριν την εφαρμογή του προγράμματος, δηλαδή μέχρι τα μέσα του 2018. *«Η Ελλάδα είναι η πιο προστατευμένη χώρα της Ευρώπης από ενδεχόμενες επιπτώσεις του Brexit, λόγω της κάλυψής της από τα ευρωπαϊκά χρήματα και το ευρωπαϊκό πρόγραμμα»* είπε ο πρόεδρος του Eurogroup και... έθεσε τα καθήκοντα: *«Αυτό που χρειάζεται είναι πολιτική και οικονομική σταθερότητα.* ***Πρέπει επίσης η ελληνική κυβέρνηση να εφαρμόσει το πρόγραμμα που συμφωνήσαμε απολύτως****»*. Στο τέλος, το... γλύκανε: *«Εφόσον το πρόγραμμα τηρηθεί όπως έχει συμφωνηθεί, προς το τέλος του 2018 μπορούμε να επανέλθουμε στη συζήτηση και για το χρέος και για τα πλεονάσματα. Αν το πρόγραμμα δεν τηρηθεί θα προκληθεί νέα ζημιά για την ελληνική οικονομία»*.

Ο Ντεϊσελμπλούμ υπέδειξε το δρόμο του καλού μαθητή, που «κάνει τα μαθήματά του», όπως συνήθιζε να λέει παλιότερα η Μέρκελ. *«Ας μην το ανοίγουμε αυτό το θέμα. Αυτό είναι το μήνυμα που δίνω»*, είπε αναφερόμενος ευθέως στις δηλώσεις Στουρνάρα για μείωση του «πρωτογενούς πλεονάσματος» μετά το 2018, προσθέτοντας ότι το 2018 *«θα ξαναδούμε πόσο ρεαλιστικό θα είναι»*.

Η πλάκα είναι πως η φιλολογία για μείωση των πρωτογενών πλεονασμάτων μετά το 2018 δεν ξεκίνησε από συριζαίους, όπως θα περίμενε κανείς, αλλά από στελέχη της συγκυβέρνησης των Σαμαροβενιζέλων. Πρώτος το είπε δημόσια ο Στουρνάρας και ακολούθησε ο Μητσοτάκης, που το επανέλαβε και στην τοποθέτησή του στη σύνοδο του ΕΛΚ την περασμένη Τετάρτη. Οι συριζαίοι μάλλον αναγκάστηκαν ν' ακολουθήσουν, με μια τοποθέτηση που έκανε ο Χουλιαράκης στο συνέδριο του Economist, χωρίς η κυβερνητική προπαγάνδα να δώσει ιδιαίτερο βάρος. Βλέπετε, δε θέλουν να κατηγορηθούν ότι υπαναχωρούν απ' αυτά που συμφώνησαν πέρυσι το καλοκαίρι και καταγράφηκαν στο τρίτο Μνημόνιο.

Να το ξεκαθαρίσουμε ευθύς εξαρχής για να μην υπάρχουν παρανοήσεις. Δεν ανησύχησαν οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές από τις δηλώσεις του Τσίπρα για ανάγκη χαλάρωσης της λιτότητας μετά τη νίκη του Brexit. Ούτε φοβήθηκαν από τις δηλώσεις του Στουρνάρα, του Μητσοτάκη, του Χουλιαράκη, που όλοι ζήτησαν μείωση των απαιτούμενων «πρωτογενών πλεονασμάτων» μετά το 2018. Εστειλαν απλώς ένα σαφές μήνυμα: εμείς κάνουμε κουμάντο και τα θέματα θ' ανοίγουν όταν θέλουμε εμείς και όχι όταν θέλετε εσείς. Μάλιστα, «για να σφίξουν οι κώλοι» στην Αθήνα, ο Ντεϊσελμπλούμ είπε πως ο στόχος για «πρωτογενές πλεόνασμα» ύψους 3,5% θα μπορούσε να ισχύσει για μια δεκαετία μετά το 2018 (!) και μετά να μειωθεί σε ένα επίπεδο γύρω στο 2% με 2,5%. Οταν στην Ελλάδα μιλούν για μείωση του στόχου από το 2019 κιόλας, ο Ντεϊσελμπλούμ τους λέει «μετά από μια δεκαετία μπορούμε να το δούμε».

Μα δε βγαίνει το πρόγραμμα, διαμαρτύρεται ο Κούλης. Αυτή τη στιγμή, όμως, οι ιμπεριαλιστές της ηπειρωτικής Ευρώπης έχουν άλλα θέματα ν' ασχοληθούν, άσχετα από τις αγωνίες του Κούλη και του Στουρνάρα. Και δεν ανέχονται ούτε για εσωτερική κατανάλωση στην Ελλάδα ν' ανοίγουν αυτά τα ζητήματα. Ειδικά για τους επόμενους μήνες, το σκληρό παζάρι για το Brexit θα τους απασχολήσει ολοκληρωτικά. Η Ελλάδα έχει υπογράψει συμφωνίες και υπάρχουν όργανα που ελέγχουν την τήρηση των συμφωνιών. Είναι το κουαρτέτο/τρόικα, το EuroWorkingGroup και τελικά το Eurogroup, που απλά δίνει την τελική έγκριση.

Οι διαδικασίες που ακολουθήθηκαν μέχρι να ολοκληρωθεί η πρώτη αξιολόγηση είναι χαρακτηριστικές για το ασφυκτικό καθεστώς που είναι αποφασισμένοι να εφαρμόσουν οι ιμπεριαλιστές δανειστές, συμπεριφερόμενοι στις ελληνικές κυβερνήσεις σαν να είναι κυβερνήσεις αποικίας και όχι ανεξάρτητου κράτους. Ανάγκασαν την κυβέρνηση να αλλάξει διατάξεις νόμων που μόλις είχαν ψηφιστεί. Στη συνέχεια την ανάγκασαν να καταθέσει πακέτο τροπολογιών σε άσχετο νομοσχέδιο, προκειμένου να ικανοποιηθούν ακόμα και ασήμαντα προαπαιτούμενα. Στο τέλος την υποχρέωσαν να υπογράψει ακόμα και Μνημόνια Κατανόησης με καπιταλιστικές επιχειρήσεις (έκταση πρώην αεροδρόμιου στο Ελληνικό και ΟΤΕ), προκειμένου να μην υπάρχει καμιά δυνατότητα υπαναχώρησης ή καθυστέρησης. Κι αφού έγιναν όλ' αυτά, αφού τα συνεργαζόμενα με την τρόικα γραφεία στην Ελλάδα μελέτησαν τα πάντα και εξέφρασαν την ικανοποίησή τους, μόνο τότε άναψε το πράσινο φως για την εκταμίευση της δόσης.

Ετσι έχουν σκοπό να πάνε μέχρι και το 2018. Με πολύ σφιχτές διαδικασίες ελέγχου, που θα βαθαίνουν το αποικιακό καθεστώς στη χώρα, ανάλογα και με τις εξελίξεις που θα υπάρξουν στο επίπεδο της Ευρωζώνης και της ΕΕ. Αφού περάσει και το 2018, θα καθήσουν να δουν τι θα κάνουν τα επόμενα χρόνια. Μπορεί η Ελλάδα να δανειστεί από τις «αγορές»; Αν ναι, θα την σπρώξουν σ' αυτό το δανεισμό, διατηρώντας παράλληλα το στόχο για τα «πρωτογενή πλεονάσματα», ώστε να μπορούν να παίρνουν ένα όσο το δυνατόν μεγαλύτερο ποσοστό του ελληνικού εθνικού εισοδήματος για την αποπληρωμή των δανείων που έχουν δώσει. Δεν μπορεί η Ελλάδα να δανειστεί από τις «αγορές»; Θα της δώσουν ένα ακόμα δάνειο (υπολογίζουν ότι θα είναι μικρό), υπογράφοντας ένα κανονικό τέταρτο Μνημόνιο και όχι μόνον όρους για το «πρωτογενές πλεόνασμα».

Ανάλογα με το πώς θα είναι τότε η κατάσταση θα κάνουν και τις νέες ρυθμίσεις για το χρέος. Το «κούρεμα» έχει αποκλειστεί με τον πιο επίσημο τρόπο, οπότε θα μακρύνουν κάπως τις λέξεις, για να μπορεί το ελληνικό κράτος να είναι συνεπές στην καταβολή των τοκοχρεολυσίων. Οι ρυθμίσεις τους, όμως, θα είναι τέτοιες που και τον αποικισμό της χώρας να συνεχίζουν και την κινεζοποίηση να συντηρούν και να βαθαίνουν.

βαθύ κόκκινο

Αναξιοπιστία

Ολοι οι αστοί αναλυτές συμφωνούν ότι το πολιτικό σύστημα περνάει κρίση αξιοπιστίας. Οχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά πανευρωπαϊκά. Θεωρούν, δε, ότι αυτή η κρίση αξιοπιστίας του κυρίαρχου πολιτικού συστήματος οδηγεί στη διόγκωση των ακροδεξιών-ξενοφοβικών-ευρωσκεπτικιστικών (δικοί τους οι χαρακτηρισμοί) μορφωμάτων, όπως πιστοποιήθηκε και με το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος στη Βρετανία.

Κάποιοι προσθέτουν στην αναξιοπιστία μια οικονομική και κοινωνική διάσταση, θεωρώντας ότι είναι οι πολιτικές λιτότητας που καθιστούν αναξιόπιστους τους ευρωπαϊστές πολιτικούς (δικός τους και αυτός ο χαρακτηρισμός). Οπως ο Τσίπρας, για παράδειγμα, που δεν έχασε την ευκαιρία για ένα μίνι διάγγελμα σε απευθείας τηλεοπτική μετάδοση. Αντιγράφουμε:

«Η απόφαση του βρετανικού λαού είναι σεβαστή αλλά επιβεβαιώνει μια βαθιά πολιτική κρίση, κρίση ταυτότητας και στρατηγικής για την Ευρώπη. Και δεν ήρθε ως κεραυνός εν αιθρία. Τα μηνύματα είχαν σταλεί προ πολλού και από πολλές διαφορετικές κατευθύνσεις. Η εκρηκτική άνοδος της ακροδεξιάς και των εθνικιστικών δυνάμεων στην Κεντρική και Βόρεια Ευρώπη προοιωνίζονταν την αρνητική αυτή εξέλιξη. Οι ακραίες επιλογές της λιτότητας που διεύρυναν τις ανισότητες τόσο ανάμεσα σε χώρες του Βορρά και του Νότου όσο και στο εσωτερικό των ευρωπαϊκών χωρών (...) Και είναι ακριβώς για αυτόν τον λόγο που χρειαζόμαστε άμεσα αλλαγή πορείας, βαθιές δημοκρατικές και προοδευτικές τομές στην Ευρώπη. Αλλαγές αντιλήψεων, νοοτροπιών και τελικά αλλαγές πολιτικών. Για να υψώσουμε ένα φράγμα απέναντι στον ευρωσκεπτικισμό και την ακροδεξιά. Για να επαναθεμελιώσουμε την Ευρώπη στις αρχές της δημοκρατίας, της ελευθερίας, της ισότητας και της αλληλεγγύης».

Εχει αναλυθεί πολλές φορές από τις στήλες της «Κ» οπότε αρκεί το συμπέρασμα. Μπορεί ένας καπιταλιστικός-ιμπεριαλιστικός σχηματισμός να αρνηθεί τον εαυτό του; Η ΕΕ των μονοπωλίων, των τραστ, του ιμπεριαλισμού, του νεο-αποικισμού δεν μπορεί να γίνει αυτό που εξακολουθούν να διακηρύττουν φαιδροί πολιτικοί απατεώνες σαν τον Τσίπρα. Θα εξακολουθήσει να είναι αυτό που ήταν από τη δημιουργία της: μια συμμαχία των ευρωπαϊκών μονοπωλίων για τη διεξαγωγή του ανταγωνισμού με τα μονοπώλια των εκτός ΕΕ ιμπεριαλιστικών χωρών, τόσο στο ευρωπαϊκό έδαφος όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο. Μια συμμαχία με τεράστιους ανταγωνισμούς και στο εσωτερικό της, γιατί αυτό είναι στη φύση του μονοπωλιακού καπιταλισμού.

Ετσι θα εξακολουθήσει να πορεύεται η Ευρωένωση. Με ανταγωνισμούς και κρίσεις. Ανταγωνισμούς και κρίσεις που θα οδηγούν σε μεγαλύτερη κοινωνική αγριότητα, σε βάθεμα της ταξικής εκμετάλλευσης, σε βάθεμα του αποικισμού των μέσης καπιταλιστικής ανάπτυξης εξαρτημένων χωρών (όπως η Ελλάδα). Σε καμιά περίπτωση σε άμβλυνσή τους.

Αυτό δε θα συμβεί επειδή οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές ηγέτες είναι άφρονες -όπως υπαινίσσονται οι Χατζηαβάτηδες τύπου Τσίπρα-, ούτε γιατί διαπνέονται από κάποια ηθικού τύπου κακότητα ή από νεοφιλελεύθερες ιδεοληψίες, αλλά γιατί ο σύγχρονος καπιταλισμός δεν μπορεί να επιβιώσει με διαφορετικό τρόπο. Είναι η φύση του συστήματος που υπαγορεύει αυτές τις πολιτικές και όχι τα προσωπικά χαρακτηριστικά των πολιτικών που το διαχειρίζονται.

Οι αναφορές σ' αυτά τα προσωπικά χαρακτηριστικά βολεύουν το πολιτικό παιχνίδι. Το παιχνίδι της εξαπάτησης των εργατικών και λαϊκών μαζών και της απόσπασης της συναίνεσής τους. Για παράδειγμα, ο μνημονιακός ΣΥΡΙΖΑ εντάσσεται στην ευρωπαϊκή σοσιαλδημοκρατία (την οποία ως αντιμνημονιακός κατήγγειλε), επιστρατεύοντας το ιδεολόγημα της *«μεγάλης προοδευτικής συμμαχίας για να ξαναβρεί η Ευρώπη τη χαμένη της ορμή και τις ιδρυτικές της αξίες που την έκαναν ξεχωριστή μέσα στον κόσμο»*.

Η πολιτική ανωριμότητα και ανοργανωσιά του προλεταριάτου, η έλλειψη επαναστατικού αντίπαλου δέους, είναι τελικά το μεγάλο τους όπλο.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638

ΚΟΝΤΡΑ

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση**:** ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση